MINUNI DIN VREMEA NOASTRĂ

VIAȚĂ DUPĂ MOARTE

MINUNI DIN VREMEA NOASTRĂ

VIAȚĂ DUPĂ MOARTE

MĂNĂSTIREA VĂRZĂREȘTI
EDITURA „CU DRAG"
CHIȘINĂU · 2010

Când voi fi cu trupu-nchis într-un sicriu,
Nu voi fi eu mortul, ci voi fi un viu...

Vasile Militaru

*O poezie a **Sfântului Ioan Iacob Hozevitul** de la Neamț,*
ultimul sfânt român din vremea noastră.
Prăznuirea Sfântului se face la 18 august (5 august st. vechi).

TU, OMULE, AI MARI RĂSPUNDERI

O, omule, ce mari răspunderi ai
De tot ce faci pe lume,
De tot ce spui, prin scris sau grai,
De pilda ce la alții dai,
Căci ea mereu spre iad sau rai
Pe mulți o să-i îndrume!

Ce grijă trebuie să pui
În a ta viață toată,
Căci gândul care-l scrii sau spui
S-a dus pe veci... nu-l mai aduni,
Dar vei culege roadă lui
Ori viu, ori mort... odată!

Ai spus o vorbă, vorba ta,
Mergând din gură-n gură,
Va-nveseli, sau va-ntrista,
Va curați, sau va-ntina,
Rodind sămânța pusă-n ea–
De dragoste sau ură.

Scrii un cuvânt; cuvântul scris
Este un leac, sau e otravă.
Tu vei muri, dar tot ce-ai scris
Rămâne-n urmă, drum deschis
Spre înălțare sau abis,
Spre-ocară sau spre slavă.

Ai scris un cântec, versul tău
Rămâne după tine:
Îndemn spre bine, sau spre rău,
Spre curățire, sau desfrâu,
Lăsând în urmă rodul tău
De har, sau de rușine.

Arăți o cale, calea ta
În urma ta nu piere.
E cale bună, sau e rea?
Va prăbuși, sau va-nălța?
Vor merge suflete pe ea
Spre har, sau spre durere?!

Trăiești o viață, viața ta
E una, numai una.
Oricum ți-ar fi, tu nu uita,
Cum ți-o trăiești, vei câștiga
Ori bucurii pe veci prin ea,
Ori plâns pe totdeauna!

O, omule, ce mari răspunderi ai!
Tu vei pleca din lume,
Dar ce ai spus prin scris sau grai,
Sau lași prin pilda ce o dai,
Pe mulți, pe mulți la iad sau rai
Mereu o să-i îndrume!

Deci, nu uita, fii credincios!
Cu grijă și cu teamă:
Să lași în inimi luminos
Un semn, un gând, un drum frumos,
Căci pentru toate, ne-ndoios,
Odată vei da seamă!

ARĂTAREA RĂPOSATEI FECIOARE VERA

Ceea ce vreau să vă povestesc s-a întâmplat cu o săptămână înainte de prăznuirea Adormirii Maicii Domnului, în noaptea de 5 spre 6 august 1925.

De aproape o lună mă simțeam îngrozitor, însă nu fizic (pentru mine aceasta nu avea nici o importanță!), ci sufletește. În acea zi de pomină trăirile mele sufleteşti au ajuns la limită. Nu-mi găseam locul şi nu vedeam nici o scăpare din acea situație. Doar cel care a simțit vreodată ce înseamnă remuşcările va înțelege starea în care mă aflam.

Nu voi insista mult asupra problemei. Cel căruia îi dedic această relatare cunoaşte tot ce mi s-a întâmplat. Va fi suficient să spun că, deşi conştientizam că este un mare păcat, gândul sinuciderii mă chinuia din ce în ce mai mult. În zadar încercam să scap de el (deoarece sunt credincioasă) – toate eforturile mele eşuau. Nici raționamentele logice, nici chiar setea de viață nu au dat nici un rezultat. Gândul sinuciderii mă stăpânea tot mai tare, exact ca şi cu zece luni în urmă. Diferența era că atunci nu-mi formasem încă o idee despre Dumnezeu,

pe când acum doar ea mai avea puterea să mă oprească să fac acest pas, care mi se părea a fi unica soluție pentru a scăpa de chin. Și iată că într-o zi sau, mai exact, într-o noapte am hotărât să aplic tot ce-mi pusesem în gând. Ca mijloc am ales trenul, din singurul motiv că nu aveam la îndemână otravă sau o altă modalitate. Trebuie să menționez că sufeream de insomnie. Nu adormeam mai devreme de patru-cinci dimineața. Câteodată, stăteam trează toată noaptea. Nu eram în stare să citesc saù să fac ceva. Timpul îmi trecea trândăvind, cu privirea ațintită într-un colț al camerei.

În acea noapte făceam același lucru. Stăteam pe un scaun, cu fața îndreptată spre ușă. Numai mintea îmi era trează și analiza cu înfrigurare aceeași problemă.

Eram hotărâtă ca până dimineață să-mi pun capăt zilelor. Ceasul a bătut ora două, când am auzit că cineva ciocănea la ușa mea. Eram prea prinsă de gândurile care mă frământau că să mă întreb cine ar putea fi sau să mă sperii, de aceea am spus foarte calm: „Intră". Ușa s-a deschis și în prag a apărut o tânără îmbrăcată în alb. Avea părul și ochii negri. Nu o cunoșteam, o vedeam pentru prima dată în viață. Între timp, ea s-a apropiat de masă și a spus:

– Bine te-am găsit, Olea.

Avea o voce melodioasă. Acest detaliu mi-a atras atenția imediat, pentru că timbrul vocilor era una din slăbiciunile mele.

– Bine ați venit, ce doriți? am întrebat-o mirată. Ea s-a așezat pe un scaun. A tăcut câteva clipe, privindu-mă in-

sistent. Privirea ochilor ei era blândă şi foarte calmă. Un sentiment ciudat a pus stăpânire pe mine. Nu-mi plăcea ca cineva să îmi tulbure singurătatea, iar acum această tânără intrase aici fără nici o jenă şi nici nu binevoia să-mi răspundă la întrebare (să mă ierte Dumnezeu, dar în acel moment astfel de gânduri mă stăpâneau).

– Ce doriţi? am întrebat încă o dată. Cine sunteţi?

– Nu te grăbi să te superi. Sunt fiica duhovnicului tău, Vera.

Sentimentul de iritare mi-a dispărut ca prin farmec. S-o cunosc pe fiica părintelui meu duhovnicesc era cea mai mare plăcere pentru mine.

– Mă bucur să vă cunosc, însă permiteţi-mi să vă întreb ce v-a determinat să veniţi la mine şi încă la o oră atât de târzie? Şi cum aţi intrat în casă? Nu am auzit nici un zgomot.

– Despre cum am intrat şi cine mi-a deschis uşa vei afla mai târziu. Iar motivul pentru care am venit ţi-l voi spune imediat.

A tăcut o clipă, apoi a continuat:

– Am venit să te ajut. Te-ai gândit bine?! Ce vrei să faci, Olea, vino-ţi în fire!

Eu continuam s-o privesc nedumerită:

– Ce aveţi cu mine? am strigat. De ce vă interesează ce vreau să fac? Aceasta mă priveşte doar pe mine! Dacă aţi venit din curiozitate, atunci aţi venit în zadar. Iar faptul că sunteţi fiica părintelui nu vă dă nici un drept să credeţi că voi fi la fel de sinceră ca şi cu tatăl dumneavoastră.

Am rămas neclintită în ideile mele. I-am spus multe lucruri neplăcute.

– Nu te supăra, a zâmbit Vera cu blândețe. Oricum, știu tot și nu am venit la tine din curiozitate, ci ca să te ajut.

Aceste cuvinte m-au supărat și mai mult.

– Nu am nevoie de nici un ajutor și ce fel de vorbe sunt astea: „Eu știu tot?" Cum puteți ști? Cine v-a spus? Nici chiar părintele nu știe.

– Și totuși, știu. Nu mă crezi? Atunci ascultă.

Și a început să vorbească. Mi-a povestit aproape toată viața mea, îmi amintea fapte care mi se întâmplaseră demult, în copilărie, și pe care îmi era frică să mi le amintesc. În același timp mă sfredelea cu privirea, transformându-mi sufletul într-un infern. Mi-a amintit de o întâmplare al cărei martor era mort de mulți ani și, prin urmare, numai eu știam de ea. Tânăra povestea tot, în cele mai mici detalii, de parcă lucrurile se petrecuseră în ajun. Nu prididea de a-mi dezvălui cât mai multe fapte, iar eu o ascultam și retrăiam ceea ce trecuse demult în lumea amintirilor. O! Aceasta era pedeapsa pentru obrăznicia mea. Dacă aș fi putut nota tot ce mi-a spus ea în acea noapte! Nici eu nu aș fi fost în stare să povestesc atât de bine. Mirarea se transforma treptat în frică și până la urmă o panică neînțeleasă a pus stăpânire pe mine. Aceste senzații nu m-au părăsit tot timpul cât mi-a vorbit. Faptul că știa atât de multe mă înfiora și chiar mă înfricoșa. La aceasta s-a adăugat și disperarea provocată de conștientizarea imposibili-

tăţii de a primi iertare de la Dumnezeu. Îmi venea să plâng.

– Destul, pentru numele lui Dumnezeu, te rog, încetează! Mi-e greu să aud toate astea.

– Acum mă crezi?

– Cred, cred! Nu mai spune nimic.

Ea însă continua să-mi vorbească. Mi-a amintit cum l-am cunoscut pe părintele, cuvintele pe care mi le spusese el, uneori cita fraze întregi, pe care nu le mai auzise nimeni afară de mine. Îmi prezenta viaţa după aceea, cu toate gândurile şi sentimentele mele. Nu a scăpat nimic, nici cel mai mic gând al meu.

– Văd că îţi este greu, mi-a spus ea, dar eu am venit să te ajut.

– Cum mă puteţi ajuta? am întrebat-o.

– Nu-mi spune „dumneavoastră", nu se cade. Te voi ajuta cu ce pot. Mai întâi de toate, alungă gândul morţii. Gândeşte-te numai ce timpuri trăim. Pe cine vrei să impresionezi? Pe cel rău? El abia aşteaptă să faci acest pas.

– Părintele! am şoptit, amintindu-mi că exact aceleaşi cuvinte mi le spunea şi el.

– Da, toate acestea ţi le-a spus tatăl meu, iar eu nu fac altceva decât să ţi le mai spun o dată.

– Vera, draga mea, ce să fac? Învaţă-mă!

– Roagă-te.

– Şi crezi că Dumnezeu mă va auzi? Mă va ierta?

– Nebuno, priveşte! m-a îndemnat, arătând cu mâna spre uşă.

Privirea ei mă ardea. Am întors capul, să văd ce voia să-mi arate, și am înlemnit. În fața mea, în locul ușii, au apărut trei cruci. Nu eram în stare să scot un cuvânt. În final, Vera a rostit:

– Ce vezi?

– Pe Hristos răstignit și pe cei doi tâlhari lângă el!

– Îl vezi pe tâlharul care s-a căit?

– Îl văd.

– El a fost un păcătos. Un mare păcătos. Îți amintești ce i-a spus lui Hristos? „Pomenește-mă, Doamne, când voi veni în Împărăția Ta!" Și ce i-a răspuns Mântuitorul? „Chiar azi vei fi cu Mine în rai...". Crezi că aceste lucruri s-au petrecut întocmai?

– Cred.

Ea a lăsat mâna în jos și crucile au dispărut.

– Nu îți este de ajuns? Sau te crezi mai păcătoasă decât acel tâlhar? Roagă-te!

– Nu mă pot ruga, ceva nu mă lasă.

– Este de la cel rău, dar trebuie să lupți.

– Am obosit!

Aceste ultime cuvinte le-am spus mai mult în șoaptă.

– Mergi la tatăl meu, el te va ajuta! m-a încredințat ea, în timp ce eu tăceam. Oare puține lucruri a făcut el pentru tine? Oare nu datorită lui mai ești în viață și ai ajuns să crezi?

– El nu mă iubește.

– Te iubește. El îi iubește pe toți. Cum poți să te îndoiești de asta? Iubește-l și tu. Iubește-l cum l-am iubit și eu. Tata este foarte bun.

Şi-a strâns mâinile la piept şi privea undeva, departe. Expresia feţei i s-a schimbat, iar ochii îi ardeau. Mi s-a făcut frică.

– Ce vezi, Vera? am întrebat-o.

– Pe tata, a răspuns ea încet.

Lacrimile mă înăbuşeau. Mi-am acoperit faţa cu palmele. Vera mi-a pus o mână pe cap. Avea o mână uşoară. În timp ce încerca să-mi spună ceva, îmi mângâia părul. Nu ţin minte ce mi-a spus, am reţinut doar o frază:

– Iubeşte-l pe tatăl meu, aşa cum l-am iubit şi eu. Printre lacrimi i-am spus:

– Îl iubesc mult, dacă nu chiar mai mult decât tine.

Odată cu lacrimile s-a dus şi toată durerea şi tristeţea. Acum mi se părea că o piatră mi s-a luat de pe inimă.

– Slavă Domnului! a zâmbit Vera. Şi te mai întrebai ce să faci. Viitorul tău este luminos.

– La mănăstire! am exclamat. Dar când voi ajunge acolo?

– Nu-ţi face griji, vei ajunge şi vei lua chiar numele meu, mă auzi?

– Da.

– Vezi, te-ai şi liniştit. Acum trebuie să plec. Adio!

– Vera, am strigat. N-o să te mai văd?

– Dacă doreşti, vino împreună cu tata să mă vizitaţi. Voi fi bucuroasă.

– Nu staţi împreună?! m-am mirat.

– Nu.

– Atunci unde?

– Tata știe, el îți va spune. Vino cu el. Să-i transmiți salutări din partea mea. Rămâi cu bine!

Vera a rostit aceste cuvinte cu atâta blândețe, încât ochii mi s-au umplut de lacrimi. Ea s-a ridicat și s-a apropiat de mine. Mi-a strâns mâna. Aveam impresia că ating un obiect din mătase. M-a privit cu blândețe.

– Cum vei ajunge singură? am întrebat-o. Vreau să te conduc.

– Nu, nu e nevoie.

– Vera, un singur lucru nu pot pricepe, cum ai venit la mine? Cum ai ajuns? Acum e noapte. Unde mergi?

– Vei afla mai târziu, a rostit ea pe un ton tainic.

– Îți mulțumesc.

– Nu-mi mulțumi. Cineva s-a rugat mult pentru tine. Cine este această persoană nu știu, dar rugăciunea ei a fost auzită. Adio! Roagă-te și nu mă uita!

Acestea au fost ultimele ei cuvinte, după care s-a îndreptat spre ușă, a deschis-o fără zgomot și a dispărut. Vroiam să alerg după ea, dar nu puteam să mă mișc, de parcă cineva mă țintuise locului. Nu-mi amintesc cât timp am stat așa, dar, când a început să se lumineze, mi-am revenit și am încercat să analizez ce mi se întâmplase în ultimele ore.

Cât a stat Vera lângă mine, eram convinsă că în fața mea era un om viu, dar, după ce mi-am revenit și m-am odihnit puțin, au început să mă macine îndoielile. Mă întrebam cum putea un om viu să intre în casă fără să facă vreun zgomot sau cum a putut ajunge până aici de la Moscova, la trei noaptea, când la acea oră nu mai circula nici un tren?

M-am grăbit să ajung la ușa de la intrare, însă era încuiată. Mi-am cuprins capul în mâini. Ce a fost asta? Nu putea fi o halucinație, căci durase prea mult. Eram sigură că nu fusese un vis, pentru că nu închisesem ochii toată noaptea și nici nu mi s-a întâmplat vreodată să adorm pe scaun.

Dimineața o vecină m-a întrebat cu cine vorbisem în timpul nopții. I-am spus că citisem niște poezii cu voce tare. Bineînțeles că nu m-a crezut. Cine mai recită poezii în toiul nopții? Era convinsă că vorbisem în somn. Nu am îndrăznit să-i destăinuiesc ceva, mai ales că nici nu știam ce se întâmplase cu adevărat.

Cum putea fi numită această întâmplare? Cine era Vera? Era cu adevărat fiica părintelui I.? Nu-i cunoșteam toți copiii. Eu locuiam în Sokolniki și îmi amintesc că părintele avea câteva fetițe, însă care dintre ele era Vera nu puteam să-mi dau seama. Pe această Vera care a fost la mine n-o văzusem niciodată.

Mă frământam mult, neștiind ce să fac. Să-i spun părintelui sau nu? Ce va crede el când îi voi povesti? Îmi va spune că a fost doar un vis?

Am hotărât să aflu răspunsul de la unchiul meu. Când l-am întrebat dacă părintele are o fiică Vera, el mi-a spus că într-adevăr părintele a avut o fiică cu acest nume, dar ea murise cu mulți ani în urmă. Am înghețat de frică. Mi-am dat seama că nu-i pot ascunde părintelui toate cele întâmplate. Trebuia să afle neapărat. Ce va crede despre toate acestea nu era treaba mea.

Eu însă nu mă îndoiesc că am fost vizitată de sufletul Verei.

* * *

Eu, subsemnatul protoiereu Ioan Kedrov, mărturisesc în numele Domnului nostru Iisus Hristos:

Autoarea acestei scrisori, ca una care a trăit această întâmplare, a cerut de la mine fotografii cu răposata mea fiică Vera. I-am dat una în care era și Prea Fericitul Patriarh Tihon, împreună cu încă 110 persoane. Fotografia a fost făcută în 1919, pe 29 august. Olga Ivanovna, fără prea mult efort, a recunoscut-o pe Vera, spunând: „Ea e, ea a fost la mine!"

Așa cum a dorit Vera, a doua zi, am mers cu toții (toată familia mea și Olga Ivanovna Kalmâkova) la cimitirul Piatnițki, unde se afla mormântul ei.

Mulțumim lui Dumnezeu pentru toate.

Moscova

MINUNEA DIN BARNAUL - 1965

(O rusoaică înviată din morți este redusă la tăcere de „omniprezentul" K.G.B.)

„Cât a mai trăit, Claudia L-a mărturisit pe Hristos prin neîncetate lacrimi de speranță și pocăință ale inimii sale îndurerate pentru greșelile tinereții și ale neștiinței sale anterioare. Iar cu gura mărturisea tuturor preaslăvita minune a învierii ei trupești și duhovnicești.

După ce a somat-o în câteva rânduri să nu mai mărturisească nimic despre aceste înfricoșate și minunate lucruri, văzând că nu poate să o înfricoșeze și să o reducă la tăcere, omniprezentul K.G.B. a ucis-o".

(Mărturii ale părintelui Marcu de la Sihăstria-Neamț, care a vizitat Barnaulul înainte de 1989.)

Eu am fost atee. Îl huleam pe Dumnezeu și prigoneam Sfânta Biserică, trăiam ca o păcătoasă și eram cu totul moartă, dar deodată, din mila lui Dumnezeu, nu i-a fost dat zidirii Lui să piară, căci Domnul m-a chemat la pocăință.

În anul 1962, m-am îmbolnăvit de cancer. Am fost bolnavă trei ani. Eram bolnavă și munceam. Medicii mă tratau și trăgeau nădejde să mă vindece, dar tratamentul

nu aducea nici un folos, căci din zi în zi situația mea era mai rea. Atunci au fost chemați doi medici profesori din Moscova, care m-au operat în anul 1965, pe 19 februarie, ora 11 ziua. Atunci s-a descoperit că intestinele mele erau descompuse. În timpul operației, eu am murit. Mă uitam cu groază la boala mea. Tot stomacul era cuprins de rețeaua cancerului. La fel și intestinele cele mărunte.

Priveam și mă gândeam, de ce suntem două? De ce eu stau în picioare și, în același timp, stau și culcată?

Pe urmă, medicii mi-au scos măruntaiele și le-au așezat pe masă. Au spus că acolo unde trebuia să se găsească intestinul gros nu era decât un lichid, adică intestinul gros putrezise de-a binelea, iar când medicii au strâns tot putregaiul, au zis: „Ea nu mai avea cum să trăiască, nu mai avea nimic sănătos, totul putrezise". Eu mă uitam și mă gândeam: pentru ce suntem noi două? Apoi medicii mi-au prins abdomenul în copci.

Această operație mi-a făcut-o profesorul Istratel Isaevici Neinac, asistat de doi medici. Atunci medicii au spus: „Trebuie să o dăm medicilor tineri pentru practică". Și trupul meu a fost transportat la morgă, unde stăteam culcată fără veșminte. Apoi m-au acoperit cu un cearșaf până la piept. În acest moment a intrat fratele meu cu băiatul meu Andrușa. Fiul meu, apropiindu-se, m-a sărutat pe frunte și a izbucnit în plâns, spunându-mi: „Mămico, de ce ai murit? Eu sunt încă mic, cum voi trăi fără tine?". Eu l-am îmbrățișat și l-am sărutat, dar el nu m-a băgat în seamă. I-am văzut pe toți cum plângeau.

După aceea m-am pomenit acasă. A venit soacra de la primul meu bărbat, apoi soacra cu bărbatul meu.

Cu primul bărbat nu am trăit mult, pentru că el credea în Dumnezeu. În casa mea a început împărțirea lucrurilor. Eu fusesem bogată. Toate aceste bogății le-am dobândit nu prin muncă cinstită, ci prin desfrânare. Sora mea a început să aleagă lucrurile, iar soacra mea cerea ceva pentru copilul meu. Sora mea a început să o ocărască pe soacră în tot felul și îi spunea: „Băiatul nu este al tău și nu tu ești rudă cu el". Când sora mea se certa, am văzut demoni. Ei însemnau tot ce se vorbea în zapisele lor și se bucurau. Pe urmă sora și soacra au plecat și au încuiat ușa. Sora mea s-a dus cu un balot mare.

Imediat, eu, păcătoasa Claudia, am zburat în sus și mă miram foarte mult cum de se poate întâmpla aceasta. Eu zburam deasupra Barnaulului, apoi s-a întunecat. Întunericul a ținut multă vreme pe calea mea. Cineva îmi arăta locurile pe unde am trăit în tinerețile mele. Nu știu pe ce zburam, ori pe aripi, ori pe nor, nu pot să-mi dau seama. Când am ajuns la primul loc de sub cer, acolo era o zi mohorâtă, apoi s-a făcut lumină mare, încât nu puteam să privesc.

Cineva m-a așezat pe un loc înalt, deși în tot timpul zborului eu mă aflam culcată, nu știu pe ce, parcă pe o platformă de culoare neagră, moale. Am intrat într-o uliță lungă, de-a lungul ei erau tufișuri alcătuite din vărguțe, nu prea înalte, iar pe ele frunzulițe subțiri și ascuțite. În depărtare vedeam copaci mari cu frunze frumoase, de diferite culori, între pomi erau căsuțe noi,

dar n-am văzut pe nimeni în ele. Mă gândeam unde mă aflam şi unde am ajuns, într-un sat sau într-un oraş? Nicăieri nu se vedeau oameni. Dar cine trăieşte oare aici?

Nu departe de mine am zărit o femeie înaltă, frumoasă, îmbrăcată într-o haină lungă şi pe deasupra cu o pelerină, care se apropia de mine. În urma ei mergea un tânăr. Acesta plângea foarte tare şi parcă spunea ceva, parcă cerea ceva (era îngerul păzitor al sufletului meu), iar Dânsa nu-i dădea nici o atenţie. Eu mă gândeam: Ce fel de mamă o fi aceasta? Copilul cere, iar Ea nici nu se uită la el.

Când femeia s-a apropiat de mine, tânărul i-a căzut la picioare şi din nou cerea ceva de la Ea. N-am înţeles nimic. Am vrut să o întreb unde mă aflu, dar, la un moment dat, femeia s-a apropiat de mine şi mi-a spus: „Doamne, unde să o duc?". Şi Ea stătea cu mâinile pe piept, iar ochii i-a ridicat la cer. Atunci eu am tresărit puternic şi am înţeles că am murit, iar sufletul meu se află în cer, însă trupul se află pe pământ. Totodată, am înţeles că am multe păcate şi trebuie să răspund pentru ele.

Am început să plâng cu amar. Am întors capul să-L văd pe Domnul, însă nu am văzut pe nimeni, dar am auzit glasul Lui zicând: „Întoarce-te înapoi pe pământ, ai venit prea devreme. Binevoitorul tău tată M-a milostivit prin rugăciunea lui neîncetată". Atunci am înţeles că această femeie era Împărăteasa Cerului, iar tânărul care plângea era îngerul meu păzitor. Iar Domnul continuă să vorbească: „M-am săturat de hulele ei împotriva

Mea şi de viaţa ei necurată. Am vrut să o şterg de pe faţa pământului fără nici un fel de pocăinţă, dar tatăl ei M-a rugat mult". Apoi Domnul mi-a zis: „Trebuie să-ţi arăt toate locurile pe care le-ai meritat".

Într-o clipă m-am pomenit în apă, iar pe mine s-au urcat nişte şerpi lungi de foc, înfricoşători, cu limbile de foc, şi alte târâtoare care scoteau un miros nesuferit. Aceşti balauri s-au urcat pe mine, s-au înfipt în mine, mi s-au urcat pe grumaz. Tot felul de viermi mai groşi decât degetul şi lungi de un sfert de metru, ce aveau coadă, iar pe coadă aveau ace treceau pe partea dinapoi şi dinainte, în nări, în ochi, în gură, înfigându-se şi ei în mine. Erau groaznici, insuportabili. Am început să ţip cu putere, nu cu vocea mea, dar acolo nu există milă şi ajutor de la nimeni.

Tot acum a apărut şi o femeie care a murit din cauza unui avort. Ea a început să ţipe, să ceară milă de la Dumnezeu, însă i s-a răspuns: „Cum ai trăit pe pământ fără să Mă chemi pe Mine în ajutor? Tu ai omorât copii în pântecele tău şi ai sfătuit pe oameni că nu trebuie să aibă copii, ca să nu-i atingă sărăcia. Pentru Mine nu sunt copii de prisos. Eu tuturor le dau cele de trebuinţă, la Mine sunt multe locaşuri".

Atunci Domnul mi-a zis: „Eu ţi-am dat boală ca să te pocăieşti, iar tu ai trăit până la sfârşit hulindu-mă pe Mine. Nu M-ai recunoscut până ai ajuns aici. Nici Eu nu te recunosc".

Mi se păru că se învârteşte pământul cu mine. Am zburat de acolo şi am simţit un miros. Pământul s-a

apropiat cu zgomot mare. Apoi am văzut Biserica mea, pe care o ocăram. Uşa Bisericii s-a deschis şi a ieşit de acolo un preot îmbrăcat în alb cu raze strălucitoare. El stătea cu capul plecat. Atunci m-a întrebat glasul Domnului: „Cine este acesta?". I-am răspuns: „Este preotul nostru". Iar glasul Domnului mi-a spus: „Dar tu spuneai că este un trântor; el nu este un trântor şi nu este un năimit. Aşadar, să ştiţi că, oricum ar fi el, este un slujitor al Domnului dintre cei mici şi, dacă preotul nu va citi asupra ta rugăciuni de dezlegare, nu te voi ierta".

Iar preotul trăieşte până azi pe pământ şi slujeşte. Eu i-am văzut sufletul acolo. Apoi am început să-L rog pe Domnul: „Doamne, eliberează-mă să mă întorc pe pământ. Am acolo un băiat, fie-Ţi milă de el". „Iată, ţie îţi este milă de el, de unul singur, iar Eu am nenumărate fiinţe şi-Mi este milă de voi de mii de ori mai mult. Dar ce cale aţi ales voi în viaţă? O cale nedreaptă. Voi vă strângeţi o mare bogăţie pentru care faceţi tot felul de nedreptăţi. Vezi cum îţi răpesc bogăţia ta? Toate au fost răpite. Pe copil l-au dus la casa de copii, iar sufletul tău păcătos a venit aici. Ai slujit unui idol şi i-ai adus jertfe, iar acum ceri să te slobozesc de pedeapsă. Te duceai la cinematograf şi la dansuri, dădeai banii lui satana, iar în Biserica lui Dumnezeu nu voiai să mergi. Eu am aşteptat să te trezeşti din păcate şi să te pocăieşti".

Pe urmă Mântuitorul a zis: „Aveţi grijă de sufletele voastre, că puţin a mai rămas. În curând voi veni să judec lumea".

Atunci L-am rugat pe Domnul: „Doamne, cum trebuie să mă rog? Eu nu știu să mă rog". Domnul mi-a răspuns: „Nu rugăciunea care o învățați este scumpă, ci acea rugăciune are preț, care o rostiți dintr-o inimă curată, din adâncul sufletului. Spuneți-I Domnului: *Doamne iartă-mă! Doamne ajută-mă!* Rostiți aceste cuvinte cu lacrimi". Așa mi-a spus Domnul.

Apoi a apărut Maica Domnului și eu m-am pomenit din nou pe acea platformă, dar nu culcată, ci în picioare. Atunci Împărăteasa Cerurilor s-a dus după frânghie. Am văzut că s-a apropiat de niște porți mari construite și împletite într-o linie strâmbă, ca și porțile Altarului, de o frumusețe de nedescris, și din ele pornea o lumină la care era cu neputință să te uiți și pe care nu o poți descrie.

Porțile s-au deschis singure în fața Ei. Ea a intrat înlăuntrul unui palat cu livadă, iar eu stăteam la locul meu. Lângă mine se afla îngerul păzitor. El nu mi-a arătat fața. Mi-a venit dorința să-L rog pe Domnul să-mi arate Raiul. Domnul a tăcut când Împărăteasa Cerurilor a venit, apoi a zis: „Arată-i Raiul!". Maica Domnului a făcut un semn cu mâna asupra mea și a spus: „La voi raiul a fost pe pământ, iar aici e locul păcătoșilor. Iată cum e iadul". Și a ridicat ca un fel de cearșaf și am văzut pe partea stângă niște oameni negri, parcă pestriți, care erau ca niște schelete. Era o mulțime nenumărată și din ei ieșea un miros nesuferit, așa încât și acum simt acel miros îngrozitor și mă tem să nu nimeresc acolo. Căci ei toți s-au ridicat și cu gâtlejurile uscate cereau să bea

măcar o picătură de apă, să le dea cineva. Mă îngrozeam când ei spuneau că acest suflet a venit la noi din raiul pământesc, că dintr-însul vine miros aromat.

Omul pe pământ are dreptul şi vremea să poată dobândi raiul, să se ostenească pentru Domnul pe pământ şi cu sufletul, iar dacă nu vor osteni pentru Domnul, nu vor scăpa de acest loc de chinuri, şi Împărăteasa Cerului mi-a zis: „La voi, în raiul pământesc, este de mare preţ milostenia, şi această apă să o daţi la cineva, dar din inimă curată, cum a spus Domnul. Dacă cineva va da măcar un pahar de apă rece în numele Meu, va primi răsplată. Iar de aveţi nu numai apă multă, ci şi alte lucruri ce aveţi cu îndestulare, şi din acelea trebuie să le daţi celor ce au nevoie. De acest dar sunt pline şi râurile care la voi niciodată nu seacă".

Şi dintr-o dată, într-o clipă m-am pomenit în tartar, care este mai rău decât iadul. Acolo am văzut fum şi foc. Spre mine au alergat demonii cu zapisele. Îmi arătau toate păcatele şi faptele mele cele rele şi-mi ziceau: „Iată, noi am scris aici că tu ne-ai slujit nouă pe pământ". Şi eu însămi am citit păcatele mele şi faptele mele cele rele, care erau scrise cu litere mari. Şi m-am speriat de faptele mele. La diavoli era un foc care zbura în sus şi deodată a început să mă bată peste cap şi s-au înfipt în mine scânteile de foc. Dar vai, numai eu auzeam gemetele slabe ca un fel de piuit de puişori ale celor păcătoşi. Ei cereau apă să bea. Când lumina focul, îi vedeam pe toţi. Erau îngrozitor de slabi şi de chinuiţi şi îmi spuneau: „Iată, ai venit şi tu aici la noi, prietenă. Acum vei

trăi cu noi. Noi am trăit pe pământ şi n-am iubit pe nimeni, nici pe slujitorii Bisericii lui Dumnezeu, nici pe săraci, numai ne mândream şi îi huleam; tăgăduind pe Dumnezeu, slujeam celor lepădaţi de Dumnezeu, iar pe Păstorii Bisericii Ortodoxe îi ocăram şi niciodată nu ne spovedeam şi nu ne împărtăşeam. Iar păcătoşii care se căiau de păcatele lor din toată inima, care mergeau la biserică şi primeau pe străini, dădeau milostenie la săraci şi ajutau pe toţi cei ce erau în nevoi, făceau fapte bune, post şi rugăciune, toţi aceştia se găsesc acolo, sus".

Eu m-am înspăimântat foarte tare şi m-am cutremurat de groază. Mi se părea că mă găsesc acolo de un secol şi aveam o stare foarte apăsătoare. Iar ei continuau să-mi spună: „Tu vei fi cu noi, tu vei trăi şi te vei chinui în vecii vecilor ca şi noi".

Apoi a apărut Maica Domnului, Împărăteasa Cerului şi s-a luminat. Toţii diavolii au căzut, unul câte unul, iar toate sufletele s-au întors către Dânsa cu plângerile lor. Au început să o roage: „Maica Domnului, nu ne lăsa singuri, e mult de când suferim". Alţii spuneau: „Ducem lipsă de apă, iar focul este nesuferit". Şi aceştia vărsau lacrimi amare, iar Maica Domnului plângea de asemenea şi le spunea lor: „Când aţi trăit pe pământ, nu M-aţi chemat pe Mine şi nu Mi-aţi cerut Mie ajutorul şi nu v-aţi rugat Fiului Meu şi Dumnezeului vostru. Şi acum Eu nu vă pot ajuta. Eu nu pot îndupleca pe Fiul Meu, iar El nu poate trece peste voia Tatălui Său Cel ceresc. Şi de aceea nu vă pot ajuta şi nu pot mijloci pentru voi. Nu pot milui pe cei ce suferă în iad, decât pe cei pentru

care se roagă Biserica și pelerinii și rudele, prietenii și cunoscuții lor fac fapte bune pentru ei și au fost vrednici de milă cât au trăit pe pământ".

Când am fost în iad, diavolii îmi dădeau să mănânc viermi vii și morți. Aceștia erau unsuroși, descompuși și puturoși. Eu strigam și spuneam: „Cum să mănânc?". Iar ei mi-au răspuns: „N-ai ținut post cât ai trăit pe pământ și ai mâncat carne, dar tu n-ai mâncat carne, ci viermi, și aici tot viermi ai să mănânci". În loc de lapte, îmi dădeau să mănânc tot felul de spurcăciuni. Apoi am început să ne ridicăm, iar cei rămași în iad au început să strige cu putere: „Nu ne lăsa, Maica Domnului!", după care acolo s-a lăsat iarăși întunericul.

Eu m-am pomenit din nou la platforma pe care Împărăteasa Cerului mi-a arătat toate acele locuri înfricoșătoare. Apoi și-a așezat mâinile pe piept, a ridicat ochii spre cer și a întrebat ce să facă cu mine, unde să mă ducă. Domnul a spus: „Lasă să se întoarcă pe pământ, apucând-o de părul capului". Și îndată au apărut 12 roabe care nu aveau roți.

Ca să mă pot mișca, Împărăteasa Cerului mi-a spus să mă proptesc cu piciorul drept, iar cu celălalt să împing. Eu am făcut cum mi-a spus Dânsa și Ea mergea alături de mine. Când am ajuns la ultima roabă și acolo am văzut o prăpastie fără sfârșit, Împărăteasa Cerului mi-a spus: „Întinde în jos mai întâi piciorul drept, apoi stângul". Eu i-am spus: „Mi-e foarte frică. Mi-e teamă să nu cad". Și Ea mi-a spus: „Nu avem nevoie ca tu să cazi!" „Dar am să mor!" am zis eu „Nu ai să mori!"a zis

Ea. După care mi-a dat frânghia în mâna dreaptă, cu capătul cel gros, iar cel subțire l-a luat la sine. Cosița frânghiei era împletită în trei rânduri. Apoi Împărăteasa Cerului a smucit, iar eu am zburat pe pământ. Vedeam cum pe pământ circulau mașini, iar oamenii se grăbeau la lucru. Eu stăteam culcată pe platformă într-o piață nouă, dar nu aterizam pe pământ, ci zburam liniștită către congelatorul unde se afla trupul meu mort, care stătea întins. Capul atârna puțin într-o parte, iar o mână stătea de asemenea în jos, și numai o coastă era lipită de alte cadavre.

Nu știu cum a intrat sufletul în trup, știu numai că am simțit un fel de frig. De îndată ce mi s-a eliberat coasta ce era lipită de un cadavru, mi-am strâns coapsele către genunchi. În acest timp sanitarii au adus pe năsălie un bărbat mort, cu picioarele tăiate de tren. Am deschis ochii, m-am mișcat, dar ei m-au așezat din nou în poziția în care îi așează pe toți morții. Apoi au văzut cum m-am îndoit și cum m-am mișcat și au început să fugă care încotro.

După aceea au venit sanitarii și doi medici. Au spus că trebuie încălziți creierii cu beculețe. Aceasta s-a întâmplat la 23 februarie 1965, la ora 9 dimineața.

Pe trupul meu se aflau opt cusături și toți au făcut practică pe trupul meu. Când am început să mă încălzesc, după două ore, am deschis ochii și am început să vorbesc, cadavrul meu fiind pe jumătate mort. Treptat, treptat se refăceau de asemenea și creierii mei. Eram hrănită artificial. După 20 de zile mi s-a adus o gustare:

smântână şi cafea. Dintr-o dată am spus că nu voi mânca. Asistenta încerca să mă convingă să mănânc. Dar eu i-am răspuns: „Astăzi e vineri şi nu voi mânca de dulce. De vă puteţi aşeza lângă mine, vă voi povesti tot: unde am fost şi ce am văzut în această vreme". Ea s-a aşezat şi a început să asculte ceea ce povesteam: „Cine nu ţine zilele de post şi nu cinsteşte lunea, miercurea şi vinerea şi toate posturile, acolo i se dă să mănânce viermi în loc de carne, iar în loc de lapte tot felul de târâtoare şi şerpi. Această hrană li se dă tuturor acelora ce au murit fără pocăinţă în faţa preotului şi fără Sfânta Împărtăşanie, şi de aceea eu nu voi mânca smântâna".

Medicii ascultau şi făceau feţe-feţe, fiind când roşii, când palizi. S-au mai adunat şi alţi medici, alte asistente şi le povesteam şi lor ce am văzut şi ce am auzit de viaţa de dincolo de mormânt.

Mai târziu, miliţia a început să alunge poporul de la mine şi m-a mutat în spitalul orăşenesc, unde m-am însănătoşit complet. Medicii erau curioşi să ştie cum de am revenit la viaţă o dată ce intestinele mele erau putrede şi măruntaiele vătămate şi intraseră în putrefacţie, iar după operaţie măruntaiele mele au fost aruncate pe unde s-a nimerit şi tăieturile au fost cusute.

Ca să se încredinţeze că m-am însănătoşit, ei au hotărât să mă opereze din nou. Când şeful medicilor a anunţat acest lucru, Valentina Vasilevna a spus: „Pentru ce să o tăiem, intestinele ei sunt complet sănătoase".

I-am rugat să nu-mi închidă ochii, căci pe mine nu mă durea nimic. Medicii mi-au scos măruntaiele pe

masă, eu priveam în tavan şi vedeam ca-n oglindă. Eram neadormită, întrebam pe medici ce boală am, iar ei mi-au răspuns că la dumneata toate sunt sănătoase. În acest moment a sosit medicul care mi-a făcut prima operaţie împreună cu alţi medici. Ei s-au uitat la mine şi la măruntaiele mele şi au spus: „Dar unde este boala? Ea a avut toate intestinele putrede şi acum sunt sănătoase!".

Toţi medicii erau cuprinşi de mirare şi de groază, în timpul operaţiei mă întrebau: „Ce mai faci, Claudia, te doare?". Eu le-am răspuns că nu mă doare nimic. Ei alergau plini de groază prin săli, se apucau de cap, îşi frământau mâinile şi erau galbeni ca nişte cadavre. Iar eu le spuneam că Domnul Şi-a făcut milă de mine, pentru ca să spun şi altora. Iar dumneavoastră să vă fie spre înţelepţire, să credeţi că deasupra noastră este puterea Celui Preaînalt. Ei înşişi spuneau acest lucru între ei.

I-au spus medicului evreu: „Şi ţie ţi-a spus Claudia. Dacă tu crezi în toate acestea, atunci du-te de te botează şi te cunună". El era roşu de nedumerire. Valentina Vasilevna, care m-a operat, a ieşit în coridor, s-a prăbuşit pe divan şi a izbucnit în hohote de plâns. A fost întrebată de ce plânge: „A murit Claudia?". Iar ea a răspuns: „Sunt uimită de această vădită minune".

Şi au rugat-o să aibă grijă personal de mine ca cineva să nu mă omoare. Ea mă hrănea şi-mi pregătea mâncarea personal. Directorul institutului de medicină de asemenea s-a mirat, zicând că acesta este *un caz unic în istoria universală.*

Când am ieşit din spital, l-am chemat pe preotul pe care totdeauna îl evitam şi-l batjocoream ca pe un trântor, dar, în fond, era un om mare – slujitor al Altarului Domnului. M-am spovedit la el, i-am mărturisit toate păcatele mele săvârşite în toată viaţa mea şi el m-a împărtăşit cu Sfintele Taine şi a făcut o slujbă în casa mea şi mi-a sfinţit casa. Până atunci, în casa mea era numai murdărie, bătăi, beţie, şi ce se mai făcea, nici nu se poate povesti.

A doua zi m-am dus la sediu şi am predat carnetul meu de membră de partid, întrucât Claudia de odinioară, activistă, nu mai este, ea a murit.

Am 40 de ani, cu ajutorul împărătesei Cerului şi din mila Domnului merg la Sfânta Biserică şi-mi trăiesc viaţa creştineşte. Mă duc şi la institut şi propovăduiesc ceea ce am văzut şi am auzit în viaţa de dincolo de mormânt. Primesc acasă pe toată lumea şi de asemenea povestesc tot ce mi s-a întâmplat. Iar acum îi sfătuiesc pe toţi cei ce vor să nu capete aceste chinuri, despre care am povestit: pocăiţi-vă de păcatele voastre şi de purtările voastre cele rele în faţa preotului şi veţi primi dezlegarea păcatelor şi viaţa veşnică.

Despre mine puteţi afla
în oraşul Barnaul, ţinutul Altai, strada Custkaia, 99,
Ustiujina (Ustiujianina) Claudia Vasilievna

O MARE MINUNE DIN VREMEA NOASTRĂ

Această descoperire Dumnezeiască despre viața de dincolo de mormânt a avut loc în vara anului 1976, pentru un creștin ortodox sârb, care se afla în îndoială și nepocăință.

Ea s-a răspândit repede în toate țările ortodoxe din Balcani, fiind acceptată de majoritatea credincioșilor ca adevărată și ziditoare de suflet. Pentru prima dată s-a tradus și s-a tipărit în muntele Athos în limba greacă. Apoi protosinghelul Petroniu Tănase, egumenul schitului românesc Prodromul, a tradus textul din greacă în limba română în vederea difuzării și în țara noastră.

Căutând să împlinim dorința părinților români athoniți, dăm la tipar aceste pagini spre folosul de obște al credincioșilor noștri sub titlul *„O mare minune din vremea noastră"*.[1]

Obștea schitului Prodromul
Muntele Athos, 1992

[1] Notă la ediția apărută in România sub îngrijirea Arhim. Ioanichie Bălan la mănăstirea Sihăstria în anul 1992

Spre mănăstirea Zița

Mă străduiesc din toate puterile să povestesc faptele pe care le-am trăit în ziua de 11 iulie 1976, în cel de al 48-lea an al vieții mele. În urma vedeniei duhovnicești pe care am avut-o atunci, viața mea s-a schimbat cu desăvârșire.

Fiind invalid de război, în fiecare an merg să fac tratament medical la una din stațiunile noastre balneare. Astfel, în anul acela, 1976, sfârșitul lui iunie și o parte din luna iulie le-am petrecut la băile Matarusca, fiind găzduit la hotelul Zița.

După zece zile de tratament, la 9 iulie, am întrerupt provizoriu șederea mea la Matarusca și m-am întors acasă în Kraguievați, pentru a lua parte la parastasul unei rudenii apropiate. După parastas, în ziua următoare, adică la 11 iulie, puțin înainte de ora 10, am plecat de acasă cu automobilul meu spre băile Matarusca, spre a continua tratamentul început.

Când am ajuns la podul lui Ibar, în Kralievo, circulația era blocată din cauza, precum spuneau șoferii prezenți, unui accident de circulație, întâmplat lângă depozitul de benzină, pe drumul către mănăstirea Zița. Accidentul lăsase mașinile răsturnate și îngreuia circulația. Dar în asemenea împrejurări ce poți face?

Trecând pe pod, am luat-o spre dreapta, pe drumul care duce la mănăstirea Zița. La o depărtare de câteva zeci de metri de pod se află stația locală de autobuze pentru transportul călătorilor spre mănăstirea Zița și spre băile Matarusca. În stație, câteva zeci de călători

aşteptau autobuzul, iar între ei se aflau un călugăr şi o călugăriţă de o uimitoare frumuseţe.

Oaspeţi cereşti

În această parte a drumului terenul era puţin înclinat şi aveam o bună vizibilitate; având şi viteză mică, am putut vedea bine ce se petrece înaintea mea. Am observat că monahul era de statură mijlocie, cam de 70 de ani, cu barba albă, deasă şi ondulată, dar după mişcări părea să nu aibă mai mult de 50 de ani. Purta rasă neagră, nouă şi culion cu camilafcă neagră, care îi cădea pe spate. La piept purta, legat cu lanţ sau cordon, o cruce luminoasă şi de alt lanţ – un engolpion (iconiţă) cu Maica Domnului şi Iisus Hristos.

Călugăriţa de lângă el purta şi ea haină intens neagră şi pe cap avea culion la fel ca şi călugărul, numai că valul ei negru cădea pe umeri. Era de statură mijlocie, cu ochii mari şi frumoşi. La gâtul ei atârnau, ca şi la monah, o cruce şi un engolpion, care străluceau la soare. Eu până atunci nu ştiam cum este îmbrăcămintea călugărească.

Călugărul şi călugăriţa făceau semn cu mâna ca să oprească vreo maşină din cele ce treceau pe lângă ei, dar în zadar. Nici un şofer nu voia să oprească, deşi în multe automobile erau locuri libere pentru două persoane, ba şi pentru mai multe. În sinea mea, am osândit pe şoferii care puteau să-i ia, dar nu voiau. De ce nu-i iau? mă întrebam eu, doar şi călugării sunt oameni ca şi noi! De ce toţi îşi întorc capul de la ei? Nu puteam suferi această lipsă de bunăvoinţă faţă de călugări şi m-am hotărât să-i iau eu, în cazul că nu mi-o va lua altul înainte. Dar nu i-a luat nimeni!

Cum am ajuns aproape de ei, mi-au făcut şi mie semn să opresc. Am ieşit din rând cu automobilul şi m-am oprit alături, ca să-i iau. Atunci călugărul s-a apropiat şi mi-a zis: „Dumnezeu să vă ajute!", şi eu i-am răspuns: „Dumnezeu să vă ajute!".

Nu obişnuiam să salut aşa, fiindcă nu credeam în Dumnezeu, dar i-am răspuns aşa ca să-i fac plăcere. M-a întrebat apoi dacă pot să-l duc pe el şi pe soră până la mănăstirea Zița. I-am răspuns că pot şi i-am invitat să intre în maşină, deschizând portiera din dreapta şi ridicând scaunul din față, ca să intre în spate unul câte unul. Când s-a apropiat de maşină, călugărița a pomenit şi ea pe Dumnezeu şi i-am răspuns de asemenea: „Dumnezeu să vă ajute!".

Întâi a intrat ea în maşină şi s-a aşezat în spatele scaunului meu, apoi a intrat şi călugărul şi s-a aşezat alături. Ca să se simtă mai bine, le-am zis: „Stați lejer şi nu vă înghesuiți". La care călugărul mi-a răspuns cu bunăvoință: „Ne simțim bine, Dușane, numai tu să conduci cu atenție".

La acest răspuns, am tăcut şi am închis uşa bine, ca să nu se deschidă cumva în timpul mersului. Fiindcă mă aflam în afara şirului de maşini, care circulau pe drum, aşteptam ca să-mi facă cineva loc spre a continua drumul cu pasagerii mei.

În timp ce aşteptam, călugărul mă întrebă: „Nu-i aşa, Dușane, că te întorci de la parastasul din Kraguievați?". A pus întrebarea şi tot el a răspuns. M-a mirat de unde îmi cunoaşte numele şi ştie de unde vin. Surprins, n-am mai avut timp să mă gândesc şi i-am răspuns: „Da, vin

de la Kraguievaț. Ieri am avut parastasul de un an al unei rudenii de a mea".

Călugărul mă ascultă și continuă: „Și acum mergi la Matarusca, deși nu faci băi". „Nu îndrăznesc să fac, i-am zis, pentru că apa este foarte caldă și după fiecare baie trebuie să mă păzesc ca să nu răcesc și să nu îmi fie mai rău decât înainte".

Abia a încetat călugărul să vorbească și a început călugărița: „De unde ești, Dușan? Din Zacuta?". Tot așa făcea și ea; punea întrebarea și tot ea răspundea. Apoi a continuat: „Dușane, toți ai tăi sunt bine sănătoși: tata Dumitru, mama Darenca, sora Dușanca, fratele Dragoliub. Ei cred în Dumnezeu și cinstesc pe sfântul patron al casei, dar sunt nestatornici. Îndată ce se supără puțin, înjură de cele sfinte. Fratele tău Milovan are școală înaltă și este mare învățat, dar e și mare ateu".

După ce ea a tăcut, a continuat călugărul: „Și tu, Dușane, crezi că Dumnezeu a făcut pe om și nu ești adeptul acelei concepții că omul provine din maimuță, dar nu te rogi lui Dumnezeu. Ai însă inimă bună și ești cinstit. De trei ori ai avut ocazii potrivite să te îmbogățești, dar n-ai voit s-o faci în chip necinstit și ai bunăvoință față de bătrâni și săraci. Bunătatea ta te-a făcut să oprești mașina, cum ai făcut azi, și spre binele tău. Ai răspuns la semnul nostru și ne-ai luat, pe când ceilalți la care le făceam semn întorceau capul și treceau. Mai bine nu se năștea decât să se poarte în acest fel".

N-am înțeles atunci rostul acestor cuvinte, dar tremuram de frică.

Între timp un şofer mi-a făcut semn că pot intra în rând înaintea lui, lucru pe care l-am şi făcut îndată. Am trecut repede de locul unde fusese ciocnirea maşinilor şi, când am vrut să iau viteză, pentru a ajunge cât mai degrabă la mănăstirea Zița, pe neașteptate, de pe un drum lateral de țară ne-a ieşit înainte un camion încărcat cu cărămidă şi alte materiale de construcție, care ne-a încetinit dintr-odată drumul, pentru că mergea încet şi în aceeaşi direcție cu noi. Eram silit să merg după el, conducând încet şi cu atenție, deoarece din direcția opusă veneau continuu maşini.

Această situație mă obliga să iau aminte şi la circulația din spate, ca să văd, dacă nu cumva cineva vrea să mă depăşească. Şi aşa, uitându-mă în oglindă, am văzut o privelişte neașteptată: călugărul şi călugărița, care stăteau pe canapeaua din spate, aveau fața foarte luminoasă şi în jurul capului aveau aureolă de lumină orbitoare. Tremuram de frică şi am înțeles că aceştia nu erau nişte oameni obişnuiți.

Din pricina atâtor surprize pe care le avusesem cu călătorii mei atenția a început să-mi scadă; de abia reuşeam să conduc maşina şi de aceea am început să merg mai încet decât îngăduiau regulile circulației. În timpul acestei încetiniri a mersului, călugărul şi călugărița au început, pe rând, să-mi spună viața mea de când îmi aduc eu aminte de mine şi până în ziua aceea. Aminteau tot ceea ce am făcut, bune şi rele, precum şi planurile pe care nimeni nu mi le cunoscuse şi nu le realizasem cândva, din diferite pricini. Spre uimirea mea, povesti-

rea lor era cu totul adevărată, ca şi cum îmi citeau viaţa dintr-o carte oarecare. Pentru cele bune mă lăudau, iar pentru viaţa fără rânduială mă mustrau cu blândeţe.

Eram bucuros să intru în pământ sau să mi se întâmple orice altceva numai să scap de acest chin, dar nu era scăpare, eram silit să le aud şi să le sufăr pe toate.

Nu pomenesc toate mustrările pe care mi le făceau pentru unele fapte ce privesc viaţa mea personală. Mai târziu, pe toate acestea le-am spovedit şi m-am pocăit pentru ele.

Voi pomeni, totuşi, cu amănunte un reproş pe care mi l-a făcut călugăriţa: „De ce, Duşane, n-ai vrut să vorbeşti cu tatăl tău la onomastica lui Desa, fiica surorii tale?".

I-am răspuns ce s-a întâmplat în realitate: „Tata nu îmi atrăsese atenţia în legătură cu ceilalţi copii ai săi. Nu avea locul care i se cuvenea înaintea noastră şi voiam, cu comportarea mea, să-i arăt că este neplăcut şi dificil când, într-o adunare de oameni, fiul nu vorbeşte cu tatăl său".

La această explicare a mea călugăriţa mi-a răspuns: „Cine eşti tu şi cine suntem noi ca să judecăm? Dumnezeu este Cel ce judecă şi face dreptate. Dumnezeu a spus în porunca Lui să cinstim pe mama şi pe tata şi celui ce împlineşte porunca i-a făgăduit răsplată, că va trăi pe pământ mulţi şi fericiţi ani. Părinţii sunt pentru copiii lor lucru sfânt. Tu, însă, ai procedat bine, pentru că ai inimă bună, şi în ziua următoare ai mers la el, l-ai îmbrăţişat, l-ai sărutat şi i-ai cerut iertare. Tatăl a plâns de fericire şi a zis: „Te iert, fiule!". Călugăriţa mi le-a spus toate cu exactitate şi am rămas fără glas la această lecţie.

Când am ajuns la podul din faţa mănăstirii Ziţa, călugărul mi s-a adresat din nou: „Duşane, ceea ce ţi s-a întâmplat acum şi ceea ce ţi se va mai întâmpla în cursul zilei, să nu spui la nimeni înainte de trecerea celor trei luni de zile care urmează; dar după aceasta poţi s-o faci numai la rudenii şi prieteni". I-am răspuns scurt: „Bine!". Şi m-am uitat iarăşi în oglindă, ca să văd dacă pot întoarce la staţia de maşini din faţa mănăstirii Ziţa. Şi de data aceasta, spre uimirea mea, am văzut aureole în jurul capetelor lor.

Starea mea sufletească era foarte tulburată din pricina tuturor acestor lucruri. Simţeam o nestăpânită nevoie să mă despart cât mai repede posibil de aceşti călători.

Tulburare şi uimire

În staţia de parcare din faţa mănăstirii Ziţa se aflau câteva maşini şi o mare mulţime de turişti, care admirau mănăstirea şi împrejurimile ei. Am condus maşina până la aripa din faţă, la zidul înconjurător al mănăstirii.

Am ieşit din maşină ca să deschid portiera, să poată ieşi cei doi călători. Dar nici de data aceasta nu m-au cruţat. Când m-am uitat în maşină, deja nu se mai afla nimeni. Am început să tremur de frică.

Privirea mi-a căzut pe uşa deschisă, privind până la uşa cealaltă. Nu puteam crede ochilor. M-am uitat iarăşi de mai multe ori, cu foarte mare atenţie, dar în maşină nu era nimeni. Necredinţa, spaima, tremurul m-au cuprins din toate puterile. Nesiguranţa de mine depăşise orice măsură. Mă temeam să nu-mi ies din minţi.

Pentru a mă trezi din această stare, am început să-mi muşc mâinile, să mă trag de păr şi să-mi dau palme peste obraz, fără măsură. În acest chin fiind, n-am observat că în jurul meu se adunase lumea care venise la Zița şi că unii mă întrebau ce mi s-a întâmplat şi de ce mă lovesc. Starea mea era deznădăjduită şi tremuram ca de febră. Le-am răspuns: „Plecați, oamenilor, de aici!".

Am ieşit din mulțime şi m-am depărtat ca să mă concentrez şi să cuget asupra mea. În singurătatea mea, m-am uitat la ceas: era ora 11.30. Am început să-mi amintesc de fiecare cuvânt pe care mi-l spusese călătorii mei, de când i-am luat în maşină şi până când au dispărut în chip inexplicabil.

Din toate câte mi se întâmplaseră, m-au tulburat ultimele lor cuvinte, adică, să nu spun la nimeni în următoarele trei luni ceva din cele ce mi se întâmplaseră şi cele ce se vor întâmpla în cursul zilei.

Din pricina emoției teribile am început să vorbesc tare: „Doamne, ce ar putea să mi se întâmple? Voi merge la băi, nu voi mânca, ci mă voi culca imediat ca să mă odihnesc. Ce ar putea să mi se întâmple? am repetat. Poate să mor?". Dar mi-am adus aminte că omul nu poate povesti dacă moare şi că aceia îmi spuseseră să nu spun la nimeni nimic înainte de a trece trei luni. Din aceasta mi-a venit oarecare mângâiere, eu, care mai înainte nu mă temeam de moarte... Însă în starea în care mă aflam, nu-mi puteam lămuri toate aceste lucruri enigmatice.

După puțină odihnă, mi-am continuat drumul spre băile Matarusca, dar nici până astăzi nu-mi pot da bine

seama cum în aşa tulburare am putut conduce maşina de la mănăstirea Zița până la băi. Din fericire, am ajuns cu bine, fără urmări neplăcute, dar eram cu totul uimit şi zdrobit de oboseală.

Era ora 12 fără câteva minute când am ajuns în faţa hotelului Zița. Lumea mergea la masă la restaurant, dar mie nu-mi era foame, deşi era ora mesei. Aveam absolută nevoie de odihnă. Mi-am luat lucrurile din maşină, am mers în camera mea să mă întind pe pat şi să mă gândesc pe îndelete la toate cele întâmplate.

M-am întins pe pat fără să scot nimic de pe mine, împotriva obiceiului meu, când era vorba chiar şi de puţină odihnă. Deodată am simţit durere în mijlocul pieptului şi apoi a urmat ceva ca o puternică împunsătură de ac în inimă, după care m-a cuprins o somnolenţă nestăpânită şi am căzut într-un somn adânc.

Ceea ce mi s-a întâmplat apoi depăşeşte orice închipuire.

Călătorie spre cer

Uşa s-a deschis larg. Camera s-a umplut de lumină. În ea intră un înger înaripat. Era de o mare frumuseţe, cu părul mare şi legat la spate. Purta o îmbrăcăminte largă şi luminoasă, iar pe deasupra alta mai luminoasă şi fără mâneci, în picioare purta sandale. Îngerul a venit la mine şi mi-a zis: „Duşane, scoală să mergem". M-am supus şi m-am sculat ca să mergem. Îngerul mi-a zis iarăşi: „Duşane, eşti fericit că te-ai oprit azi şi ai ascultat pe Dumnezeu, când ai luat pe cei doi călători? Ştii oare pe cine ai dus azi cu maşina?". Am ridicat din umeri şi

înainte de a răspunde că nu știu, îngerul mi-a zis: „Ai dus pe sfântul Apostol Petru și pe sfânta Parascheva, patroana casei voastre". Mi-am adus aminte îndată că tata sărbătorește pe sfânta Parascheva și acum am înțeles cine era cu mine în mașină.

După aceasta, îngerul m-a scos din odaie și am mers pe panta dinspre latura stângă de la intrarea în băi, care se vede din direcția mănăstirii Zița... Câtva timp am mers în tăcere, apoi îngerul a început să-mi vorbească. „Dușane, tu lucrezi și te afli adesea cu oameni și zici că viața omului se reduce numai la a mânca, a bea și a se îmbrăca, cât trăiește, iar dacă moare, îi sunt de ajuns cei aproape doi metri de pământ și puțină țărână deasupra, și asta este totul. Află, Dușane, că moartea nu este sfârșitul vieții, ci loc și stadiu prin care trebuie să treacă omul. Dumnezeu L-a creat pe om din pământ, i-a suflat Duh Sfânt și omul a devenit suflet viu".

Primele taine cerești

Când am ajuns în vârful dealului, îngerul a terminat de vorbit. În acel moment, în fața noastră a coborât un nor dens, pe care m-a luat îngerul și apoi a început să se înalțe repede.

În timp ce norul se înălța astfel, îngerul a început să-mi vorbească: „Dușane, cu inima ta nobilă, care iubește dreptatea și cinstea, ai aflat mare milă înaintea Domnului, ca să-ți arate drumul cel drept al mântuirii".

După aceste cuvinte, norul s-a oprit și îngerul mi-a grăit din nou: „Uită-te la pământ!". M-am uitat, și el mi-a zis: „Ce vezi?". I-am răspuns: „Văd totul, globul pă-

mântului, țările, orașele, satele, râurile, marea, animalele, oamenii și persoanele pe care le cunosc bine".

Apoi m-am întors spre înger și am văzut că în spatele lui erau trei rânduri de îngeri cu trâmbițe în mână. Străluceau cu o lumină neobișnuit de mare. E cu neputință să descriu frumusețea acestor îngeri.

Atunci îngerul care mă conducea mi-a zis: „Dușane, uită-te spre pământ și la semnalul dat de trâmbițele Arhanghelilor vei vedea cum o să fie învierea morților, când va veni Domnul nostru Iisus Hristos pe pământ, să judece viii și morții".

Când m-am uitat spre pământ, îngerii au trâmbițat și în acea clipă au început să se deschidă mormintele pe toată fața pământului și să iasă din ele morții.

Eram uimit, dar uimirea mea a devenit fără margini, când am văzut bărbați, femei și copii ieșind din râuri, mări, lacuri, din foc și din gura animalelor și în multe alte feluri, după cum plecase din viața pământească.

În fața acestei minuni, am rămas mut, dar îngerul m-a lămurit imediat: „De ce te minunezi, Dușane? Fiecare om se va întoarce în viață la auzul trâmbiței în felul cum și-a sfârșit viața pământească, indiferent dacă l-a înghițit apa, l-a mistuit focul sau l-au mâncat fiarele sălbatice. Toate sunt cu putință la Dumnezeu, pentru că la El nu există morți, ci toți sunt vii".

Și mai mult m-am mirat când am văzut pe fruntea fiecărui om o hârtie de mărimea unei jumătăți de bancnotă, pe care era scris ceva, la unul mai mult, la altul mai puțin.

Mă gândeam ce putea fi scris pe fruntea fiecăruia; dar îngerul şi de data aceasta, fără să-l întreb, m-a lămurit: „Acestea sunt faptele pe care le-a făcut omul cât a trăit pe pământ şi cu ele se va înfăţişa în faţa Domnului nostru Iisus Hristos şi pe baza acestora îl va judeca". Apoi a adăugat că aici sunt scrise şi toate gândurile şi că nimic nu poate fi ascuns.

Printre cei ieşiţi din morminte am văzut şi rudenii de ale mele, prieteni, vecini şi mulţi cunoscuţi, de când îmi aduc aminte de ei. Au întins mâinile şi au zis ceva, dar n-am putut auzi cuvintele lor. După rudenii şi după cunoscuţi am înţeles că stăteau în cete, pe familii, deoarece rudeniile stăteau unele lângă altele. Apoi îngerul mi-a zis: „Acum să mergem mai departe, dar o să ne întoarcem tot în acest loc".

Sufletele celor răposaţi

După aceste cuvinte, norul ne-a dus spre răsărit şi tot mai sus. După ce am pornit, am întâlnit o mulţime de oameni, ca nişte umbre, zburând în jurul nostru în toate direcţiile. Li se vedeau bine mâinile, picioarele, capul, faţa întreagă. Mă gândeam, ce popor să fie acesta? Cine să fie aceşti oameni care se mişcă în văzduh? Cunoscându-mi gândul, îngerul m-a lămurit: „Aceştia nu sunt oameni, ci suflete omeneşti. Fiindcă Dumnezeu este lumină, iar omul a fost făcut din pământ, Dumnezeu i-a insuflat Duhul Său şi s-a făcut omul suflet viu. De aceea şi sufletele sunt luminoase. Sufletul care iese din om are vedere, auz, vorbire, memorie, însuşiri pe care le avea şi când era în trup".

Mi-a spus apoi că sufletul se află în fiecare părticică a trupului omenesc şi că mişcă tot organismul. Dacă nu există suflet, nu există nici viaţă în trup. După aceasta mi-a spus şi acest lucru: atunci când sufletul iese din trup, timp de 40 de zile trece din nou prin toată viaţa pământească, vede tot ceea ce a făcut, a grăit şi a gândit; iar după 40 de zile se înalţă la cer pentru judecată şi merge la locul care i se cuvine.

Cu aceasta s-a sfârşit vederea învierii morţilor şi convorbirea despre sufletele oamenilor şi norul ne-a dus mai departe spre sferele cele mai de sus. Despre călătoria din văzduh vorbesc numai în general, pentru că nu este cu putinţă să descriu ceea ce vedeam. Mulţimea şi spaima celor văzute îmi producea o negrăită şi continuă frică şi de aceea mă ţineam necontenit alipit de îngerul meu.

Aceste chinuri însă au dispărut când am ajuns la un loc curat şi frumos, unde se afla o mare împrejmuire, ceva ca un zid, căruia nu i se vedea nici începutul, nici sfârşitul. În zid se vedea o poartă în formă de cruce şi la dreapta intrării stătea un înger păzitor. Această îngrădire şi îndeosebi cetatea aveau o prealuminoasă podoabă. În acest loc sau staţiune, nu ştiu cum să-l numesc mai bine, se aflau o mulţime de suflete, din acelea pe care le văzusem când mergeam prin văzduh şi unele erau mai luminoase, altele mai puţin. În jurul lor se aflau mulţi îngeri, dar şi mai mulţi diavoli cu chipuri monstruoase. Diavolii se sileau să împiedice sufletele pe care îngerul porţii le lăsa să intre înăuntru.

Din tot ce vedeam nu puteam înțelege nimic. Mă întrebam în sine: de ce unele suflete stăteau în cete? De ce aceasta, de ce aceea? Și iarăși îngerul meu îmi răspundea fără să-l întreb: „Dușane, n-ai putea să le înțelegi, dacă ți le-aș spune pe toate". Apoi îngerul m-a băgat înăuntru prin poartă.

Drumul de aici și până la poarta următoare era drept ca o săgeată și foarte strâmt. La dreapta și la stânga drumului, pe toată lungimea lui, se vedea o prăpastie adâncă și înfricoșătoare. Așa erau și toate celelalte intervale dintre stațiile acelui drum, numai că drumul de la o stație la alta devenea tot mai strâmt, ajungând la ultima poartă să aibă lățimea abia a unui picior de om.

După puțin mers, am ajuns la stația a doua, mai frumoasă și mai luminoasă decât cea dinaintea ei. Și aici erau suflete cu însoțitorii lor, îngeri, și înger păzitor la poartă.

Aici diavolii cu mai multă înverșunare se sileau să oprească sufletele cărora li se îngăduise să intre prin poartă. Se sileau din răsputeri să le tragă în vreo parte, dar fără izbândă, pentru că sufletele care putuse intra prin poarta în formă de cruce aici erau ferite de năvala dracilor și treceau.

Îngerul meu împreună cu mine am trecut prin toate aceste porți. Fiecare stație era mai frumoasă decât cea dinaintea ei. Îngerii care stăteau la intrări erau îmbrăcați deosebit și porțile erau tot mai luminoase cu cât înaintam de la prima poartă spre cea din urmă.

Lumina raiului

La poarta stației celei din urmă stătea un tânăr preafrumos, asemenea cu îngerul meu păzitor. În mâna

stângă ţinea o carte, iar în dreapta o sabie. Ne-a salutat, plecându-se bucuros şi făcându-ne loc, ne-a făcut semn să intrăm înăuntru. Am trecut înăuntru de la ultima poartă, cu toate că aici trecerea era şi mai strâmtă.

Abia am trecut de această poartă şi îndată ne-am aflat într-o mare lumină... Până la ultima staţie se vedea obişnuita lumină pământească. Deosebirea dintre această lumină şi lumina cea nouă în care intrasem este aşa mare, ca deosebirea dintre o zi cu soare şi noaptea cea mai întunecoasă.

Uimit de puternica lumină, am început să mă uit, căutând cu ochii soarele, dar îngerul meu mi-a explicat că am trecut de sistemul solar şi ne găsim sub bolta împărăţiei cereşti, că cerurile strălucesc de la faţa lui Dumnezeu şi că aici nu este niciodată noapte, ci de-a pururi ziuă.

Frica şi cutremurul care mă stăpânise aproape necontenit până în acel loc acum au dispărut şi deodată m-am umplut de o negrăită linişte şi mare bucurie.

Din înălţimea bolţii cereşti se vedea în jos măreaţa privelişte a unui foarte mare oraş. Case, biserici, parcuri şi alte nenumărate frumuseţi cereşti se vedeau peste tot în acest nemărginit spaţiu ceresc şi toate luminau şi străluceau ca o neobişnuită lumină. Privirea mi-a fost atrasă de către două râuri uriaşe, care curgeau domol prin acest oraş. Unul din râuri avea un lichid alb, iar altul galben. Îngerul mi-a înţeles şi de data aceasta mirarea şi mi-a explicat că e vorba de lapte şi miere. Uitându-mă la aceste râuri, am observat că din ele se răsfira un mare număr de pârâiaşe, care în

curgerea lor se apropiau de toate plantele şi le udau.

Uimit de această privelişte, am simţit în suflet un fel de tresăltare, care fără să vreau m-a făcut să întind mâinile înspre ea. Doream să ating cu mâinile acele lucruri, să le mângâi, dar îngerul meu m-a tras şi am coborât repede din acel loc înalt.

Bucuria şi uimirea mea nu mai aveau margini, văzând toate cele ce ne înconjurau. Nu ştiam unde să mă uit mai întâi. De lângă mine şi până departe, cât puteau cuprinde ochii, mişuna atâta viaţă, cum nu-şi poate închipui un om să vadă în altă parte, decât în paradis.

Terenul paradisului era ca de sticlă şi limpede ca cristalul, iar acele pârâiaşe curgeau la vale pe teren. În jurul nostru, la diferite distanţe, se aflau preafrumoase case de tot felul de mărimi şi forme. Fiecare era împodobită cu o artă desăvârşită. Mi-au atras atenţia acoperişurile acestor case paradisiace, care se asemănau oarecum cu acoperişurile bisericilor ruseşti cu multe turle.

Lumina care le scălda din toate părţile dădea acestor construcţii şi mai mare frumuseţe. În jurul acestor palate cereşti se întindeau parcuri uriaşe, pline de copaci minunaţi şi de flori, care răspândeau o negrăită mireasmă şi parfumul lor purtat de o adiere uşoară se revărsa peste tot. Cu uimire am observat că fiecare floare înfloreşte necontenit şi îşi schimbă culoarea şi odată cu aceasta are o nouă şi îmbătătoare mireasmă.

Împreună cu aceste plante am văzut şi mulţime felurită de copaci roditori, împodobiţi cu rod ca nişte frumoase panglici.

Roadele acestor pomi erau foarte mari şi pline de must, care se vedea cum curge prin ele. Îngerul mi-a explicat că pomii rodesc de douăsprezece ori pe an.

Prin toate părţile raiului, pe unde mă conducea îngerul, am văzut mulţime mare de oameni de toate vârstele. Bătrânii erau de o frumuseţe desăvârşită şi minunată. Din semnele bătrâneţii păstrau numai părul alb şi barba ondulată, pe când feţele lor erau ca ale unor tineri.

Şi mai mult i-am admirat pe copii, care în multe privinţe se asemănau cu îngerii. Mă uitam cum se jucau în diferite jocuri prin parcuri: unii făceau coroniţe de flori şi alte podoabe şi păsările coborau pe umerii lor, băteau din aripi, cântau şi se veseleau de jocurile lor.

Am observat că îmbrăcămintea copiilor şi a celor vârstnici nu era la fel şi avea culori diferite; croiala şi alte amănunte se armonizau plăcut cu felul lor de slujire. În jurul capului copiii aveau aureole mai mici decât ale îngerilor şi ale sfinţilor. Pentru viaţa lor pământească curată şi virtuoasă, Dumnezeu le dăruise în rai toate bucuriile.

Împreună cu aceşti locuitori ai raiului se afla şi o mulţime nenumărată de îngeri. Desăvârşirea şi frumuseţea îngerilor este cu neputinţă a o descrie.

Străluceau mai puternic decât soarele şi de pe îmbrăcămintea lor se revărsau lumini ca fulgerele. Îngerii făceau ceată cu tinerii şi cu cei în vârstă şi împreună cu ei slăveau pe Dumnezeu.

Mergând prin rai, am observat un lucru mai minunat decât toate. Împreună cu îngerul meu, umblam neobiş-

nuit de uşor şi foarte repede. Într-o clipă am ajuns la un loc de o minunată frumuseţe, care întrecea prin lumină şi podoabă pe toate cele văzute până atunci în rai.

În faţa noastră, nu departe, la dreapta, se vedeau adunate într-o mare ceată puterile cereşti cele mai înalte. La fel în partea stângă se vedeau, în cete deosebite una de alta, marii aleşi ai lui. Nu pot găsi cuvinte potrivite pentru a descrie minunatele frumuseţi ale acestora.

În faţa acestei adunări, îngerul meu a încetinit mersul, s-a întors spre dreapta, a început să-mi explice şi să-mi arate cu mâna: „Aceştia sunt îngerii, aceştia sunt arhanghelii, aceştia sunt heruvimii şi aceştia sunt serafimii"; apoi s-a întors spre stânga şi a zis: „Aceştia sunt cuvioşii, aceştia sunt proorocii, aceştia sunt dreptii şi aceştia sunt sfinţii".

Şi iarăşi îngerul se întoarce spre stânga şi-mi arată cu mâna, zicând: „Aceştia sunt monahii, aceştia mucenicii, care au fost munciţi pentru Domnul Iisus Hristos şi s-au învrednicit de slava cerească". Apoi se întoarce iarăşi spre dreapta şi zice: „Aceştia sunt apostolii".

Aici îngerul meu s-a oprit şi din ceata apostolilor s-a desprins Apostolul Petru şi a stat înaintea noastră. În acelaşi timp din stânga a apărut şi cuvioasa maica Parascheva alături de Apostolul Petru. Călătorii pe care îi transportasem în acea zi de la Kralievo la mănăstirea Zita stăteau înaintea noastră în mare slavă şi strălucire. Pe capete aveau steme strălucitoare şi hainele pe care le purtau străluceau cu o neobişnuită lumină şi podoabă.

Pe umărul drept şi pe piept aveau coroane nespus de frumoase, care îi împodobeau ca nişte decoraţii. Frumuseţile raiului erau mai presus de orice desăvârşire.

În tot drumul făcut prin rai niciodată nu-mi trecu prin minte că o să-i revăd pe călătorii mei. De aceea, surprins de această întâlnire şi vedere a lor, îi priveam de jur împrejur, fără să-mi pot lua ochii de la ei.

Din această bucurie duhovnicească m-au trezit cuvintele Sfântului Apostol Petru: „Ştii, Duşane, pe cine ai dus cu maşina astăzi?". Fără să-mi ascund bucuria, am răspuns cu mare însufleţire: „Ştiu!". Apoi Apostolul, continuând cuvântul, mi-a zis: „De acum să nu mai fii om necredincios, ci credincios botezat în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh".

Apostolul a făcut semnul Sfintei Cruci, arătându-mi cum să-l fac şi eu. Când eram copil, eu nu făceam semnul crucii corect, de aceea Apostolul mi-a arătat cum trebuie să-l fac şi apoi a continuat să mă sfătuiască: „În rugăciune să te rogi la toţi sfinţii: la prooroci, la apostoli, la îngeri, la arhangheli, la heruvimi şi serafimi, dar mai presus de toţi la Maica Domnului, Preasfânta Născătoare de Dumnezeu Măria, a cărei slavă şi cinste este mai mare decât a tuturor îngerilor din Cer. Ea este grabnic ajutătoare celor ce cheamă ajutorul ei cu credinţă în rugăciune.

De acum să te laşi de obiceiurile rele înrădăcinate în tine şi să sărbătoreşti pe Sfânta Parascheva, patroana familiei, care se roagă pentru toţi cei ce ţin sărbătoarea ei. Aceasta pe care ai văzut-o şi o vezi. Fericit eşti

tu, ai tăi şi toţi care o cinstesc; dar numai aceasta nu-ţi este de ajuns, dacă apoi nu vei merge pe calea arătată de Domnul nostru Iisus Hristos. Şi tu, Duşane, poţi, în puţina viaţă cât ţi-a mai rămas, să te mântuieşti prin post şi prin rugăciune şi să ţii până la sfârşit poruncile lui Dumnezeu".

Cuvintele marelui Apostol au mişcat adânc sufletul meu. Sub puterea acestei învăţături stăteam nemişcat şi ascultam acele lumini ale lui Dumnezeu (îngerii). Din această stare m-a scos Arhanghelul Gavriil, continuând explicaţiile: „Aceştia sunt proorocii lui Dumnezeu, aceştia mucenicii cei mari". Astfel mi i-a arătat la rând pe toţi şi ei, la fiecare prezentare, zâmbeau liniştit şi se înclinau uşor.

În faţa tronului Domnului

După această întâlnire, îngerul meu m-a dus mai departe în rai. Am înţeles atunci că am străbătut distanţe uriaşe şi că deosebeam cu ochii, la mari depărtări, cele mai mici amănunte, ca şi cum le vedeam de aproape.

În rai vedeam mult mai bine şi mai departe decât atunci când mă aflam pe nor şi priveam învierea morţilor. Îmi dăduse Domnul această putere în timpul când îmi arăta lumea cea duhovnicească.

Mergând prin rai, am întâlnit nenumărate şi foarte frumoase biserici, care erau construite din aur şi împodobite cu pietre scumpe. Uşile lor erau larg deschise şi dinăuntru se auzeau minunatele cântări ale cetelor îngereşti, ale arhanghelilor şi ale sfinţilor de la săvârşirea măreţelor liturghii cereşti. Îngerul meu mă purta peste

tot şi unde voia să văd ceva mai bine încetinea mersul, dar nu se oprea niciodată. Nu ştiu cât am mers astfel, când deodată îngerul s-a oprit.

În faţa noastră a apărut în depărtare o ridicătură şi deasupra ei o Cruce mare. Pe Cruce se vedea Domnul nostru Iisus Hristos răstignit şi, deasupra Crucii, un porumbel mare cu aripile desfăcute. Din Cruce se revărsau, în chip de raze, în toate părţile, o lumină orbitoare, iar la baza ei se aflau mulţimi de îngeri, arhangheli şi cetele apostolilor, proorocilor şi sfinţilor, care slăveau pe Domnul răstignit.

În spatele Crucii se vedeau biserici şi clădiri foarte mari. Toate cele văzute erau aşa de luminoase, măreţe şi împodobite, încât am rămas uimit în faţa acestor frumuseţi cereşti. Atunci îngerul meu mi-a zis: „Acolo, Duşane, este tronul Domnului, dar încă nu eşti vrednic să mergi mai departe". Apoi îngerul s-a întors şi am ieşit repede din rai.

Chinurile iadului

De acolo ne-a luat iarăşi norul care ne purta şi ne-a dus undeva spre apus. De data aceasta de pe nor nu se mai vedea nimic unde mergeam. Am avut impresia că nu am călătorit mult în această direcţie, deoarece norul a început să coboare cu mare iuţeală şi ne-a lăsat undeva departe într-un fel de prăpastie. Am ieşit de pe nor şi îngerul m-a băgat într-un loc întunecos, aşa de dens şi de negru, încât nu se asemăna cu nici un fel de întuneric.

Din adâncul acestui infern ne-a izbit o putoare îngrozitoare, din pricina căreia abia mai puteam respira. Simţeam că ne găsim în faţa a ceva înfricoşător, dar nu-mi

dădeam seama ce putea fi. Spaima şi cutremurul m-au cuprins şi m-am alipit de îngerul care mă conducea, ca să mă păzească şi să mă ocrotească în această înspăimântătoare călătorie.

Bănuielile mele s-au adeverit repede, pentru că în adânc a apărut o mare nesfârşită, care ardea cu flăcări înfricoşătoare. În scurt timp am ajuns şi ne-am oprit în faţa ei. Mai târziu mi-am dat seama că ne aflam pe un loc înalt, ca în faţa unui lung zid, care ne despărţea de focul cel veşnic şi de chinurile iadului.

Priveliştea care mi-a apărut în faţa ochilor mi-a tulburat aşa de tare mintea, că am rămas ca înlemnit. Ochii mi se învârteau şi frisoane reci îmi străbăteau tot trupul. Parcă eram paralizat. Atât simţeam numai – că trăiesc.

Când m-am uitat iarăşi, am văzut în faţa mea un fel de crater de vulcan, în care fierbea apă sulfuroasă împuţită şi deasupra jucau flăcări uriaşe. „Această mare, mi-a spus îngerul, nu are peste tot aceeaşi adâncime. Acolo unde înălţimea flăcărilor ajunge la 40 de metri, marea este mai adâncă".

Cuprins de această neînchipuită spaimă, am văzut o mare mulţime de animale înfricoşate, care au fost făcute pentru ca muncile să fie şi mai groaznice. Şerpi uriaşi, cu unul sau mai multe capete, se încolăceau şi sugrumau pe păcătoşi şi îi trăgeau în adâncul acestei mări de foc.

Se vedeau şi alte animale cu forme şi mărimi înspăimântătoare, din ale căror guri însângerate se vedeau mâini, picioare şi alte părţi ale trupului omenesc. Printre acestea colcăiau viermi, scorpioni şi alte fiinţe îngro-

zitoare, care se mişcau necontenit, săreau ca înnebunite, se aruncau şi năvăleau ca turbate asupra sufletelor osândite în acest loc de chinuri. Se auzeau strigăte, ţipete, vaiete, tânguiri şi plângere de glasuri ale multor oameni.

În această mare de foc sufletele omeneşti sunt părăsite în adânc fără nici un ajutor. Din toate părţile năvăleau asupra lor nenumărate roiuri de astfel de animale, care îi muşcau, îi rupeau, îi străpungeau şi îi sfâşiau până la ultima bucată. Iar trupurile sfărâmiţate şi mutilate îşi luau din nou întreaga formă omenească.

Uitându-mă îngrozit la această privelişte, eram gata să cad de frică în acest foc, dar îngerul m-a ţinut şi mi-a zis: „Nu te teme, Duşane, acum ne aflăm în iad. Aceşti şerpi şi celelalte vieţuitoare înfricoşătoare, care stau în această apă sulfuroasă clocotită şi-i chinuie pe oameni, i-a făcut Dumnezeu astfel ca apa clocotită şi focul să nu-i vatăme. Aceste fiare, precum vezi, în veci îi vor chinui în foc, dar niciodată nu vor arde, nici nu vor muri".

Nu puteam suferi priveliştea acestor chinuri şi de multe ori am închis ochii ca să nu le mai văd. Odată nu m-am stăpânit şi am întors capul spre întuneric şi de acolo mi-au apărut nişte fiare negre cu ochi ca de foc şi cu gurile căscate. Urlând, au început să zboare în jurul nostru cu o iuţeală uimitoare, făcând un zgomot care cutremura iadul ca nişte trăsnete teribile.

Înţelegând starea mea critică, îngerul mi-a zis: „Nu te teme! Aceştia sunt diavoli pe care îi deranjăm. Nu pot suporta prezenţa noastră, dar nu îndrăznesc să se apropie". Apoi îngerul a adăugat: „Vezi, Duşane, cum se

chinuiesc acum, aşa se vor chinui în veci toţi cei care nu cred în Dumnezeu, toţi care se leapădă de numele Lui, toţi cei care se închină la dumnezei mincinoşi. Dumnezeul acestor oameni este pântecele, precum şi averile, vilele, maşinile, podoabele şi toate plăcerile şi deşertăciunile lumeşti ale acestui veac.

Împreună cu ei se vor chinui şi acei care cred în Dumnezeu, dar se feresc s-o facă la arătare sau dacă îi întreabă cineva.

Veşnicele chinuri îi aşteaptă şi pe acei care nu cinstesc pe tatăl şi pe mama lor şi pe aproapele. În acest foc se vor chinui şi acei care în viaţă au iubit mai mult păcatul, precum sunt: mincinoşii, cei ce au jurat strâmb, lacomii, batjocoritorii, răutăcioşii, cei ce urăsc, hoţii, criminalii, desfrânaţii, iubitorii de argint, toţi care au înjurat de lucruri sfinte şi cei asemenea lor.

Ca să scapi de aceste chinuri, trebuie neapărat să te pocăieşti, să te spovedeşti de toate păcatele tale, când te vei întoarce pe pământ".

Învierea morţilor

După aceste cuvinte, îngerul m-a apucat de mână şi fulgerător am ieşit din iad. La ieşire ne aştepta norul şi ne-a dus la locul de unde am văzut învierea morţilor. De data aceasta eram mai aproape de pământ.

Toată lumea înviată pe care o văzusem mai înainte era rânduită în trei cete mari. În prima ceată, din partea dreaptă, oamenii erau luminoşi şi aveau faţa veselă. La stânga lor, în ceata a doua, oamenii aveau feţele triste

şi întunecate. Numărul lor era mult mai mare decât al celor din prima ceată.

În sfârşit, la stânga, în ceata a treia, se afla o foarte mare mulţime de oameni cu feţele negre şi urâte. Uitându-mă cu atenţie la aceşti oameni, îngerul a început să mă lămurească: „Oamenii din partea dreaptă, cu faţa luminoasă, sunt drepţii. Pe aceştia îi aşteaptă răsplata veşnică, care li se cuvine pentru viaţa lor cinstită de pe pământ.

Aceştia din ceata de mijloc, cu feţele întunecoase, sunt cei care au păcate mai uşoare. Pentru aceştia trebuie să ne rugăm lui Dumnezeu şi să facem fapte bune în numele lor şi aşa li se vor ierta păcatele. La Dumnezeu lucrul cel mai plăcut este rugăciunea însoţită de fapte bune.

Aceştia pe care îi vezi la stânga sunt păcătoşii cei mari. Din pricina vieţii lor urâte de pe pământ, acum sunt schimonosiţi potrivit cu păcatele lor şi aşa vor fi aruncaţi în focul cel veşnic".

Era o privelişte înspăimântătoare vederea acestor mari păcătoşi. Trupurile lor erau umflate şi pline de răni grozave. Din rănile vii şi deschise curgea un puroi murdar şi mulţime de viermi, şi şerpi muşcau din aceste trupuri necurate. Din gurile lor deschise atârnau limbile umflate, pe care nu le mai puteau trage înăuntru.

Toţi ţineau în mâini câte ceva, potrivit cu îndeletnicirile pe care le avuseseră în viaţă. Astfel, brutarii ţineau pâine, măcelarii cuţite de măcelărie, hoţii ciomege şi pistoale pline de sânge, morarii şi negustorii ţineau ba-

lanțe și alte obiecte de măsurat și arătau că au falsificat măsurile. Se vedea că au cântărit necinstit și s-au îmbogățit în chip mincinos. Aici se aflau și doctorii, care au cerut de la bolnavi plată pentru îngrijire sau au lăsat să moară pe cei ce nu puteau să plătească.

Am văzut, de asemenea, vrăjitori și vrăjitoare, care făceau vrăji, stingeau cărbuni, ghiceau în cafea, în palmă sau în cărți, cu scop de a desface căsătorii, de a învrăjbi pe prieteni și de a face rău. Toate le făceau pentru câștig, iar lângă vrăjile lor se aflau grămezi de bani.

În ceata păcătoșilor se aflau și femeile care și-au ucis copiii în diferite chipuri, numai și numai ca să se desfrâneze cu alți bărbați. Acestea, precum și toți desfrânații, erau pline de umflături și răni deschise. Organele lor genitale, exagerat de mari, ajungeau până la pământ și pe ele, pline de puroi, se urcau șerpi și viermi. Limbile lor de asemenea atârnau afară umflate. Aici se aflau și cei ce au făcut grele amestecări de sânge: tată cu fiică, mamă cu fiu și frate cu soră și alte rudenii. Priveliștea aceasta era oribilă și înspăimântătoare.

În chip deosebit m-am mirat când am văzut pe cei ce trăiseră în biserici și mănăstiri. Este vorba de episcopi, preoți, diaconi, călugări și călugărițe, care cu grozava lor înfățișare nu se deosebeau de criminali, de iubitorii de argint, de curvari, de înșelători și de ceilalți păcătoși.

Cunoscându-mi gândul, îngerul mi-a zis: „Nu te mira, Dușane, că și aceștia se află împreună cu păcătoșii cei mari. Aceștia de bună voie s-au jurat pe Sfânta Cruce și pe Evanghelie că vor sluji lui Dumnezeu cu credință și

că vor urma calea Domnului nostru Iisus Hristos; că vor povățui cu învățătura și cu pilda vieții lor poporul, ca și Sfinții Apostoli, pe calea Domnului, ca să fie bisericile pline și oamenii să se mântuiască.

Dar ei au făcut dimpotrivă. În loc să fie pildă de urmat pentru popor cu viața și purtarea lor, ei una au zis și alta au făcut. Au scurtat slujbele, botezurile, cununiile, înmormântările, parastasele, sfințirea apei și celelalte slujbe. Au fost iubitori de argint. Au luat mai mult de la săraci și credincioși decât de la cei bogați; au iubit desfrâul, blestemul, beția, lăcomia pântecelui, jocul cu zaruri, vilele și mașinile. Au fost fățarnici și invidioși, s-au înjosit unul pe altul ca să se facă iubiți de popor."

Prin viața lor de sminteală au depărtat pe mulți oameni de bună credință, care veneau pentru rugăciune sau voiau să vină, dar, când vedeau purtarea respingătoare a acestor clerici, părăseau credința, sărbătorile și obiceiurile creștinești.

Ține minte, Dușane, depărtarea omului de credință este asemenea cu uciderea. Dacă acești clerici aveau o viață vrednică de urmat, oamenii s-ar fi apropiat de Dumnezeu și s-ar fi mântuit. Din această pricină, acești clerici, în afară de păcatele lor personale, s-au împovărat și cu păcatele acelora pe care i-au îndepărtat de credință și acum, pe lângă cele ale lor, plătesc și pentru ale altora.

Celui care arată drumul cel drept al credinței unui păcătos și acesta se pocăiește și devine creștin adevărat, i se iartă multe din păcatele sale. Acești clerici păcătoși au pierdut multe suflete și de aceea Dumnezeu îi osândește

împreună cu păcătoşii cei mari: cu ucigaşii, cu curvarii, cu iubitorii de argint şi alţi băutori de sânge.

Vezi, Duşane, cum arată dreptii şi cum arată păcătoşii?! Întocmai aşa se vor înfăţişa înaintea Domnului nostru Iisus Hristos, la a doua venire a lui Dumnezeu, Care îi va judeca după faptele lor".

Drepţii, de asemenea, purtau semne potrivit cu profesiunea lor. Brutarii, măcelarii, negustorii ţineau balanţe înclinate de partea cumpărătorilor, pentru că le-au dat mai mult, au dat milostenie, au hrănit pe cerşetori, pe săraci şi pe flămânzi, au găzduit pe călători, au fost temători de Dumnezeu şi au împlinit poruncile Lui.

Toate păcatele cei drepţi şi le-au şters prin pocăinţă, post şi rugăciune, prin milostenie şi alte fapte bune şi, apoi, prin Împărtăşirea cu Sfântul Trup şi Sânge al Domnului nostru Iisus Hristos, şi-au sfinţit vasul sufletului lor.

Aceştia au iertat pe toţi cei ce le-au greşit şi Dumnezeu i-a iertat acum şi pe ei.

Printre păcătoşi şi drepţi am recunoscut rudenii de ale mele şi prieteni, dar îngerul mi-a atras atenţia: „Duşane, să nu pomeneşti pe nume cum arată vreuna din rudenii, prieteni sau cunoscuţi; numai în general să spui cum arătau drepţii şi cum arătau păcătoşii".

Sfaturile îngerului

După aceste cuvinte ale îngerului meu conducător au trâmbiţat arhanghelii şi toată priveliştea a dispărut. Apoi îngerul mi-a lămurit că şi cei vii în ziua judecăţii

vor fi împreună cu cei înviaţi şi că într-o clipă se vor schimba şi vor deveni asemenea lor, cu faptele scrise pe frunţile lor. Apoi au dispărut şi arhanghelii cu trâmbiţele lor şi pe nor am rămas numai noi doi, îngerul şi cu mine.

În această singurătate îngerul a continuat să-mi vorbească: „Duşane, tu eşti om cinstit, ai milă pentru alţii şi inimă bună, care te-a păzit să nu faci rău altora. Urăşti păcatele celor mincinoşi, hoţi şi făţarnici şi nu râzi de alţii. Banul nu a putut să te corupă. În Dumnezeu crezi numai la suprafaţă, ca în anii copilăriei.

N-ai fost adeptul învăţăturii că omul se trage din maimuţă, dar nici convins n-ai fost, pentru că nu ştii nimic despre Dumnezeu. Ai multe obiceiuri rele şi multe păcate. Când te mânii, înjuri şi pe Dumnezeu. Ai talent la cântat şi îţi place să ghiceşti în cafea şi să prezici. Eşti desfrânat.

Orice femeie care îţi place şi nu îţi este rudă, doreşti să o câştigi. La aceasta te-a ajutat cântatul şi căutatul în cafea. Ai minţit numai când ai înşelat femeile şi mai ales pe a ta, faţă de care te jurai că eşti cinstit. Ai văzut în ce stare se află curvarii, cum putrezesc de vii şi cum se chinuiesc.

De aceea, să nu mai ghiceşti în cafea şi să cinsteşti pe fiecare femeie ca pe o soră şi ca pe o mamă, pe fiecare tânăr ca pe un frate şi pe tot omul în vârstă ca pe un tată. Şi să nu mai înjuri. Roagă-te lui Dumnezeu şi pocăieşte-te de toate păcatele pe care le-ai făcut.

Iubeşte pe oameni, dar faptele lor rele să le urăşti. Iartă pe toţi, ca să ţi se ierte şi ţie păcatele. Dreapta ta judecată şi bunătatea au cântărit mai greu decât păcatele tale. Trebuie să te spovedeşti la una din bisericile ortodoxe; apoi să te împărtăşeşti cu Trupul şi Sângele Domnului nostru Iisus Hristos şi Domnul îţi va ierta păcatele. De astăzi să nu mai păcătuieşti".

Apoi îngerul îşi făcu cruce, arătându-mi cum trebuie să fac şi eu corect semnul Sfintei Cruci, învăţându-mă: „În rugăciune să te rogi la toţi sfinţii şi la sfântul tău patron, la apostoli, la prooroci, la îngeri, la arhangheli, la heruvimi şi serafimi, continuă îngerul, dar mai ales şi în primul rând la Preasfânta Născătoare de Dumnezeu Maria, Mama lui Hristos Dumnezeu, pentru că slava ei, cinstea şi înălţimea ei sunt mai mari decât ale tuturor îngerilor din cer. Ea este grabnic ajutătoare tuturor celor ce o cheamă cu evlavie în ajutor.

Să ţii minte, Duşane, şi acest lucru: ori de câte ori un păcătos se pocăieşte sincer, se roagă lui Dumnezeu să-i ierte păcatele şi ne cheamă în ajutor şi pe noi, care ne aflăm în cer, în aceeaşi clipă şi noi rugăm pe Dumnezeu Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh ca să-i ierte păcatele. Atunci se face cu adevărat şi în cer bucurie.

De acum să prăznuieşti pe Sfânta Parascheva, patroana familiei tale, pe care tatăl tău o prăznuieşte. Ea, Duşane, se roagă pentru toţi ai tăi şi pentru toţi cei ce o cinstesc şi o pomenesc. Şi-ţi mai spun ceea ce ţi-a spus marele Apostol Petru: Foloseşte puţina viaţă care ţi-a mai rămas pentru mântuirea ta şi poţi să te mântu-

ieşti numai prin post, rugăciune, prin primirea Sfintei împărtăşanii şi prin fapte bune. Împlineşte cu sfinţenie toate poruncile Domnului până la sfârşitul vieţii.

Despre cele văzute acum să nu povesteşti nimănui înainte de trecerea a trei luni, după care poţi să le spui la rudenii şi la vreun prieten de-al tău.

Mai ţine minte şi aceasta: când te rogi lui Dumnezeu, să ai gândurile adunate şi să te adresezi lui Dumnezeu cu smerenie. Când posteşti, să nu fii trist şi supărat, ci vesel şi zâmbitor. Nu trebuie să ştie cineva despre această nevoinţă a ta.

În lume să fii şi în viitor comunicabil, cu cei ce se bucură să te bucuri, dar în toate măsurat şi stăpân pe tine; cu cei ce plâng – plângi şi mângâie-i. Să respecţi legile şi stăpânirea şi să împlineşti cele rânduite de stăpânire.

Să te rogi lui Dumnezeu şi să-L ai mai presus de orice. Dacă ai nevoie de sfat sau ajutor duhovnicesc, mergi la Biserica lui Hristos. Când ne vom despărţi, să mergi de îndată la mănăstirea Zita şi, când vei intra în biserică, vei vedea că pe locul unde se vând lumânări, icoane, cărţi sfinte şi alte lucruri, pe raftul de lângă uşă, se află cărţi. Cumpără-le pe primele patru la rând; ia şi Noul Testament. Sileşte-te să le citeşti, dar cu ajutorul explicaţiilor, deoarece nu înţelegi toate cele scrise în ele. Noul Testament citeşte-l regulat".

Cu aceste cuvinte, îngerul m-a însemnat cu semnul Sfintei Cruci şi s-a făcut nevăzut.

Deșteptarea

Odată cu încetarea vedeniei, m-am deșteptat. Eram lac de sudoare și nu mă puteam mișca din pricina unei mari oboseli. Ceasul care se afla lângă mine arăta ora șase după amiază. Sub impresia acestei vedenii m-au cuprins pe rând sentimente de bucurie și de frică și am mulțumit lui Dumnezeu că m-a învrednicit să văd toate acestea.

În această slăbiciune fiind și gândindu-mă la toate cele văzute în cele șase ore trecute, mâna mi s-a mișcat spre obraz și am făcut semnul Sfintei Cruci. Oboseala care mă ținea pironit pe pat a dispărut și m-am sculat imediat, bucuros că am scăpat de această greutate. După ce m-am pus în rânduială, am plecat la mănăstirea Zița după cărțile pe care îngerul îmi spusese să le cumpăr.

În mănăstire nu era nimeni, afară de un monah, pe care mai pe urmă am aflat că-l chema părintele Gherasim. După ce m-am închinat la icoane și am aprins lumânări, m-am apropiat de raftul cu cărți și am cerut părintelui Gherasim să-mi dea cele patru cărți din rând. Afară de acestea, am mai cumpărat încă două, pe care se afla icoana Maicii Domnului cu Domnul nostru Iisus Hristos.

La plecare, călugărul m-a întrebat cu multă bunătate de unde sunt. De teamă ca nu cumva să-i descopăr ceva din cele ce trăisem, i-am răspuns în grabă, lucru de care mă rușinez și acum: „Ce te interesează de unde sunt?" M-am întors și am ieșit din biserică.

Îndată ce m-am întors la băi, m-am apucat să citesc cărțile ce le cumpărasem. În ziua următoare, fiind mare

sărbătoare – a Sfântului Apostol Petru, am mers pentru prima mea rugăciune la mănăstirea Zița.

Din inimă am urmărit toate părțile Sfintei Liturghii, iar cântarea monahilor mi-a adus aminte de minunatele cântări ale îngerilor din bisericile cerești. Inima mi s-a umplut de dulceața unei duhovnicești bucurii.

Am mulțumit Domnului, Care a început să schimbe inima mea cea păcătoasă. Am mulțumit Domnului, Care m-a miluit și pe mine, păcătosul. Mulțumeam și prin fața ochilor mei trecea viața mea confuză, păcătoasă și plină de neorânduială. Nu se vedea nici o lumină, nici o mângâiere. Amintirea acestei vieți îmi producea o adâncă mâhnire.

Nu m-am mai putut stăpâni, când în biserică a început, sărbătoresc și tainic, cântarea „Care pe Heruvimi...", ce anunță momentele cele mai înalte ale Sfintei Liturghii. Înăuntru meu parcă bătea ceva, parcă se desfăcea ceva din pieptul meu. Mi-am strâns inima, dar ochii n-au mai putut ține: curgeau torent lacrimile în rănile mele deschise și în inima căită. Slavă Ție, Doamne! Slavă Ție! Am ieșit din biserică liniștit, ușor și refăcut duhovnicește. Înăuntrul meu s-a coborât duhovnicească rânduială.

Restul șederii mele la băi l-am folosit pentru schimbarea mea duhovnicească. În zadar mă așteptau să mă întorc la ele obiceiurile mele de mai înainte: plimbările, muzica distractivă și alte rele. Timpul care mi-a mai rămas din concediu l-am petrecut în rugăciune, cu citirea cărților sfinte și cugetare la toate cele pe care le trăisem.

În familie

Când m-am întors acasă, am încetat să mai ghicesc în cafea, să povestesc glume nepotrivite și să am convorbiri nefolositoare. Cu oamenii eram tot vesel și glumeț, dar preferam singurătatea mai mult decât orice întâlnire. În fața ochilor aveam necontenit icoana celor trăite.

Din mintea mea nu ieșeau cuvintele Sfântului Apostol Petru că trebuie să-mi folosesc restul vieții pentru mântuirea mea. Urmăream să nu povestesc nimic din cele ce trăisem, înainte de trecerea celor trei luni. Vegheam, mă rugam, plângeam și țineam post aspru. I-am spus soției mele ca în ajunul fiecărei miercuri și vineri, pentru ziua următoare să-mi gătească mâncare de post, iar ea și fiul meu puteau mânca ceea ce voiau.

Era ciudat că în tot timpul de la întoarcerea mea de la băi soția mea nu m-a întrebat niciodată de ce postesc. Prima dată mi-a pus această întrebare cu două zile înainte de împlinirea celor trei luni de tăcere obligatorie despre vedenia mea.

În timpul mesei, soția mă întrebă: „Ce se întâmplă cu tine? De trei luni ai devenit alt om. Nu te mai recunosc. Suntem căsătoriți de 18 ani și în tot acest timp nu ai postit nici o zi, ca să nu mai vorbesc de miercurea și vinerea din fiecare săptămână. Nu mai cauți în cafea, ai încetat glumele, ai încetat să mai aduni vecinii ca să le povestești lucruri distractive. Și ce este ceea ce m-a împiedicat până acum să te întreb acest lucru?". Uite că puterea dumnezeiască nu i-a îngăduit soției mele să întrebe până ce nu au trecut cele trei luni! I-am spus

să aibă răbdare până poimâine şi atunci îi voi spune totul.

După două zile s-au adunat soţia mea, sora ei şi fiul meu ca să audă povestirea mea. Le-am povestit toate pe rând. Fără să-i întreb despre părerea lor, le-am zis: „De azi înainte să încetaţi a mai înjura. Vă îndemn să vă rugaţi lui Dumnezeu şi să mergeţi regulat la biserică. Să ştiţi că de azi înainte vom prăznui regulat sărbătoarea familială a Sfintei Parascheva. Vă sfătuiesc, de asemenea, şi vă rog să postiţi, să vă spovediţi şi să vă împărtăşiţi şi mie să nu-mi mai faceţi observaţie că postesc miercurea şi vinerea şi celelalte posturi, nici să nu mă deranjaţi când mă rog lui Dumnezeu acasă".

Soţia mea şi fiul meu au făgăduit că vor înceta să mai înjure, că vor crede în Dumnezeu, se vor închina înainte şi după masă şi înainte de culcare şi vor ţine sărbătoarea familială. Au primit să postească toate posturile, să meargă la biserică şi să se roage dimineaţa şi seara. Soţia mea mi-a zis că se va împărtăşi o dată pe an şi împreună cu fiul meu s-au angajat să ţină posturile din Vinerea Mare, din ziua Sfintei Cruci şi la Tăierea Capului Sfântului Ioan Botezătorul. N-am vrut să-i silesc la o asprime mai mare pentru mântuirea sufletelor lor, dacă ei nu o făceau de buna lor voie.

Pocăinţa

După câteva zile am plecat la mănăstirea Zita ca să mă spovedesc şi să ma împărtăşesc. Am socotit că este mai bine să merg acolo unde s-a întâmplat şi minunea.

Ajungând la mănăstire, am rugat pe o călugăriță să mă anunțe la episcopul Vasile că vreau să mă spovedesc și că simt nevoia să o fac înaintea lui. I-am spus pe scurt ceea ce mi s-a întâmplat și am rugat pe episcop ca să mă primească. După puțină așteptare, am fost chemat în biroul episcopului, care mă aștepta în picioare. I-am făcut metanie și i-am zis: „Dumnezeu să ajute", iar el mi-a răspuns: „Dumnezeu să ajute, fiule". I-am sărutat Crucea și mâna și i-am zis: „Preasfințite, binecuvântați!". „Dumnezeu să te binecuvânteze, fiule," mi-a răspuns episcopul.

A înțeles că eram neliniștit și cu glas blând m-a poftit să șed. M-a întrebat de unde sunt și i-am răspuns că m-am născut în Zacuta și că de multă vreme trăiesc în Kraguievați. La răspunsul meu, episcopul mi-a zâmbit amabil și mi-a zis: „Te-ai născut în eparhia mea".

În continuarea convorbirii, m-a întrebat dacă am familie, unde lucrez și după aceasta m-a rugat să-i povestesc cu răbdare și fără emoție toate cele trăite. I-am povestit de la început până la sfârșit cele ce s-au întâmplat. Când îi vorbeam, mă privea cu atenție; din când în când își făcea cruce, se minuna și mulțumea lui Dumnezeu pentru mila și darul Său, zicând: „Doamne, miluiește! Doamne, miluiește!", „Doamne, mare este puterea Ta, stăpânirea și mila Ta!".

Când le-a auzit pe toate, mi-a zis că sufletul meu în acel timp era afară de trup, că eram mort în timpul cât a ținut vedenia.

„Şi acum te întreb dacă eşti pregătit duhovniceşte pentru spovedanie". După ce i-am răspuns afirmativ, m-a pus să sărut crucea şi icoana şi să îngenunchez. Apoi episcopul a luat epitrahilul, mi l-a pus pe cap şi mi-a zis: „Duşane, fiule, acum mărturiseşte toate păcatele şi nu ascunde nimic. Eu te ascult şi-ţi voi citi rugăciunea de dezlegare. Apoi vei primi Sfânta Împărtăşanie, Trupul şi Sângele lui Hristos, şi Domnul te va ierta. Spune liber toate păcatele pe care le-ai făcut cu fapta, cu cuvântul şi cu gândul în toată viaţa ta până în clipa aceasta. Nu te teme că voi vorbi cuiva despre păcatele tale. Pe acestea numai Domnul le va şti şi eu care te spovedesc. Noi, care spovedim avem poruncă să păstrăm secretul spovedaniei".

Aceste cuvinte m-au eliberat desăvârşit şi i-am spus cu de-amănuntul toate păcatele. În cursul spovedaniei am început să plâng şi să suspin, rugând pe Domnul şi pe Maica Domnului să mă ierte că îi înjurasem de multe ori. După ce am mărturisit toate păcatele pe care le ştiam, Episcopul Vasile a citit rugăciunea de dezlegare pe capul meu şi de multe ori m-a întrebat dacă mă pocăiesc de toate păcatele pe care le-am făcut. Printre lacrimi i-am răspuns din adâncul inimii şi al sufletului şi că făgăduiesc ca în viitor să mă păzesc de tot păcatul.

Când a terminat rugăciunea, a luat epitrahilul de pe capul meu şi iarăşi am sărutat Sfânta Cruce şi icoana. Apoi episcopul m-a miruit şi a început să citească rugăciunile dinaintea Sfintei Împărtăşanii.

Când am primit Sfânta Împărtășanie, am simțit o mare bucurie și ușurare. Starea pe care o trăiești după o spovedanie curată este cu neputință de descris. Bucuria, fericirea, buna dispoziție, ușurarea stăpânesc și îndulcesc sufletul. Omul parcă simte că s-a născut din nou. Când i-am spus episcopului cum mă simt, mi-a zis: „Fiule, Dușane, acesta este semnul că Dumnezeu ți-a iertat păcatele și de acum să nu mai păcătuiești. Ceea ce ai văzut și ai auzit este un mare lucru și cred că de acum nimic nu te va mai atrage să păcătuiești".

La sfârșit, episcopul mi-a dat mai multe sfaturi. Mi-a spus să mă gândesc la moarte, deoarece cine se gândește la ea nu mai păcătuiește, și să nu mă tem de scurtimea acestei vieți pământești, despre care îmi vorbise și Sfântul Apostol Petru, și Arhanghelul Gavriil, deoarece ei s-au referit la această viață care este scurtă față de veșnicie și că pot trăi și o sută de ani și să mă rog lui Dumnezeu ca și cum aș muri mâine.

Sunt deplin fericit că mila lui Dumnezeu m-a întors pe calea credinței și că pot să mulțumesc lui Dumnezeu din toată inima și din tot sufletul pentru toate darurile, răbdarea și pedepsele pe care mi le trimite Sfânta Sa Pronie.

Mă rog lui Dumnezeu ca să creadă în adevărul despre renașterea mea duhovnicească toți cei pe care îi cunosc și să se descopere și altora cele ce m-au ajutat să găsesc drumul cel adevărat pentru mântuirea sufletului.

Har și pace să ne dăruiască Domnul nostru Iisus Hristos!

ÎNTÂLNIRE CU VEŞNICIA

După filmul „Întâlnire cu veşnicia"
al studioului „Krest".

După anul 1985, în Rusia a devenit tot mai intensă campania de informare a oamenilor sovietici despre viata sufletului după moarte. S-au ocupat de aceasta, în fond, televiziunea şi celelalte mijloace de informare în masă, căutând diferite întâmplări senzaţionale despre învierea celor morţi, pentru a atrage atenţia publicului. Apoi urmau cele mai incredibile tălmăciri şi răstălmăciri ale acestor povestiri.

Cu părere de râu, acestea au fost şi rămân şi acum imperativele luptei începute cu viclenie de cei ce au pornit războiul ideologic împotriva ţărilor ortodoxe şi, îndeosebi, împotriva Rusiei, care mai este încă puternică prin credinţa ei.

Mistificatorii radio şi TV luptă împotriva orientării materialiste a societăţii preponderent ateiste, luând drept sprijin de nădejde ultimele descoperiri ştiinţifice

în domeniul medicinii, biologiei, fizicii. Dacă mai înainte atitudinea tradițională a savanților privitor la viața de după moarte reprezenta o negare categorică, din care cauză orice gând în acest sens se înlătura ca ceva ce ține de domeniul fantasticului sau al superstițiilor, acum dovezile incontestabile în domeniul reanimatologiei și fizicii câmpurilor fine au marcat începerea revizuirii cardinale de către cercetători a existenței omului după moarte.

Însă foarte puțini dintre acei ce vorbesc la televiziune despre viața de după moarte cu seriozitate pun în corelație această informație cu învățătura ortodoxă despre viața de dincolo de mormânt, cu toate că anume în ea se descoperă pentru omul contemporan, care nu ia în serios greșelile duhovnicești, ceea ce este pentru el mai important. Aceasta este faptul existenței vămilor și al răscumpărării de după moarte a vieții trăite în păcat.

Viața omului contemporan este țesută din cele mai grele păcate de moarte, săvârșite înaintea lui Dumnezeu: ereziile, scindările, lepădarea de credință, hula de Dumnezeu, vrăjitoria, deznădejdea, sinuciderea, desfrânarea, preadesfrânarea, perversiuni sexuale, amestecări de sânge, blasfemii, omoruri, jafuri, furturi, ofense crude aduse celor apropiați..., care pătrund în sufletele noastre chiar prin aceleași mijloacele de informare în masă. Dar aceste greșeli distrugătoare, periculoase și aducătoare de moarte pentru viața viitoare, după cuvintele Sfântului Ignatie Briancianinov, fiind nelecuite cu pocăința adevărată, promit celui ce a greșit chinuri veșnice.

Vai lumii de sminteli, căci ele trebuie să vina. Şi vai celui prin care vor veni aceste sminteli... Actualitatea acestui adevăr biblic este vădita, căci în ziua de astăzi smintelile şi cei prin care ele vin sunt fără de număr.

Dar iadul îşi triumfă biruinţa prea devreme! Căci tot mai des pocăinţa omului înaintea lui Dumnezeu sună deja nu doar ca o simplă enumerare indiferentă a faptelor rele, ci se transformă într-o acuzare sinceră a propriei păcătoşenii şi într-o hotărâre fermă de a se îndrepta: Am greşit înaintea lui Dumnezeu prin credinţă slabă, prin îndoială de existenţa Lui, nu am pentru Domnul nici dragoste, nici frică adevărată, mă mărturisesc rar, din care cauză nu ştiu să mă pocăiesc, nu-mi observ păcatele, nu mă ostenesc să aflu ce este păcat şi ce e spre folos, nu îndeplinesc poruncile lui Dumnezeu, nu mă pregătesc de judecata lui Dumnezeu şi în genere sufăr de nepăsare pentru credinţă şi Dumnezeu, cât şi pentru soarta mea amară din veşnicie – câte asemenea cuvinte se spun sub epitrahilul preotului, câte lacrimi se vărsă, câte astfel de mărturisiri curg din gura păcătoşilor!?

E greu de imaginat răscumpărarea doar pentru desfrânare, care a pătruns prin televiziune, reviste, reclame, căci ea este dezgustătoare prin aceea că a devenit o obişnuinţă şi normă de viaţă chiar şi pentru cei mai tineri. Probabil că pentru a ne înţelepţi pe noi, cei păcătoşi, Pronia lui Dumnezeu în chip neobişnuit l-a însemnat pe tânărul rus Andrei din regiunea Volgograd, botezat de mic şi crescut într-o familie ortodoxă.

A crescut sănătos în condiţiile vieţii de la ţară, ceea ce i-a permis să-şi îndeplinească cu cinste datoria militară. După încheierea serviciului militar lucra tractorist, iar timpul liber şi-l petrecea la fel ca toţi ceilalţi, de altfel din punct de vedere moral nu se împovăra în mod deosebit. Până la vârsta de 31 de ani nu s-a căsătorit, cu toate că a avut mai multe prietene. Adevărata iubire, din oarecare pricini, trecea pe alături de el. Se întâmpla că mai fuma, mai cinstea câte un păhărel, dar nu era un înrăit. Era bun la suflet şi plin de duioşie faţă de mama bolnavă, îl stima pe tatăl sau, îşi iubea fraţii şi surorile.

Viaţa şi munca lui Andrei în condiţiile zilelor pe care le trăim nu i-au asigurat mari câştiguri, ba dimpotrivă. Pe lângă toate, organismul lui a dat semne ale unei boli periculoase pentru viaţă, fapt ce este confirmat de fişa lui medicală. În 2001, după sărbătoarea Adormirii Maicii Domnului, cu el s-a petrecut o întâmplare minunată, despre care ne povesteşte el însuşi în continuare.

***

– Aceasta istorie cu cunoaşterea lumii nevăzute... Cu ce s-a început, povesteşte-ne.

– Toate s-au început cu un atac al duhurilor rele asupra mea. Până atunci credeam în Dumnezeu, ştiam despre puterile demonice, dar aşa ceva nu mi s-a mai întâmplat niciodată. Puterile întunecate m-au încurcat în aşa fel, încât nu mai aveam linişte. Aceasta a durat 3 zile şi 3 nopţi. Îmi era foarte greu. Părinţii se rugau pentru mine, îmi ajutau...

– Erau suferinţe fizice sau de ce natură?

– Erau suferințe trupești și duhovnicești, anume în așa mod: de un fel și de altul. Mă simțeam foarte împovărat, încătușat de frică, de o foarte mare frică, și încontinuu auzeam glasuri, foarte multe glasuri.

– Ele încercau să te intimideze ori ce făceau, care era scopul acestor glasuri?

– Aceste glasuri tindeau să mă constrângă, să mă încătușeze cu frica. Până la această întâmplare nu cunoșteam alte rugăciuni, nici nu mă rugam cu rugăciuni obișnuite (din cărți). Deseori ceream ajutorul lui Dumnezeu, dar cu cuvintele mele. Și atunci am început a mă ruga, căci era foarte greu, fără rugăciune era imposibil de rezistat.

– Și apoi ce a urmat?

– A treia zi era sărbătoarea Adormirii Maicii Domnului. Era în a doua jumătate a zilei, cam pe la ora trei. Starea mea interioară îmi spunea că în curând ceva se va schimba. Iar eu așteptam cu nerăbdare puțină ușurare. Și deodată camera s-a luminat și s-a umplut de o mireasma plăcută și de o lumină de culoare roză. În acel moment, acele puteri demonice au dispărut undeva. Totul s-a petrecut foarte repede. Starea mea de încătușare a dispărut și am auzit-o pe Maica Domnului. Am auzit-o... Era un glas foarte gingaș și liniștit. Ceva mai înainte, cu vreo lună în urmă, eu mă adresasem Ei după ajutor...

– Și ce a spus atunci Maica Domnului?

– Maica Domnului a spus că știe de ce am nevoie, știe că m-am rugat Ei să mă ajute. Tot atunci Ea m-a vinde-

cat. Sufeream cu ficatul, mă durea spinarea, tensiunea îmi era ridicată. Mă durea inima... În acel moment trupul meu parcă a început să se dezdoaie, să se îndrepte. Se auzea un fel de scârțâit: coastele, spinarea – totul trosnea. În jurul inimii parca s-a rupt ceva cu putere mare.

– Aceasta te-a ușurat ori?...

– Da, anume m-a ușurat, căci îndată m-am simțit ca un om sănătos.

– De parca te-ai fi născut din nou?

– Da, anume așa. Tămăduirea s-a petrecut timp de o minuta și jumătate, nu mai mult.

– Medicii au observat aceasta îmbunătățire a sănătății? Tu probabil că te-ai adresat până atunci după ajutor?

– Medicii?... Dacă s-ar compara cardiograma de acum cu cea de mai înainte... Acolo, în fișa medicală, este însemnat totul. Starea mea de atunci era foarte gravă. Dar devieri psihologice ori boli de acest fel nu am avut niciodată!.. Apoi Maica Domnului mi-a spus că în continuare voi avea de suferit, va trebui să rabd.

Le-am spus părinților că Maica Domnului m-a vindecat. Ei îndată au înțeles că eu m-am schimbat.

Apoi îndată după aceea au venit îngerii. Am auzit glasurile îngerilor, dar le auzeam și pe ale demonilor, din partea opusă. Ei parcă urmăreau ce se întâmpla. Unde erau îngerii, era și Maica Domnului și sfinți, dar nu țin minte cine anume. Poate îmi voi aminti cu timpul. Demonii erau în cealaltă parte, dar îi auzeam și pe unii, și

pe alții. Demonii strigau să nu dau acordul, căci nu voi rezista în această încercare, ea nu este pentru mine, voi muri..., sustrăgându-mă în așa fel ca să nu dau acordul la încercările ce mă așteptau. S-au apropiat îngerii, m-au liniștit, mi-au spus că Maica Domnului m-a vindecat: tu poți trăi, mai înainte ai avut păcat de moarte, iar acum poți să mergi la biserică, să te pocăiești... Dar Domnul îți propune mai mult. Domnul îți oferă, cu acordul tău, să treci cu ajutorul nostru vămile, să vezi iadul, raiul. Vei vedea pe Dumnezeu, pe Maica Domnului, pe sfinți. Îți vei vedea păcatele tale și de asemenea le vei vedea și pe rudele tale, în iad ori în rai, care și unde se află.

– Iartă-mă, te rog. Aici, când ai luat hotărârea cum să procedezi mai departe, ce te-a făcut să dai acordul: curiozitatea ori ce anume?

– Nu, nu curiozitatea. Eu credeam în Dumnezeu și aveam o dorință puternică să fac voia Lui, să sufăr pentru El.

– Deci, cu ce s-a început?

– S-a început cu aceea că îngerii mi-au lămurit mai întâi de unde se iau păcatele. Ei mi-au spus că eu singur am văzut cum demonii acționează prin gând asupra noastră. Păcatul se începe cu aceea că ei trimit gânduri păcătoase și, dacă nu ești în lucrarea rugăciunii ori nu observi că acest gând e păcătos și îl accepți, îndată se începe trezirea patimii corespunzătoare din om, iar demonul, prin ea, îl conduce mai departe spre păcat. Eu mai înainte foarte des cedam înaintea acestor slăbiciuni. Iată după ce am vorbit cu îngerii, mie mi-a devenit câte

ceva mai clar din cele ce nu știam pe atunci. Aveam o așa bucurie mare, vorbind cu îngerii! Cu toate că nici pe ei nu-i vedeam, căci eram om păcătos și nu fiecărui om i se descoperă aceasta.

– Dar glasurile? Ele cu adevărat nu erau asemănătoare cu nimic din cele pământești?

– Nu, glasurile lor sunt asemănătoare cu ale noastre, ale oamenilor, dar sunt atât de blânde, vorbesc cu atâta dragoste, încât îți amintești imediat copilăria, ai impresia că te înnoiești. Când vorbesc ei, niciodată nu-ți mai trece prin gând să vorbești ceva brutal, totul se schimbă, îndată vine sentimentul umilinței, al datoriei față de Dumnezeu...

Demonii de dincolo strigau că ei cer ca moartea pentru acest suflet să fie grea, deoarece are păcate de moarte. Îngerii mi-au spus că e adevărat, va trebui să sufăr, îmi va fi greu un timp oarecare, apoi sufletul va ieși, iar demonii nu se vor apropia de mine, căci ei vor lua sufletul meu.

Apoi a venit moartea. Era spre seară, probabil că afară începea să se întunece. Noi eram în casa părinților mei, dar Dumnezeu a făcut în așa fel că ei nu mi-au încurcat în nici un fel.

– Ei știau despre ceea ce te așteaptă?

– Nu, ei nu știau despre aceasta, eu nu le-am spus nimic. Iar pe îngeri i-am rugat ca Dumnezeu să facă în așa fel, ca ei să nu vadă moartea mea, căci ar fi trebuit mai întâi să le povestesc despre aceasta, iar ei n-ar fi înțeles, gândind că e un lucru necurat la mijloc, căci cu mine se

întâmplase multe de acest fel, iar să-i lămuresc în toate nu-i așa simplu. Dar, probabil, așa a fost voia Domnului, El le-a aranjat pe toate fără mine.

– Părinții dormeau?

– Da, ei în acel timp de acum se odihneau. Și iată a intrat moartea. Moartea este dintre îngerii căzuți, în forma unui schelet, asemenea celui folosit în școli la predarea biologiei, numai că acoperit cu o mantie întunecata. Era înalt de vreo doi metri. Mai înainte îngerii m-au preîntâmpinat că va fi înspăimântător, dar va trebui să rabd. Când moartea a întrat, eu eram culcat în pat, o așteptam. Și iată aceasta a început să mă bată în sensul adevărat al cuvântului. A început cu picioarele, mi s-au „retezat" mai întâi degetele picioarelor.

– Dar pe îngeri ii vedeai de acum?

– Nu, aceasta a fost mai târziu. Moartea m-a chinuit 20 de minute. Timp de 20 de minute, eu nu puteam să mor, în așa mod mă chinuia moartea. Când eram omorât până la brâu, simțeam numai jumătatea vie a trupului, de parcă m-ar fi rupt cineva în două, partea de jos parcă nici nu era în trup. Moartea era foarte sufocantă, mă înăbușeam, transpirasem foarte tare. Așternutul se îmbibase cu sudoare. (Dimineața mama a văzut în ce stare era așternutul meu).

Am fost bătut de moarte timp de 20 de minute. Până la urmă, eram aproape mort, dar sufletul nu putea ieși. Creierul mai lucra încă, adică simțeam capul, inima îmi mai bătea, iar restul trupului parcă nu-l mai aveam. În acel moment, am auzit cum îngerii mi-au spus că su-

fletul nu iese din trup şi ei îmi vor uşura moartea. Acel schelet, moartea, s-a îndepărtat de mine şi îngerii mi-au adus cupa morţii. Era o cupă din lemn, nu prea mare.

Conţinutul ei este foarte şi foarte amar, sufletul simte aceasta şi nu e aşa uşor să guşti din ea. Fiindcă mâinile mele nu mai funcţionau, îngerii ţineau cupa în aşa fel, ca eu să pot bea din ea o înghiţitură. Sufletul a ieşit imediat, a ieşit prin gură. Pieptul parcă mi s-ar fi prăbuşit, s-a ruinat brusc, şi gata. În acel moment, inima s-a oprit definitiv, iar creierul mai lucra încă. A mai lucrat câteva minute, nu prea mult. După ce a ieşit sufletul, m-am uitat la trupul meu şi l-am văzut mort cu adevărat. Chiar m-am speriat puţin, uitându-mă la mine.

Mai înainte mă temeam de oamenii morţi. Când sufletul a sărit, căci el cu adevărat sare din trup repede, îndată m-am văzut în acea stare. Îmi vedeam sufletul, care era mai strălucitor ca trupul. El de asemenea are faţă, chip de trup, dar e foarte strălucitor şi de statura joasă. Sufletul omului are mărimea asemănătoare cu sufletul Maicii Domnului, înfăţişat pe icoana care ne arată cum Domnul Iisus Hristos primeşte sufletul ei la Adormire. Iar vârsta sufletului este de aproximativ 30 de ani, asemenea vârstei lui Hristos. Suflete bătrâne nu sunt. După aceea noi am intrat la părinţii mei, care se odihneau. Ceva mă oprea aici, de parcă mai aveam nevoie să mai termin ceva.

Am văzut părinţii... Îngerii mi-au propus să mai mergem şi să vedem surorile sau pe altcineva, să-mi iau rămas bun, cu toate că încă nu era moartea mea definiti-

vă, căci peste câteva ore aveam să mă întorc în trup, dar eu trăisem o viata lumească, îmi era greu să mă despart de ea.

Puţin mai înainte de ieşirea sufletului din trup, adică înainte de moarte, îngerii mi-au spus că după ce sufletul va ieşi din trup, va fi îmbrăcat în aceleaşi haine în care este îmbrăcat trupul. Ei mi-au propus să mă duc să mă îmbrac, căci eu eram doar în maiou fără mâneci şi în chiloţi. Dar nu ştiu cum, din graba şi din neatenţia mea, nu am ascultat acest sfat, gândindu-mă că mă pot vedea părinţii, mă pot opri din acest drum... şi iată după ce sufletul a ieşit din trup era îmbrăcat numai în maiou şi chiloţi. Îndată m-a cuprins aşa o ruşine! Aici omul umblă îmbrăcat astfel şi nu simte nimic, dar acolo... Aceasta se întâmplă datorită faptului că sufletul îşi dă seama că nu se cade să fii îmbrăcat în aşa mod, căci toate sufletele sunt îmbrăcate cu haine lungi şi mâneci de asemenea lungi.

După aceea noi am fost prin unele locuri, vedeam oameni, strigam la ei, dar nu mă auzeau, nici nu mă vedeau. Chiar mă atingeam de ei, dar nimic... Eu am întrebat de îngeri cum s-ar putea să vorbim cu cineva, de exemplu, cu părinţii, în aşa mod ca ei să ştie, că am fost mort şi am vorbit cu ei. Ei mi-au spus că se poate vorbi numai prin gând. Sufletul poate trimite cu uşurinţă orice gând. Prin gând acţionezi asupra altuia, aşa cum noi aici vorbim cu ajutorul limbii. Trimiţi gândul şi omul îl primeşte. Dar când omul nu este atent, poate să nu-l primească ori să nu înţeleagă ce este aceasta.

În general, comunicarea între suflet şi om se petrece astfel. Chiar şi la o înmormântare oarecare, dacă omul este foarte atent şi cu mintea în rugăciune, sufletul celui mort poate să-i spună orice. Deci, aşa cum părinţii mei dormeau, îngerii mi-au arătat cum „se trimite" gândul. Mama mea avea un vis, un vis nu prea clar.

– Tu participai la acest vis?

– Da, eu vedeam acest vis al ei. I-am întrebat, cum să-i transmit ceva de la mine. Dar, pentru a transmite gândul, e nevoie ca el să aibă cale liberă spre cel căruia îl transmiţi, adică mintea cu gândul lui să fie curate de alte preocupări. Iar mama mea avea acel vis... şi noi nu mai aveam timp pentru a aştepta.

Îngerii m-au condus spre răsărit. Sufletul poate să treacă prin orice obstacol, dar noi am ieşit din casă pe uşă, cum e obiceiul la oameni. Şi îngerii de obicei tot astfel intră. Demonii însă vin zburând pe fereastră ori în alt mod. Deci, noi înaintam spre răsărit. Înălţimea era foarte mare, sute de kilometri. Se vedea parcă o deschizătură. Foarte frumoasă, iar noi zburăm printr-un tunel. Tot acolo se vedea continuarea acestui tunel în jos, spre iad...

Când am ajuns la prima vamă, eu trebuia să mă rog şi să nu răspund la întrebări, căci demonii arată şi spun multe, ispitesc şi încearcă sufletele în acest mod. Prima vamă: *vorba în deşert, hula.* La ea am văzut demonii şi îndată a apărut şi frica. Mai înainte îngerii mi-au spus vămile unde voi fi oprit (la care aveam mai multe păcate grele) şi m-au preîntâmpinat că mă vor trece la fel ca pe

toate sufletele ce pleacă pentru totdeauna. Şi iată când ne-am apropiat de această vamă, demonii au început să se apropie de noi, mai aproape de suflet, enumerându-mi păcatele, iar îngerii, răspunzând, îndreptăţeau sufletul cu fapte bune, apărându-l. Demonii arată totul, te vezi ca pe un ecran, ce şi când ai făcut, cu cine ai înfăptuit păcatul, ziua, noaptea, în orice loc.

Vorba deşartă se referă mai mult la ceea ce vorbim în deşert. Acolo conştiinţa parcă se trezeşte. Aici omul trăieşte în păcat, s-a deprins cu el şi îi pare că totul e bine, că aşa şi trebuie să fie, dar acolo orice om, fie şi cel mai păcătos, le vede pe toate în alt mod, sufletul înţelege totul, aşa cum ar trebui să fie corect, cum omul ar trebui să trăiască după voia lui Dumnezeu...

La cea de-a doua vamă şi următoarele câteva la rând eu aveam păcate la fiecare. Acolo totul este scris, de te-ai îndreptăţit ori ai mințit, începând din copilărie şi din tinereţe, căci omul începe să meargă la biserică după 30-40 de ani şi, respectiv, dacă începe să se căiască pentru această perioadă, păcatele din copilărie, din tinereţe aşa şi rămân. Şi când vine moartea, vrăjmaşul le are pe acelea, păcatele tinereţii şi ale copilăriei. Dacă omul se căieşte (eu am văzut cum se întâmplă aceasta), prin Harul lui Dumnezeu i se şterg păcatele, totul dispare din faţa demonilor.

De la o vamă spre alta sufletul trebuie să meargă singur, îngerii nu-l conduc. Este o scară subţire-subţire şi pe ea te urci mai greu ori mai uşor, în funcţie de păcatele săvârşite. Cele mai multe vămi la care sunt oprite sufle-

tele în urcarea lor în sus sunt *vorba deșartă* și *desfrânarea.*

Mulți oameni în discuții folosesc cuvântul *eu.* Acest cuvânt de acum poartă mândrie în sine. De exemplu, când încă eram viu, pe pământ, vorbeam cu îngerii. Eu îi întrebam, ei îmi răspundeau, iar când foloseam acest cuvânt, *eu,* ei dispăreau. Prin mila lui Dumnezeu, simțeam ca ei sunt aproape de mine, cu toate că nu-i vedeam, dar când spuneam *eu,* ei îndată se îndepărtau. Apoi i-am întrebat unde pleacă ei și mi-au răspuns că, atunci când voi folosi acest cuvânt, *eu,* ei se vor depărta de mine. Și mi-au atras atenția ca, atunci când voi trece vămile, să fiu atent și să nu folosesc acest cuvânt: *De îl vei folosi, vei cădea în jos, la vama precedentă. Și apoi vei fi nevoit să te urci din nou, dar îți va fi mai greu.*

Acest lucru mi s-a și întâmplat, căci demonii mă constrângeau după cum le este răutatea și am fost nevoit să spun acest cuvânt. Îndată am căzut la vama de mai jos, și când mă urcam din nou, sufletul tremura tare, îmi era foarte greu. Mă urcam câteva trepte și cădeam pe ele, căci nu mai aveam puteri. Dar trebuia să merg singur, îngerii nu mă puteau ajuta, pentru că așa se cade...

Să povestesc despre vama a 16-a, a *desfrânării.* Demonii mi-au arătat totul. În acel timp, eu încă nu eram căsătorit, dar trăiam în desfrânare. Ei așa de repede au început să arate totul, că îngerii nu reușeau să îi oprească cu faptele mele cele bune. Anume la acea vamă se terminaseră și faptele mele cele bune, nu mai aveau cu ce sa-mi apere sufletul. Dacă această moarte a mea ar fi

fost definitivă, sufletul s-ar fi pierdut acolo. Demonii se apropiaseră la câțiva metri de noi și strigau că nicidecum nu vor permite acestui suflet să treacă, căci pocăință n-a avut, asupra lui sunt aceste păcate.

Îngerii le răspundeau că ei nu pot opri acest suflet, căci aceasta nu este moartea lui definitivă: *Domnul l-a luat pe el acum, așa că noi îl vom trece mai departe...* Cu toate că nu aveau cu ce să mă apere. Și atunci demonii au început sa-mi încerce sufletul, adică să-l provoace. Vorbeau despre mine de toate, dar eu nici nu-i ascultam. Apoi au început să vorbească despre părinți, diferite minciuni, scorniri murdare. Eu un timp i-am ascultat liniștit, dar ei, pe neașteptate, mi-au insuflat ceva provocator, și eu, cu păcătoșenia din mine, nu am rezistat; cum anume s-a întâmplat nu pot să spun acum, căci aceasta este foarte dureros pentru mine... Dar în scurt timp le-am răspuns brutal la provocarea lor, i-am numit cu cuvinte urâte. Și atunci, în răutatea lor, ei s-au năpustit asupra mea, m-au apucat și mă trăgeau de lângă îngeri, de parcă vroiau sa-mi rupă sufletul. Atunci sfinții îngeri i-au pârjolit. Ei au zburat la câțiva metri și parcă se topeau, lăsând și un miros respingător. Apoi îngerii mi-au spus cu seriozitate că așa nu se poate proceda. Trebuie doar să rabd și în nici un caz să nu le răspund. Trebuie doar să mă rog.

La acea vamă mi-au fost arătate toate păcatele mele, inclusiv și avorturile. Răspunderea pentru ele se răsfrânge mai mult asupra femeilor, dar răspund și bărbații, căci pentru toate se dă răspuns acolo.

Mai departe aveam de trecut încă alte câteva vămi, dar nu mai avem puteri, nu mai puteam să urc treptele. Le-am spus îngerilor că eu nu refuz să merg mai departe, dar pur şi simplu nu mai pot.

– În acel moment nu puteai sa-ţi spui: „Eu sunt bărbat şi trebuie să merg mai departe!".

– Mi-am spus de toate! În orice chip, dar închipuiţi-vă: când trupul omului ajunge la istovire totală, cade jos, şi atât, nu mai poate. Aşa şi acolo se întâmplă cu sufletul.

– Despre o oarecare a doua răsuflare nu mai poate fi vorba?

– Sufletul de asemenea are puteri. Atunci acele puteri ale sufletului meu erau istovite. Şi m-a salvat Domnul, prin credinţa mea. Căci îngerii mi-au adus aminte că în lume mă alipisem mai mult de Dumnezeu Tatăl. Acum, deci, pentru el mergi înainte, căci vei putea! În acel moment, sufletul parcă s-a cutremurat, a tresărit şi a prins la puteri, s-a pornit uşor şi a mers mai departe, până la urmă. Şi când am ajuns la ultima vamă, *nemilostivirea şi cruzimea*, de asemenea mi-au fost arătate toate. Se arată chiar şi omorârea muştelor, care se consideră păcat, iar dacă îţi mai baţi joc de ele, rupându-le aripile sau picioarele, se consideră cruzime! Demonii strigau că nu se poate să trec: să punem cântarul, căci el are mai multe fapte rele decât bune.

În acel moment, aveam nevoie de ajutor, aşa cum a fost şi la vămile precedente. Căci la una din ele îngerii mi-au spus: „Ştii cine te ajută acum? Te ajută o bătrâni-

că!". M-a ajutat o bătrână care trăia în satul nostru. Ea era rugătoare deosebită înaintea lui Dumnezeu. Cândva, în copilărie, îi ajutasem să ducă o geantă. Ea m-a întrebat cu ce sa-mi răsplătească, dar eu i-am spus, că nu trebuie să-mi dea nimic. I-am ajutat, şi gata.

Atunci ea mi-a spus: „Mă voi ruga pentru tine". Şi iată, deci, la acea vamă, unde era nevoie de ajutor, ea m-a ajutat cu rugăciunea ei, astfel mi s-au acoperit păcatele! Aşa şi noi, dacă ne rugăm aici unul pentru altul, ne rugăm la sfinţi, atunci vom primi ajutorul lui Dumnezeu prin acei sfinţi. Nimic nu se pierde, orice rugăciune pe care o spune cu smerenie omul, chiar cu cuvintele lui, ajunge la Dumnezeu.

Şi iată, la ultima vamă, când au pus cântarul, îngerii au pus într-o cupă faptele cele bune ale mele, iar demonii pe cele rele în alta. Cea cu păcate se lăsase mult în jos. Era nevoie iarăşi de ajutor, de mult ajutor, pentru a merge mai departe. Acest ajutor mi l-a acordat preacuviosul Serghie de la Radonej. Da, el mi l-a dat. Eu nu-l vedeam la început, dar mi s-a spus că de la Preacuviosul Serghie ţi se pune ajutor pe cântar.

Îndată cântarul şi-a schimbat direcţia, cupa cu faptele bune cântarea mult mai mult. Îngerii mi-au spus că puţin mai târziu îl voi vedea pe Preacuviosul Serghie. Tot atunci demonii s-au depărtat, iar mie mi-a fost arătat Antihristul, acel Antihrist care va veni în lume. Avea chip de om, cu înălţime mare (1,90 m sau ceva mai mult), arăta bine la înfăţişare, dar la mâini nu avea unghii, ci gheare.

– Dar hainele lui cum erau?

– Îmbrăcămintea?! Era îmbrăcat într-un costum din cele scumpe... De la el îmi venea o frică deosebită. Sufletul era cuprins de frică, tremurând de-a binelea. Dar Domnul m-a întărit aici cu o putere deosebită, ca să pot rezista. Îngerii mi-au spus ca nu cumva să intru cu el în vorbă, căci şi un singur cuvânt spus la adresa lui mă va pierde: el e mare meşter în a le încurca în aşa fel pe toate...

El, Antihristul, a început să-mi vorbească, spunându-mi că a vrut să mă ajute, că dorea să mă apere de demoni si altele de felul acesta, dorind să mă atragă în discuţie. Nu l-am mai ascultat, i-am spus doar că ştiu cine este el. Numai am reuşit să spun acestea, şi îndată am simţit că sufletul s-a prăbuşit, a zburat în jos, îngerii nu erau cu mine, iar eu zburam într-o prăpastie, adică spre iad. Am zburat nu prea mult şi am căzut în iad. Dar am nimerit nu acolo unde se chinuiau sufletele, ci într-un loc întunecat, unde nu vedeam pe nimeni.

– Vămile nu reprezintă iadul?

– Nu, desigur, vămile nu sunt iadul, ele se află în văzduh. Şi iată, când stăteam în întunericul acela, mă rugam, dar mă năpădeau diferite gânduri, că adică m-am pierdut, am dat acordul la aşa încercare şi am fost amăgit, şi altele de felul acesta. Îmi dădeam seama că acestea erau insuflări demonice. Şedeam şi mă rugam încontinuu, totodată mă cuprindea şi groaza, gândindu-mă cum şi cine mă va scoate de acolo.

– Dar cum te rugai, spuneai „Tatăl nostru"?

– Spuneam rugăciunea lui Iisus şi credeam cu fermitate că Domnul mă va elibera de acolo. Mă străduiam să nu cedez înaintea acestei încercări. Nu se poate să cedezi nici la trecerea vămilor. Domnul ajută fiecărui suflet, chiar şi celui mai păcătos. În afară de aceasta, sufletului i se mai dă încredinţarea că, dacă va cădea cu duhul, dacă va ceda înaintea încercărilor, gândindu-se că mai departe nu va mai putea merge, deoarece este păcătos, şi căzând de acord cu ce este mai rău, atunci într-adevăr poate să se piardă.

După un timp acel loc s-a luminat. Preacuviosul Serghie s-a coborât în iad, iar acea lumină minunată radia de la el. În jurul său era lumină la o depărtare de vreo douăzeci de metri.

– Lumina era ca a noastră sau mai frumoasă?

– Era ca de la un proiector oarecare, dar anume lumină, nu cum este aceasta de la bec, era un flux de lumină asemănător cu razele soarelui. Preacuviosul Serghie s-a apropiat de mine şi mi-a spus să mă scol, căci eu şedeam lungit acolo, şi să mă apropii de el, să mă liniştesc, căci totul va fi bine. Mi-a mai spus că Domnul m-a luat la aşa o încercare, că acum eu îmi cunosc păcatele şi că va trebui să mă îndrept. Mi-a mai spus că mă va lua în mănăstirea lui, adică aici unde ne aflăm acum, la Sergheiev Posad *(locul unde s-a turnat filmul – n.n.)*.

De asemenea mi-a spus că tatăl meu s-a rugat mult lui, a citit acatistul Sfântului Serghie. Apoi mi-a spus că noi ne vom mai vedea, dar mai întâi eu voi fi condus prin iad. M-a încurajat şi m-a întărit, spunându-mi că

aceasta nu va fi aşa de uşor şi de simplu, dar îi voi vedea şi pe ai mei, pe rude, prieteni, cunoscuţi.

Şi, într-adevăr, am văzut foarte multe suflete cunoscute. De exemplu, am văzut-o pe bunica mea într-un loc unde sufletele nu suferă, dar nici nu au nici un fel de bucurie. Acolo erau nişte bănci, şi sufletele erau aşezate pe ele. Când ne-am apropiat de acel loc, îngerii mi-au spus că aici se află bunica mea. În viaţă eu n-am cunoscut-o, căci ea a murit în 1970, iar eu m-am născut peste vreo trei luni după moartea ei. Dar acolo toate sunt atât de clare! Mai târziu eu am mai văzut multe asemenea suflete şi în iad, şi în rai. Vă voi povesti şi despre ele.

Acolo Dumnezeu descoperă totul, se vede clar că acesta este un suflet din rudenia ta ori ceva de felul acesta. Aici, pe pământ, omul nu poate să simtă aşa ceva. Aceasta se descoperă doar celor curaţi de păcat, oamenilor sfinţi, iar omul păcătos nu poate vedea aşa ceva. Acolo se descoperă fiecărui suflet, chiar de se află în iad. Şi iată, când ne-am apropiat, îngerii i-au spus bunicii că acesta-i nepotul ei. Ea s-a uitat, dar în privirea ei era goliciune. Ne-am uitat unul la altul, şi când a venit timpul să plecăm, ne-am despărţit.

Bunica mea a avut mulţi copii, tatăl meu a fost ultimul care a trăit mai mult, căci după el bunica a mai avut copii, dar toţi au murit în copilărie. Pe atunci era foamete... Ea a avut 16 copii. Foarte multe rude de la această bunică, pe care le-am văzut în rai, au murit în copilărie de foame, de frig, în diferite împrejurări. Domnul i-a luat la el. Ei aveau vârsta de 10–12 ani. Domnul ia aceste suflete anu-

me din pricina că ele nu au reuşit să păcătuiască mult. Dacă, de exemplu, din familiile noastre vor muri rudele apropiate, nu se cade să îi plângem toată viaţa: că iată au trăit aici puţin şi de acum au murit. Pe aceste suflete Domnul le ia la el, căci încă nu au păcătuit mult. În aşa cazuri noi trebuie să ne rugăm, iar tristeţea care ne este firească să n-o lăsăm să ne urmărească toată viaţa.

Drept exemplu vă voi povesti despre vărul meu, care a murit lângă tractorul condus de tatăl său. Ei trăiau în sat şi tatăl său a adus lemne cu un tractor cu şenile, era deja seara târziu. Fiul său de 10 ani a ieşit din casă să-l întâmpine, s-a suit pe lemne, iar în timpul acesta tractorul s-a întors brusc şi lemnele au început să se rostogolească. El a nimerit sub lemne şi a murit. Şi iată l-am văzut în rai, la Dumnezeu, am vorbit cu el şi am văzut că ei ştiu totul despre noi. Şi cei din rai, şi cei din iad ştiu ce vorbim, ce gândim...

Acum mă voi abate puţin de la subiectul început, să spun cu durere că pentru sufletele de acolo este cel mai dureros, cel mai greu de suportat faptul că noi îi pomenim de rău: cutare a fost aşa şi aşa, a făcut cutare lucru urât s.a. Pentru ei aceasta este moarte! Sufletul de parcă s-ar omorî singur pe sine! În iad lor şi aşa le este greu. Plângeau şi spuneau că mai bine să nu-i pomenim deloc, decât să-i pomenim de rău. De exemplu, dacă omul a fost beţiv, în nici un caz nu trebuie că-l pomenit astfel, ci să căutăm ceva ce a fost bun în sufletul lui. Atunci când îi pomenim de rău şi ei suferă mult, şi noi săvârşim un păcat.

Acolo, în iad, am văzut suflete pe care le-am judecat oarecum ori pur şi simplu am vorbit în deşert despre ei. Acestor suflete le era foarte greu, chiar atunci când le vedeam, dar şi asupra mea era o povară! De parcă Dumnezeu mă bătea anume pentru aceasta. Îmi părea foarte rău de cele ce am spus mai înainte, cu toate că pe pământ, când vorbeam despre aceste suflete, mi se părea că pur şi simplu meditez în privinţa lor, nu fac nimic rău. Dar fiind cu sufletul în iad, lângă acele suflete, mi-am dat seama cât de nesocotit şi uşuratic am fost. Îmi părea foarte rău şi mă gândeam: de ce am spus toate acestea, de ce am pălăvrăgit? Acolo, în iad, îmi ceream iertare de la acele suflete, ele îşi cereau iertare de la mine. Unele îşi cereau iertare de fapte pe care nu le cunoşteam. În viaţă, pe pământ, nu fusese nimic deosebit între noi. Dar ele făceau aceasta pentru faptul că s-au gândit ori mi-au dorit ceva rău şi altele de felul acesta.

Despre astfel de păcate, gândindu-mă la mine, spun că sunt fapte rele. Este mai bine să-i spui omului sincer şi deschis, dacă observi ceva rău la el. Niciodată nu trebuie să ascunzi de el păcatul pe care îl face, căci omul care ascunde aceasta îşi ia păcatul săvârşit asupra lui, adică face mai rău.

Acolo am văzut că am avut în viaţă multe întâmplări de acest fel. Ori mă jenam, ori era ceva intim, dar păcătos, şi eu n-am îndrăznit să-i spun despre aceasta, să-i răspund cumva. Omului să-i faci rău este neîngăduit. Dar să-i spui sincer, cu dragoste – este creştineşte. Să-i spui deschis ce gândeşti despre el, de exemplu, ori să-l

corectezi cumva, dar să nu-l judeci, să nu-i produci rău şi daună. În multe din acestea eu mă pocăiesc, căci am greşit.

În iad am văzut şi suflete care au trăit în afara ortodoxiei. Ei sunt pedepsiţi în dependenţă de modul lor de viaţă. Dacă omul a fost predispus spre rău, a omorât oameni, a violat, a jefuit etc., sufletul lui suferă foarte mult, la fel ca şi al celor ortodocşi. Dar cei care au fost predispuşi mai mult spre bine, se află în alte locuri, care se deosebesc de primele. Acolo sufletele nu au asemenea necazuri, dar fără Dumnezeu nici bucurie nu poate fi.

– Dar cu ce se ocupă ei acolo?

– Acolo ei toţi petrec în suferinţe, dar ele sunt diferite. Însă toţi au chinuri, adevărate chinuri.

– Ce fel de chinuri, ca cele de la boli, ori plâng, cu ce se pot ele compara?

– Treptat mă voi strădui să povestesc. Mai întâi, după ce Sfântul Serghie m-a încurajat şi întărit la cele ce aveam să văd, el a plecat şi au venit îngerii şi m-au condus prin iad. În locul unde m-a vizitat Sfântul Serghie, nu era nimeni, în afară de mine. Îngerii mi-au spus să mă întăresc, să mă rog, căci ce avem de văzut este înspăimântător, dar noi trebuie să trecem prin aceste locuri.

Primul loc la care am ajuns a fost râul de foc. Era cu adevărat ca un râu plin cu foc, foarte adânc, în care erau milioane şi milioane de suflete, care ardeau în acel foc. Se auzeau aşa strigăte, aşa suspine, încât nu puteam să le ascult, dar încă să mă uit!..

– Se vedeau doar capetele?

– Se văd dinții și ochii, iar restul capului este negru, asemănător cu craniile arse, foarte întunecate. Altceva nimic nu se mai vede. Dar sufletul nu poate să ardă. El se muncește încontinuu în foc. De acele strigăte eu mi-am astupat urechile cu putere, nu puteam să mă uit încolo. Îngerii m-au dus aproape, dar eu m-am întors cu spatele, iar îngerii mă sprijineau. Vai, aceste strigăte... Destupam puțin urechile și sufletul se cutremura de la cele auzite. Îndată îmi astupam iarăși urechile. Îngerii mi-au spus că trebuie să mă întorc și să privesc încolo măcar o clipă, în așa fel ca această imagine să rămână în sufletul meu. Atunci eu am întors capul peste umărul drept printr-o mișcare bruscă și am văzut cum două suflete de la suprafață se cățărau unul peste altul, străduindu-se să iasă de acolo, dar nu reușeau. Strigau, se munceau și nu le ieșea nimic. Acele strigăte din râul de foc s-ar putea compara cu un foc mare, în care au nimerit milioane de oameni. Cum ar striga ei? Așa și sufletele, simt focul la fel ca trupurile. Acolo rugăciunea nu mai ajută, nu mai lucrează. Ei așteaptă doar rugăciunile acelor de pe pământ: de la rude, de la noi, cei din biserica de pe pământ. Mult le ajută pomenirile la 40 de sfinte liturghii și în deosebi la 40 de proscomidii. Mai ajută mult și pomenirile cu milostenie alcătuită din alimente. Dar în nici un caz nu se cade de dăruit bomboane.

– De ce?

– Bomboanele sunt dulciuri... neplăcute Domnului, ele nu aduc nici un fel de ajutor. Măcar de s-ar împărți

câteva kilograme – cu nimic nu vor ajuta, dimpotrivă, pot face mai rău! Cel mai bine pentru pomenire se potriveşte coliva din grâu, orez îndulcit cu miere, zahăr, pomuşoare. Aceasta se consideră hrană duhovnicească. Apoi sunt bine primite pâinea, fructele şi legumele, care la fel se consideră hrană duhovnicească. Nu e îngăduită pomenirea cu carne şi bucate din ea. Pomenirea cu vin, rachiu de asemenea nu aduce folos sufletului, dimpotrivă, le împovărează. Coroanele sunt laţuri. Am văzut suflete ce erau legate cu capul în jos, nici nu-l puteau ridica. Închipuiţi-vă un om care are în jurul gâtului un laţ de frânghie şi e legat cu el în aşa fel că nici nu poate ridica capul. Aşa erau şi sufletele acelea, iar laţuri erau atâtea, câte coroane sunt la mormânt. I-am întrebat pe îngeri, de ce se muncesc astfel? Ei mi-au spus că rudele şi cei ce îi iubesc le-au legat aceste laţuri.

Al doilea loc unde m-au condus erau chinurile provocate de viermele neadormit. Aceşti viermi pătrund înăuntrul sufletelor, de parcă le-ar străpunge, şi ies prin ochi, prin urechi, prin gură. Aceste suflete stau în mulţimea de viermi care îi muncesc.

– Dar pentru ce au ele aşa chinuri?

– Acolo se află mulţi care au fost lacomi la mâncare, care nu au postit niciodată, cei care au mâncat înaintea rugăciunilor de dimineaţă. Căci omul, când se scoală, trebuie mai întâi să se roage, şi apoi să mănânce. Şi înainte de a mânca, trebuie să guste anaforă, care ne apără de puterile întunericului. În aceste locuri cu viermi am văzut oameni pe care în viaţă îi cunoşteam. Am văzut

un moş, un văr de-al meu, care se chinuia pentru fumat, în locul unde se munceau fumătorii.

– Ei la ce fel de chinuri sunt supuşi?

– Acolo era o cameră, obişnuită, dar plină cu fum, iar sufletele se înăbuşă în acest fum, tuşesc, le curg lacrimi. În această cameră se mai afla un demon care fuma o ţigară mare de vreo jumătate de metru. O fuma şi îi frigea pe cei de acolo. Sufletele strigă, dar el îi arde. Pe unul îl chinuie până îl istoveşte şi cade, apoi se duce la altul. Când ne-am apropiat de ei, îngerii i-au spus demonului să se depărteze, că acesta este vărul meu şi noi trebuie să vorbim, dar el a început cu o şi mai mare răutate să-l ardă şi să-şi bată joc de el. Apoi îngerii l-au alungat pe demon şi noi am vorbit puţin. El mi-a povestit cum a ajuns aici, cum a murit. Mi-a spus că pentru păcatele sale i-a fost rânduit acest loc de chin şi că s-a istovit foarte, căci acolo e aşa de greu, de obositor, încât nu e posibil să suporţi acest fum şi chin.

– El a murit de moartea sa?

– Da, a murit de moartea lui.

– La ce vârstă?

– Avea aproximativ 63 de ani.

– A fumat până la urmă?

– Da, a fumat...

– Ţi-au fost arătaţi sinucigaşi?

– Da, am văzut. Ei au astfel de chinuri, despre care nu e aşa uşor să povestesc. Pentru ei, după cum se ştie, nici biserica nu se roagă. Îmi este înspăimântător să-mi amintesc. De Dumnezeu a fost rânduit ca omul sin-

gur pe sine să nu se nimicească. Viața este un dar al lui Dumnezeu. Dacă moartea survine în împrejurări extremale, înseamnă că așa trebuie să fie. Dacă cineva omoară alt om, atunci cel ce a omorât ia păcatele celui omorât asupra lui.

După aceasta îngerii mi-au spus că încă nu am trecut peste tot. În scurt timp vei vedea copiii tăi avortați. Sufletele omorâte prin avort cresc acolo până la vârsta pe care o au toate sufletele. Când ne-am apropiat de acele locuri, am văzut că ei se află de asemenea în niște camere, dar erau aranjați după vârstă, cei mai mici erau într-o cameră, iar cei mai mari – în alta. Pe ai mei i-am văzut, aveau vârsta de 5-6 ani. Lor le era mai greu ca celor care muriseră nu demult.

– Cum crezi, celor mai mari le era mai greu, fiindcă nimeni nu se ruga pentru ei?

– Nu. Povara suferinței acestor suflete se dă în dependență de vârsta lor, adică în măsura în care sufletul poate să suporte. Cei mici suferă mai puțin, iar cei mari – mai mult. Acolo mi-am văzut fiul, avea vreo 5–6 ani, și pe fiica mea în vârstă de vreo 4 ani. Tot acolo îndată m-am văzut și pe mine și pe mama lor. Aici, pe pământ, copiii seamănă cu părinții, însă deseori e greu să înțelegi aceasta. Dar acolo Dumnezeu în așa mod descoperă totul, încât ai îndată convingerea că te vezi anume pe tine, ori pe copilul tău, ori pe mama lui. Am plâns acolo cu multă durere... I-am rugat pe îngeri să mă lase pe mine acolo, iar pe copii să-i elibereze. Dar aceasta e imposibil.

De acolo m-au condus în astfel de locuri, unde nu este nici iadul, nici raiul, dar un loc unde sufletele se află fără Dumnezeu. Acolo nu sunt suferințe, dar nici bucurie. Acolo, după cum am mai spus, am întâlnit-o pe bunica mea. Ședea pe o bancă și în privirea ei era un gol deplin. În jur mai erau asemenea bănci cu multe suflete, care la fel aveau aceeași stare, fără nici o bucurie, ci numai un gol absolut, de parcă ar fi fost oameni lipsiți de minte. Iată astfel de locuri mai sunt.

– Pentru ce păcate se găsesc ei acolo?

– Mi s-a spus că acești oameni nu mergeau la biserică... Este cu mult mai ușor și mai repede de eliberat astfel de suflete din această stare.

– Spune, te rog, cei legați de păcatul greu care a inundat țara noastră: alcoolismul și narcomania, ce-i cu sufletele lor?

– Acele suflete de asemenea se află în locuri unde îi muncesc demonii. Pe ei îi adapă cu diferite necurății. Mai întâi ei beau ce li se dă, apoi varsă totul, și cele ce au ieșit din suflet iarăși li se toarnă cu forța înăuntru.

– Dar trădătorii?

– În locul unde sunt ei este foarte greu!

– Iuda era acolo?

– Da, era și el. Ei toți au o frică mare, de la care tremură înspăimântător. Când treceam pe acolo, sufletul meu de asemenea tremura cu mare frică. Eu simțeam ceea ce simțeau și acele suflete. O frică neomenească cu cutremur se află acolo. Lor le este descoperit păcatul, pricina pentru ce se află acolo și de la această cunoaștere suferă mult.

După cum am mai spus, chinurile în iad sunt diferite, și de aceea ușurarea lor prin rugăciunile oamenilor de asemenea este diferită. Pentru cei ce se roagă se petrece eliberarea lor de păcatele săvârșite și cu timpul asemenea suflet poate fi eliberat din iad. Se ridică în rai. Eliberarea se face asemănător cu a noastră, a oamenilor, când ne pocăim. Dacă murim curățiți de păcat, Domnul ne ia la El. Domnul sloboade moartea, când omul este gata pentru ea. Dacă cineva nu dorește să se pregătească pentru moarte, pentru a fi cu Dumnezeu, moartea de asemenea nu-l mai așteaptă. Cel mai des omul moare anume din aceste două pricini. Dar acolo, în iad, ei se curăță prin rugăciunile și milosteniile noastre. Ei așa mai așteaptă și pe una, și pe alta! Plâng și așteaptă.

Când treceam vămile, nu era numai sufletul meu. Pe acolo treceau mulțime de suflete la fel păcătoase ca și al meu. Plângeau și îmi spuneau că eu sunt fericit, căci mă voi întoarce înapoi pe pământ. Unii erau mai tineri ca mine și aveau păcate mari, de moarte. Ei spuneau că n-au știut ce fac și alte asemenea, dar Domnul nu-i auzea. Toate sufletele plâng și tânjesc. La fel făceam și eu, cu toate că știam că moartea mea nu-i definitivă. Eram cuprins de mâhnire și de frică.

– Spune, te rog, pentru oamenii necredincioși, probabil, este important. După perioada de înflorire a materialismului prin care am trecut, ei au fost atrași în extrasensorică, vrăjitorie, magie. Ce-i așteaptă pe dânșii?

– În iad am văzut mulți vrăjitori. Ei se află într-un loc unde sunt munciți de șerpi.

– Dar ochiul Atotvăzător, care este înfățișat pe icoana „Judecata de apoi", între iad și rai?

– Da, l-am văzut pe acest ochi. Ochiul Atotvăzător este în Împărăția lui Dumnezeu. Este un ochi foarte mare, care vede peste tot unde am fi.

– Acei oameni care nu au păcate grele, ori au fost atrași, ori ademeniți de magie, extrasensorică si altele de felul acesta, au aceeași soartă ca și cei ce i-au ademenit?

– Cine a fost ademenit de acum, înseamnă că a acceptat săvârșirea păcatului, și sufletele lor acolo sunt pedepsite fiecare după merit. Dacă un astfel de suflet s-a pocăit aici pe pământ, fie chiar și vrăjitor, Domnul îl iartă. Iar dacă a ajuns acolo nepocăit, indiferent dacă a fost aici ademenit ori ademenitor – fiecare suflet suferă după faptele sale, adică conform păcatului săvârșit de el personal.

Pe vrăjitori cu timpul pun stăpânire deplină demonii. Sunt vrăjitori care se leapădă de Dumnezeu, dau jurământ diavolului că se vor supune lui, iar cel viclean promite că-i va ajuta. Vrăjitorul primește această promisiune și trăiește în acest mod de viață, care presupune să facă numai rău oamenilor.

Demonul nu poate să facă nimic fără voia lui Dumnezeu, nu poate să facă vreun rău omului. Știind aceasta, ei folosesc pe unii oameni vrăjitori, care prin diferite metode pot dăuna oamenilor. Dar și ei au această putere asupra noastră numai datorită păcatelor noastre și a modului nostru de viață. Dacă omul se mărturisește și se împărtășește, iar dimineața folosește anaforă și agheas-

mă, vrăjitorii nu pot sa-i facă vreun rău. Așa că nouă ni se cade să ne adresăm Domnului și El nu va permite nici unui fel de vrăjitor să ne facă rău. Iar când noi înșine cădem în păcat, apoi ne mai adresăm după ajutor acestor vrăjitori, atunci ei mai adună în jurul nostru zeci de demoni. Și, pe de o parte, parcă ne lecuiesc de oarecare boală, iar pe de alta, mai mult ne dau în stăpânirea acestor demoni, și apoi se încep încă și mai multe boli și mai grele. Sunt foarte mulți oameni care cad în înșelare și se adresează vrăjitorilor, le plătesc bani, iar în schimb primesc astfel de „sănătate".

Este complicat să povestesc despre iad mai amănunțit, căci uneori îmi amintesc de cele văzute mai în detalii, dar uneori Domnul nu-mi dă asemenea amintiri, ele fiind greu de suportat. Și, în general, nu e așa de simplu să spun tot ce am văzut, probabil mai ușor ar fi să scriu treptat despre ele...

După ce o văzusem pe bunica, am început să ne ridicăm spre ceruri. Și atunci am auzit, prin gând, desigur, cum demonii strigau alarmați că pierd acest suflet, pleacă de la ei. Are loc o luptă aprigă între demoni și îngeri pentru fiecare suflet. Și aici, pe pământ, indiferent de lungimea vieții omului, și acolo, se petrece ultima luptă pentru suflet. Pentru orice cuvânt, pentru orice lacrimă: îngerii se luptă să nu piardă sufletul omului.

Mama lui Andrei: Un demon spunea: „De ce să i se arate lui toate? O să spună totul oamenilor!". Iar altul răspundea: „Eu voi scoate tot din el!" Andrei confirmă

că aceasta s-a întâmplat mai târziu, când Domnul a slobozit pe demoni să-l chinuie.

– Atunci când noi cu îngerii ne ridicasem de la iad, treptat au pierdut posibilitatea de a mai acționa asupra sufletului meu. Nu-i mai auzeam, gândurile lor nu mă apăsau. Sufletul era limpede. Mai departe am văzut cum soarele inundă spațiul cu luminile curcubeului, foarte frumoase. Apoi ne-am apropiat de Porțile Raiului. Ele erau foarte mari, nu li se vedea marginea nici în dreapta, nici în stânga. Se vedea numai că se despart între ele, dar unde se termină și pe ce se sprijină nu se vedea. Lângă porți stătea Sfântul Arhanghel Mihail, de o statură mare, cu o sabie în mână.

– El reacționează cumva la sufletul sosit?

– Cu toate că era foarte mare, eu mă simțeam foarte liniștit.

– Acolo de asemenea se vorbește prin cuvinte, sau prin gânduri?

– Aici am auzit glasul lui Dumnezeu. Domnul a poruncit să se deschidă porțile, să treacă acest suflet. După ce am intrat în rai, am văzut frumusețea de acolo, îngeri strălucitori, care erau de diferite staturi – mai mari, mai mici... Îngerul meu păzitor mi-a spus să cer de la Domnul ce-mi doresc eu, ce am nevoie, căci îndată voi merge să mă închin Lui.

Sufletul a început a merge spre altar pe un covor foarte frumos. De ambele părți vedeam îngeri. Iar când am ridicat puțin ochii în sus m-a orbit lumina ce venea de la acest altar. Era o astfel de lumină, că sufletul nu

putea să se uite la ea. Îndată am căzut cu fața în jos și mi-am adus aminte de toate păcatele mele. Sufletul a început a plânge. Într-o clipă mi-am adus aminte totul, păcatele mele parcă m-au inundat din nou, la fel cum eram la vămi și în iad. Domnul Iisus a spus să mă ridic. L-am văzut pe Domnul! Ochii lui străpung sufletul. Îndată îți dai seama că nu poate fi un astfel de om, și nu este nimeni ca El. Nu știu cum să vă lămuresc că Domnul se deosebește de om, aceasta este imposibil de lămurit prin cuvinte, dar eu am înțeles îndată că El nu este om.

– Nu era în chip de om?

– Avea chip de om, era Hristos, dar nu era pur și simplu om. El s-a întors spre mine, m-a liniștit și mai întâi m-a felicitat pentru că am avut credință și am putut intra în Împărăția Lui. De n-aș fi avut credință, ar fi fost imposibilă ajungerea mea acolo.

Apoi Domnul mi-a spus că m-a luat la El ca eu să povestesc oamenilor toate câte am văzut.

...Cel mai mult în viață eu m-am străduit să nu jignesc oamenii. ...Multe necazuri sunt slobozite de Dumnezeu. De exemplu, boala. Prin ea noi ne curățim de păcatele noastre. ...Eu am văzut cum puterea rugăciunii din biserică se ridică în sus spre ceruri în forma unui stâlp de lumină.

...În zilele noastre, oamenii cad în păcate grele. Chiar și cei mai apropiați, în familii, frații, surorile, părinții – se dușmănesc între ei. Iar la pocăință foarte puțini se gândesc.

...Anul acesta (2004), Maica Domnului s-a arătat unei femei din Rusia şi i-a spus că Rusia nu se va pierde, va renaşte, dar înainte de aceasta va avea de suferit nenorociri. Astfel de nenorociri se vor întâmpla în multe locuri ale pământului. Domnul a spus că este imposibil a le opri, căci imposibil este a opri oamenii.

...Acum merge lucrarea folosirii simbolurilor satanice. O folosesc aproape toţi, sunt foarte puţini care nu o primesc. A căzut în aceasta şi preoţimea, mulţi nu văd salvarea din ea. Spun că nu putem să trăim altfel, că nu vor putea supravieţui nici copiii noştri, nu vor avea ce mânca. Nu-şi pun nădejdea în Dumnezeu. Domnul a spus că, dacă nu se va opri această lucrare satanică, toţi vor pieri, toţi până la unul. Dacă se ajunge până la folosirea pecetei, cel ce o va primi, va fi dependent pe deplin de puterea demonică.

...Domnul a mai spus că în Rusia va domni un ţar. Dar până la el vor veni multe nenorociri. Cu aceste nenorociri se vor mântui mulţi oameni şi se vor curăţi de această necurăţenie care s-a abătut asupra noastră şi acţionează perseverent. Aceste nenorociri vor fi pretutindeni, nu numai în Rusia. Domnul a spus că în alt mod nu se poate să fie oprită această lucrare satanică.

Astfel, ea fiind oprită, nu se va ajunge acum până la folosirea pecetei lui Antihrist. Domnul nu permite încă acest lucru. Vestea că Rusia va renaşte, care a adus-o Maica Domnului, va întări mulţi oameni să nu primească simbolica satanei, să o respingă. Prin refuzul de a primi aceste paşapoarte, documente, oamenii de acum vor

putea să se mântuiască. Iar cei ce le-au primit, trebuie să le întoarcă, să se pocăiască de greşeala făcută.

– Războiul din Cecenia nicidecum nu se poate ignora... Jenea Rodionov, confraţii lui, părintele Anatolie Cistousov, părintele Piotr Suhonosov, alţi rugători de-ai noştri, din cei care au răbdat până la urmă, nu şi-au lăsat crucea lor, n-au trădat credinţa ortodoxă, ce fac ei acolo?

– Pe Evghenii l-am văzut împreună cu sfinţii. El este un sfânt martir. Am vorbit cu el. Mi-a spus că, atunci când mă voi întoarce pe pământ şi mi se va restabili memoria, să vorbesc oamenilor despre el şi să le spun ca ei să se roage lui ca oricărui om sfânt şi vor primi ajutor de la el. A fost voia lui Dumnezeu ca el să sufere. Mie mi s-au descoperit aceste suferinţe ale lui, am văzut cum îl chinuiau.

– Povesteşte, cum au fost toate?

– L-au chinuit prin foamete, bătăi, prin diferite batjocuri. Vroiau ca prin acestea să-l frângă şi să-l oblige să-şi scoată de la gât crucea lui. Numai aceasta au dorit, dar n-au reuşit. Domnul l-a întărit.

– Mai devreme ai spus că acolo cu Evghenii era şi un preot.

– Jenea mi-a spus să-i transmit acestui preot ceva de la el, l-am întâlnit la Moscova, la „Drumul Crucii". El avea o mică paralizie. Ei au fost cu Evghenii un timp împreună în Cecenia. Când ne-am întâlnit la Moscova cu el, am vorbit foarte puţin. I-am spus că l-am văzut pe Evghenii, aşa şi aşa, cum a fost, dar el s-a uitat mirat la

mine şi mi-a spus că n-are timp şi astfel n-am reuşit să vorbim.

– Când a avut loc această întâlnire?

– Cu un an în urmă (anul 2003) la „Drumul Crucii" în Moscova. Am mai văzut acolo, în rai, pe mulţi care au murit în Afganistan şi în alte zone fierbinţi. Toţi erau dintre cei care nu s-au predat şi n-au cedat vrăjmaşului. Domnul se uită la tăria omului şi vrea ca el niciodată să nu cedeze, să nu fie mic la suflet. Chiar de ne trimit la război, noi trebuie să ne arătăm acolo numai din partea cea bună, dar cel mai important este să nu ne predăm vrăjmaşului...

Suferinţele lui Evghenii erau aşa de mari, aşa de grele... Bine că Domnul nu mi le-a arătat în acest moment, căci n-aş fi putut să povestesc despre ele. Două luni a trăit fără apă şi mâncare. Era un iad adevărat. Când Domnul mi-a descoperit chinurile lui, eu nu puteam să mă uit, cu toate că în rai sufletele sunt foarte curajoase, se ţin cu tărie.

Aici, pe pământ, dacă cineva ar vedea astfel de chinuri, s-ar cutremura sau i s-ar face rău. Numai un om crunt poate să vadă liniştit aşa ceva, ba chiar şi să se bucure. Dar acolo nu este aşa. Sufletele, după cum am spus, se ţin tari. Cu toate acestea, eu n-am rezistat să văd totul. M-am uitat doar la o parte din chinurile lui Evghenii. Dar ce au făcut cu el spre sfârşitul suferinţelor, când el nicidecum nu ceda..., nimeni n-a îndrăznit să-i scoată Crucea. Nici n-ar fi putut, căci Domnul nu permite aşa ceva. Numai dacă omul însuşi cedează, poate

singur să şi-o scoată, dar altul niciodată nu o va lua. Din câte ştiu, n-a fost nici un astfel de caz, când cineva ar fi scos Crucea altui om de la gât. Au fost cazuri când oamenii au fost doar impuşi ca ei înşuşi să facă aceasta.

Când chinuitorii lui Evghenii s-au înfuriat cu totul, au pornit ferăstrăul şi i-au tăiat capul. Dar să-l înfrângă n-au reuşit. Însă mulţi dintre ortodocşii care au fost acolo n-au rezistat.

Evghenii a mai spus să încerc oarecum să o liniştesc pe mama lui, căci ea suferă mult, să-i spun unde se află el şi cum se simte.

– Dar ostaşii care erau cu Evghenii sunt de asemenea cu el sau în alt loc?

– Pe unii i-am văzut acolo. În general, în rai am văzut multe suflete care şi-au dat viaţa pentru Patrie şi pentru credinţă. Printre ei am văzut nepotul unui prieten de-al fratelui meu. El mai avea câteva săptămâni de serviciu militar, dar în acel timp s-a început o luptă şi a murit în timpul luptei. Astfel Domnul nu-i lasă pe ostaşi. Dacă cineva este botezat şi are credinţă în Dumnezeu şi merge până la urmă pentru Patrie, nicidecum nu se va pierde. Bineînţeles că nu trebuie să se sperie şi să nu-şi trădeze tovarăşii...

Acolo, în rai, am văzut mulţi sfinţi. Pe Sfântul Serghie l-am văzut a doua oară. Prima a fost în iad. Apoi pe Sfântul Iov de la Poceaev, pe Sfântul Serafim de la Sarov, pe Sfântul Nicolae. Pe Maica Domnului de asemenea am văzut-o. Când o vezi pe Împărăteasa Cerului, sufletul întinereşte îndată, devine parcă copil. Dar, toto-

dată, îți vezi toată nimicnicia, neajunsurile, păcatele, din care cauză nu poți să te apropii de ea. Mai târziu Maica Domnului s-a apropiat de mine, m-a netezit pe cap, eu, însă, plângeam cu străpungere de durere pentru viața mea păcătoasă de pe pământ. Iar ea mi-a spus: „Eu te iert, fiule". Așa și mi-a spus!

Apoi oamenii sfinți mi-au spus să nu primesc nici un fel de documente, iar la biserică să merg până la urmă, să mă pocăiesc, să mă mărturisesc și să mă împărtășesc. Iar oamenilor să le povestesc tot ce s-a întâmplat cu mine. Mai cu seamă celor ce au nevoie de aceasta.

Domnul mi-a spus că pe pământ mai am de suferit. În rai oamenii nu suferă, ci se bucură, dar eu, când mă voi întoarce, voi mai suferi. Apoi mi-a spus că mă voi căsători, cu toate că până atunci n-am reușit să o fac. Mi-a spus că îmi voi vedea soția acolo, în rai, cu toate că n-o cunoșteam până atunci, n-o văzusem niciodată.

– Dar cum a ajuns ea acolo?

– Aceasta s-a întâmplat întru-un mod minunat. Soția mea, Valentina, nici acum nu înțelege cum s-au întâmplat toate. În acea vreme ea trăia la Diveevo, la mănăstire. Mie mi-au arătat mănăstirea, locurile unde lucra ea, unde se odihnea. Și iată, sufletul ei s-a ridicat în ceruri, în rai. Așa a aranjat Domnul. Acolo, în rai, am văzut sufletul ei, la fel cum mă vedeam pe mine...

Tot acolo, în rai, am văzut cum se cunună sufletele noastre. Domnul ne-a arătat dinainte cum va fi cununia sufletelor noastre. Căci atunci când tinerii se cunună în biserică, Domnul cunună sufletele lor în ceruri. Numai

atunci ei devin cu adevărat soţ şi soţie şi merg spre mântuire. Iar cei ce trăiesc în curvie...

– Dar cei ce se despart?

– Despărţirea primei cununii este un lucru foarte rău. Chiar dacă se căsătoreşte a doua oară sau a treia oară, viaţa nu mai este la fel ca în prima căsătorie. Chiar dacă ei trăiesc şi nu se ceartă, fiecare se ocupă cu treburile lui, aceasta nu duce spre mântuire. Pentru mântuire este nevoie de pocăinţă. De la Dumnezeu este doar prima căsătorie, iar celelalte sunt pornite din păcătoşenia oamenilor.

– Ce ai mai văzut în rai?

– Acolo sunt toate câte sunt şi pe pământ, doar că sunt mai mari. Este apă, sunt mări, râuri...

– Şi tu zburai prin el?

– Da, într-adevăr, sufletul parcă zboară. Se mişcă uşor, fără a depune vreun efort. Şi e îmbrăcat cu o cămaşă uşoară, cu mâneci lungi... Dumnezeu îi dă sufletului altă îmbrăcăminte...

– Cum a fost despărţirea de rai?

– Cu raiul e cu neputinţă să te desparţi! Într-un anumit loc din rai era o masă mare, mare. Pe mine m-au condus spre ea. Acolo erau mulţi oameni sfinţi, iar pe masă erau aşezate diferite bunătăţi: poamă, mere şi multe de toate, dar de dimensiuni foarte mari. Pe pământ nu cresc atât de mari. Pe masă mai era o cupă cu vin, numită „Cupa Iubirii", acea iubire în care se află sufletele acolo, la Domnul. Fiecare suflet de acolo simte acea iubire. Iar sufletul păcătos, apropiindu-se de acel loc,

îndată simte neajunsurile sale. Când ne-am apropiat de masă, eu de asemenea aveam senzația că trebuie să mă îndepărtez de acolo, înlăuntrul meu simțeam păcătoșenia mea. Dar după ce am gustat din cupă, îndată am simțit acea dragoste nespusă în care petrec sufletele împreună cu Domnul.

– Spune, te rog, pe ultimul nostru țar martir l-ai văzut?

– Da, am văzut toată familia împărătească. Pe țar, pe împărăteasă și pe toată familia lor.

– Ei ți-au spus ceva, ai discutat cu ei, sau pur și simplu i-ai văzut?

– Nu doar i-am văzut așa pur și simplu. Țarul mi-a spus că buneii mei au trăit o viață dreaptă, au mers cu demnitate până la urmă, dându-și viața pentru țar: „Iar pe tine Domnul te-a luat la El, căci întotdeauna te-ai străduit să-ți aranjezi viața astfel, ca să poți trăi corect și cinstit".

– Povestește-ne, cum a fost întoarcerea pe pământ?

– Întoarcerea a avut loc dimineața. În rai nu este noapte, acolo totdeauna este zi și în general nu există noțiunea de timp. Oricât mă străduiam să determin cât este ora, nu reușeam, căci acolo nu există așa ceva. De exemplu, dacă un suflet se află acolo de o sută de ani, iar eu numai ce venisem – nu este nici o diferență! Probabil, de la o așa mare bucurie și dragoste dispare noțiunea de timp, sufletele trăiesc neîncetat în Iubirea Dumnezeiască, iar cântările îngerilor și toate de acolo nu te lasă să pleci.

– Spune, te rog, în rai oamenii lucrează?

– Acolo nu există nici un fel de lucru. Există numai bucurie neîncetată.

– Nu trebuie să te grăbești mereu undeva...

– Nu există nici un fel de plictiseală sau ceva asemănător. Sunt o mulțime de culori. Aici văzduhul este străveziu, transparent, iar acolo totul e inundat de diferite culori. O frumusețe de neînchipuit.

...Când eram în iad vedeam multe suflete care plângeau, spunând cât de nefericite sunt că au ajuns în acele locuri, cât de mult le pare rău că au trăit într-un mod atât de păcătos: „Și copiii noștri, nepoții și rudeniile noastre de asemenea trăiesc așa. Pentru noi nici nu are cine să se roage. Ne instalează pe morminte monumente scumpe, care nu sunt de folos pentru suflete..."

Sufletele au nevoie de ușurare și mântuire.

– Ei te rugau să le transmiți toate acestea la ai lor?

– Da, mă rugau, căci mă știau și eu îi cunoșteam. Strigau cu durere și mă rugau să le transmit toate acestea la ai lor.

... În ultimii zece ani, Domnul a luat la El 17 oameni în modul în care m-a luat pe mine. Fiecare dintre ei l-au văzut pe Domnul. Dar în iad n-au fost toți...

– Dar să revenim la întoarcerea ta pe pământ...

– Acolo, în rai, este așa un aer! Dacă ar fi să duci acolo un om bolnav, el îndată ar fugi, n-ar rezista! Iar de am aduce acel aer aici, în această cameră, noi am zbura de aici îndată. Așa de curat și minunat este acel aer! Iar când ne apropiam de pământ, simțeam așa o greutate, o

apăsare de la aerul de aici. În jurul pământului e numai fum. Iar razele soarelui ard totul.

– Când te întorceai pe pământ, te conduceau îngerii?

– Da, îngerul era cu mine, dar nu am trecut prin vămi, mergeam pe o cale liberă. Demonii nu au interes să oprească sufletele spre pământ. Ei fac totul ca ele să nu se urce spre cer... Din Împărăția lui Dumnezeu nimeni nu vrea să plece, căci acolo e Împărăția Cerească Veşnică, iar aici este o viață care în orice clipă poate să se sfârşească...

Când ne-am apropiat cu îngerul meu păzitor de trupul meu, era parcă de lemn, înțepenit. Peste noapte el se răcise de-a binelea. Mama se trezise noaptea, n-a aprins lumina, doar s-a uitat în camera mea, a văzut că eu „dorm" şi n-a intrat. Aşa a dorit Domnul. Iar noi ne-am întors dimineața devreme, abia se lumina. Eu i-am spus îngerului păzitor că nu vreau să mă întorc în această viață. Cum stăteam noi lângă trupul meu şi vorbeam, s-a auzit glasul Domnului: „Sufletul să intre în trupul său". A fost un glas deosebit, cu putere, asemănător unui tunet. Iar cum a intrat sufletul în trup, nu țin minte. Cum a ieşit îmi amintesc, dar intrarea lui în trup – nu.

– Dar demoni erau în preajma trupului?

– Nu, nu erau nici un fel de demoni. După ce sufletul a intrat în trup, am simțit parcă un fior, trupul s-a cutremurat puțin, dar eram încă culcat.

– Era dureros?

– Nu, n-aveam nici un fel de dureri. Dar am simțit cum prin vene s-a pornit sângele, căci de-a lungul lor simțeam fierbințeală. Sângele a început să circule.

– Tremurai?

– Nu, dar simțeam cum își revin mâinile, picioarele. Creierul a început să lucreze. După ce sufletul intrase în trup, nu-l mai vedeam pe înger, dar îl auzeam bine. El mi-a spus să mă scol.

– Îngerul tău păzitor seamănă cu tine?

– Nu știu, posibil...

– Unii spun că îngerii sunt de genul feminin.

– Nu, ei nu au gen. Dar sunt înalți, aproximativ doi metri înălțime, și cu aripi.... După ce îngerul mi-a spus să mă scol, am încercat, dar era anevoios și i-am spus despre aceasta. El mi-a spus să mă mobilizez puțin și să mă scol, căci îndată îmi va fi mai bine. După ce m-am sculat, am început să mă mișc normal, ușor. Apoi s-a întâmplat ceea ce Domnul a slobozit asupra mea – o încercare grea. În trupul meu au intrat demonii, iar eu trebuia să mă eliberez de ei prin post și rugăciune.

– Ei au intrat odată cu sufletul în trupul tău?

– Nu, după aceasta.

– Și mult timp te-au chinuit?

– Nici până în prezent nu m-am eliberat definitiv de ei.

– Dar cum se manifestă ei în om?

– La început eu nu puteam să vorbesc datorită acțiunii lor asupra mea. Doi ani eu în genere nu am vorbit. Iar când a venit timpul să-mi primesc pașaportul nou, căci

trebuia să ne cununăm cu Valentina, demonii s-au năpustit cu o putere mare asupra mea. Îmi era foarte greu, şi ei nicidecum nu mă lăsau. Atunci am cerut ajutor de la fericita Matroana. Ţin minte că era seara, înnoptase. Eram în casa părinţilor şi m-am culcat să mă odihnesc, dar nu puteam adormi. Peste un timp am adormit şi în somn mi s-a arătat fericita Matroana, care mi-a spus că de acum înainte îmi va fi mai uşor. Capul meu s-a uşurat de povara ce-l apăsa. Am început sa-mi aduc aminte ce s-a întâmplat cu mine. Fericita Matroana mi-a adus aminte multe dintre cele petrecute cu mine. Ea mi-a spus că trebuie să încep a spune oamenilor despre cele întâmplate, deşi nu voi putea să fac acesta deodată, dar când voi putea, trebuie să vorbesc.

– Neputinţa de a vorbi are oarecare legătură cu chinurile interioare?

– Da, desigur. Demonul, duhul necurat care intră în om, poate stăpâni peste toate: capul, mintea, inima, ficatul, rinichii, chiar şi limba. Poate aţi auzit cum strigă unii oameni. Cei ce nu înţeleg spun că aceşti oameni sunt nebuni, dar nu e aşa. Dacă omul e stăpânit de duhul cel rău, în el deseori strigă acest duh, nu omul.

– Dar cum produce el aceste sunete?

– În diferite moduri. Chinurile produse omului pot fi foarte variate. Duhul îl poate lipsi definitiv pe om de memorie.

– Dar puteai să-ţi faci semnul Sfintei Cruci?

– Trebuia să depun un efort foarte mare ca să mă însemnez cu semnul Sfintei Cruci, de parcă aveam în

mână o căldare cu apă, chiar şi ceva mai greu. Mişcarea mâinii era foarte dureroasă. Şi mâinile, şi picioarele îmi erau stăpânite de această putere necurată. Şi pentru ca ea să slăbească, e nevoie de post şi rugăciune. Fără aceasta duhul rău nu se îndepărtează.

Cel mai important pentru ortodocşi, dar şi pentru cei de alte credinţe, este adevărul că mântuirea noastră, a oamenilor, poate veni numai de la Dumnezeu şi numai prin ortodoxie.

Domnul îi cheamă pe toţi la mântuire şi fiecăruia îi arată drumul spre mântuire. Mulţi nu înţeleg aceasta din cauza păcătoşeniei lor şi se opun Domnului. Dar mântuirea e numai prin Hristos, căci el a pătimit pentru noi, pentru toţi oamenii de pe pământ. Acolo eu am înţeles că Domnul este iubire pentru toţi; nu numai pentru ortodocşi, ci pentru fiecare om de pe pământ, chiar dacă cineva săvârşeşte multe rele în viaţă, căci El pe toţi îi iubeşte şi pe toţi doreşte să-i mântuiască.

***

Dictorul: Biserica noastră cheamă astăzi ca o mamă iubitoare pe oameni la pocăinţă generală, spre întoarcere la viaţa duhovnicească pierdută. Această chemare este bazată pe proorociile şi semnele lăsate de Însuşi Domnul Iisus Hristos pentru timpurile de înaintea celei de-a doua veniri a Lui pe pământ pentru Judecata de Apoi. Poate că în aceşti ultimi ani, înainte de sfârşitul lumii, toţi acei contemporani nechibzuiţi şi încrezuţi în sine, care sunt în totalitate legaţi de bunătăţile materiale de pe pământ şi nu recunosc viaţa de după moarte, îşi

vor întrerupe ospățul lor nebun din timpul ciumei, se vor gândi asupra tainelor veşnice, care în toate timpurile au încercat mintea omenească.

Oare nici acum omenirea, istovită de chinurile sufleteşti şi nu o singură dată înecându-se în sânge şi lacrimi, nu va găsi de cuviinţă să privească în viitor, care până şi acum se arată în forma unui gol, a unei bezne lipsite de viață?

MĂNĂSTIREA VĂRZĂREȘTI

„Îngerii sunt lumină pentru monahi
și monahii sunt lumină pentru mireni"
[Ioan Scărarul, Scara, cuv. 26]

În Tradiția Bisericii Ortodoxe monahismul înseamnă imitarea vieții îngerești sub forma unei doxologii continue (*cântare bisericească prin care se aduce slavă și mulțumire Sfintei Treimi*). Așa cum îngerii din viziunea profetului Isaia *(Is.3:6)* slăvesc neîncetat pe Dumnezeu într-o comuniune adevărată și într-o armonie deplină, la fel și monahii, după modelul ierarhiei cerești, trăiesc într-o comuniune adâncă de iubire, ca slăvitori ai lui Dumnezeu. *„Eu dorm, dar inima mea veghează", „Cânta-voi Dumnezeului meu cât voi trăi".*

În perioada contemporană monahismul reprezintă cea mai profundă și mai autentică formă a gândirii și a vieții ortodoxe. Pe când omul contemporan trăiește, prin dezrădăcinarea de Dumnezeu, neliniștea egoismului însingurării, monahii, departe de lume, aprofundează singuri cea mai înaltă formă a iubirii divino-umane. În chip paradoxal, omul modern, cu toate mijloacele sofisticate de comunicare, trăiește în mijlocul societății drama însingurării și a lipsei de comunicare sau a abandonării de către ceilalți. În mod contrar, monahii, „ființe răstignite pentru lume", în asceză și în rugăciune, iubesc pe fiecare om în parte și pe toți oamenii la un loc cu o iubire ieșită din comun, capabilă de jertfă totală pentru celălalt.

Mănăstirile, locul unde se nevoiesc monahii, sunt locuri de experiență duhovnicească și de adeverire a învățăturii Bisericii. Fără mănăstiri, prezența Bisericii ar rămâne în suspans în istorie. În dezordinea socială actuală, mănăstirile

constituie adevărate bastioane şi fortăreţe de reîncreştinare a lumii şi de transformare a *creştinismului secularizat.*

Societatea noastră secularizată nu este împotriva lui Dumnezeu, ci fără Dumnezeu, adică indiferentă faţă de Dumnezeu. Nu se pune, deci, problema existenţei lui Dumnezeu. De obicei bisericile sunt privite ca nişte valori ale civilizaţiei şi ca oricare alte instituţii sociale. În acest iureş al apostaziei, monahilor le revine, aşa cum de multe ori s-a întâmplat în istorie, cea mai importantă misiune a Bisericii, deoarece acum doar ei ar putea să mărturisească creştinismul autentic şi pe Hristos prin sfinţenia vieţii lor. Monahii trebuie să devină apostoli sau misionari ai acestei vieţi, lor le revine aceeaşi misiune ca şi la sfârşitul secolului III şi în timpul Sinoadelor Ecumenice, adică *de a mărturisi credinţa adevărată, contra tuturor blasfemiilor aduse Creştinismului.*

Glasul lor, al monahilor, şi astăzi, ca şi odinioară, cheamă întreaga omenire la rugăciune, ca prin credinţă şi jertfire de sine să intre în comuniune cu Dumnezeu. Alergând la mănăstire, omul întâlneşte pe vrednicele slugi ale Domnului, monahii, dar, în primul rând, pe Dumnezeu, ca pe un Tată blând, cu mâinile întinse, ce-şi aşteaptă fiul risipitor. Dar să nu uităm că de-a lungul timpului omul venea la mănăstire şi pentru faptul că ea era un cufăr ce ascundea pietre nestemate, care erau comoara vieţii creştinului şi darul lui Dumnezeu. Aceste comori erau sfintele moaşte şi icoanele făcătoare de minuni – adevărate scuturi şi râuri de binefaceri pentru obştile monahiceşti şi creştinii evlavioşi care cereau mila Domnului peste ei. Din această cauză, în timpurile de prigoană, cu un curaj mucenicesc, monahii luptau pentru apărarea Bisericii şi a lucrurilor sfinte.

Același lucru s-a întâmplat și în Mănăstirea Vărzărești, când s-a declanșat prigoana comunistă asupra bisericilor. După ce camioanele încărcate deja cu podoabele bisericești trebuiau să se pornească, maicile se puneau în genunchi în fața mașinii într-un șir, vrând să răscumpere cele sfinte cu propria lor viață. Când mașina era în dreptul unei maici sau trecea de ea, aceasta alerga repede la sfârșitul rândului, formând astfel un șir fără de sfârșit. În cele din urmă, teroarea comunistă s-a dovedit cu mult mai puternică decât împotrivirea lor. Biserica de vară „Sf. Dimitrie" a devenit în scurt timp depozit, iar cea de iarnă, cu hramul „Nașterea Maicii Domnului", a fost transformată în club, unde triumfa desfrâul, demagogia și minciuna. Cu timpul biserica „Nașterea Maicii Domnului" s-a ruinat, iar din biserica „Sf. Dimitrie" au rămas doar zidurile, că-ți venea să plângi de milă. Chiliile au fost date școlii primare pentru amenajarea a câtorva clase strâmte și întunecoase. *„Bietele maici de la mănăstire au rămas doar cu sufletul lor neîntinat, rugându-se pentru barbari să le lumineze Dumnezeu mințile... Încă e bine că nu le-au luat și toate chilioarele mici și sărăcăcioase, care și azi mai rezistă intemperiilor, încingând ca un brâu ograda celor două biserici ruinate"*, menționează jurnalistul Ion Bătrânu în studiul său *„Mănăstirile Moldovei. Vărzărești"*, publicat în *Moldova Suverană* din 11 decembrie 1990.

Unica mângâiere pentru viețuitoarele mănăstirii în această perioadă plină de încercări erau razele luminoase ce izvorau din chipul Maicii Domnului din Icoana sa Făcătoare de Minuni. Măicuța Domnului le era arvuna în nădejdea unor timpuri mai bune. În ziua în care au sosit camioanele să încarce odoarele mănăstirii pentru a fi transportate, două surori mai tari de fire (sora Alexandra și

sora Elisaveta) și-au adunat tot curajul și au intrat în biserică prin altar, fără a fi observate de nimeni. Au luat Icoana Maicii Domnului și au dus-o în chilia surorii Elisaveta, care se afla în apropierea bisericii. Peste puțin timp, sora Elisaveta s-a mutat cu traiul în sat, iar Icoana a fost luată de sora Alexandra în chilia sa, unde se adunau maicile și surorile și se rugau Preacuratei.

De era secetă, în ziua în care se făceau rugăciuni pentru ploaie în acea chilie, până seara ploua numaidecât. Iar când ploaia ținea prea mult timp, ele făceau rugăciuni pentru contenirea ei, și ploaia înceta. Într-o noapte a anului 1977, în timpul cutremurului de pământ, maicile și surorile au alergat la Icoana Maicii Domnului și mare le-a fost mirarea, când au văzut candelele din fața ei aprinse, nefiind aprinse mai înainte. Candelele s-au aprins de la sine. Minunile acestea le încredințau pe maici că Maica Domnului este cu ele.

Până în anul 1989, maicile, pe cât era posibil, coborau la biserica parohială din vale, unde înălțau rugile lor fierbinți și-și plângeau amarul, mulțumind lui Dumnezeu și pentru bucurii, și pentru necazuri, zicând: *Slavă Domnului pentru toate!*

Ceea ce s-a întâmplat după 1989 nu era nimic neobișnuit, deoarece istoria a demonstrat, ca în toate vremurile, adevărul: credința întotdeauna e mai tare decât forța întunericului. Aceste concluzii trebuiau să și le facă și reprezentanții puterii, nu doar maicile, care au rezistat timp de trei decenii represaliilor comuniste, rugându-se pentru curăția sufletului și pentru iertarea păcatelor celor nesăbuiți.

Atunci când nimeni nu se mai încumeta a crede că va exista o șansă de a scoate de sub ruină și cenușă Mănăstirea Vărzărești, parohul comunei Vărzărești, pe atunci pre-

otul Vasile Plăcintă, își asumă responsabilitatea de a face primii pași în vederea renașterii mănăstirii.

Creștinii din parohie, sub conducerea parohului, împreună cu maicile, s-au adresat Mitropolitului Chișinăului și al Moldovei, ÎPS Vladimir, cu rugămintea de a li se permite să restabilească Mănăstirea. Mirenii au primit aprobarea solicitării lor tot în acel an. Odată cu îngăduința Înalt Prea Sfinției Sale, comitetul deja format a decis ca, în primul rând, să reconstruiască biserica „Sfântul Dimitrie", să facă un bloc de locuit cu două etaje, unde să se adăpostească maicile, altul pentru un atelier de țesut și o trapeză utilată cu toate cele de trebuință. Astfel, în 1991, Mănăstirea Vărzărești reînvie pentru a treia oară și își deschide larg porțile pentru cei pe care Mântuitorul îi cheamă *„Veniți la Mine toți cei osteniți și împovărați și Eu vă voi odihni pe voi"* (Mt. 11:28).

La 1 septembrie 1995, Mănăstirea Vărzărești cu hramul „Nașterea Maicii Domnului" întrunea 3 călugărițe și 21 de surori, stareță fiind monahia Gheorghia. Din amintirile acestora vom încerca în continuare să restabilim firul drumului anevoios de restaurare a sfântului locaș.

Pentru refacerea mănăstirii, materialele de construcții erau primite din donații, iar plata muncitorilor era suportată de mănăstire prin ajutorul enoriașilor din sat. Lucrările de reconstrucție au început prin înlăturarea vechii tencuieli, instalarea schelelor și acoperirea bisericii.

Prima liturghie în Mănăstirea Vărzărești, după devastarea comunistă, s-a săvârșit în anul 1995, în ziua hramului bisericii de vară, Sfântul Dimitrie.

În anul 1997, Mănăstirea Vărzărești primește din nou întru ale sale locașuri pe Împărăteasa Cerului și a Pământului, care a fost dusă tâlhărește de la mănăstire – Icoana

Maicii Domnului Făcătoare de Minuni de la Mănăstirea Vărzărești.

Tot în acest an, începe construirea noului corp de chilii pentru maici prin aportul adus de credincioșii din ținutul Cernăuți, unde au fost trimise două monahii pentru colectă în acest scop.

Lucrările strict necesare pentru a se putea cât de cât sluji în mănăstire s-au finisat în anul 2000. În ziua prăznuirii Sfântului Dimitrie, Mănăstirea a fost târnosită. În anii 2001–2004, a fost ridicat, pe ruinele vechiului zid, zidul actual. În anul 2004, Mitropolitul Vladimir sfințește iconostasul în biserica „Sfântului Dimitrie". Din acest moment, la Mănăstirea Vărzărești a început săvârșirea neîncetată a Sfintei Liturghii, aducându-se Jertfa nesângeroasă pe vechiul altar zidit de Stan Vărzări pentru „proslăvirea lui Dumnezeu". Până atunci, tipicul rânduielii călugărești consta din: rugăciunea de dimineață, miezonoptica, acatistul zilei și obiednița, iar seara – vecernia, utrenia și pravila călugărească. Duminica și în sărbătorile calendaristice ale Bisericii maicile mergeau la biserica parohială, cu hramul „Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil", unde se spovedeau și se împărtășeau.

Indiferent de modul de viață ales, mirenesc sau monahicesc, omul se supune aceloraşi legi dumnezeiești – *cu osteneală să te hrănești în toate zilele vieții tale (Fac. 3:17).* Porunca din Vechiul Testament *„În sudoarea frunții tale îți vei mânca pâinea ta, până te vei întoarce din pământul din care ai fost luat" (Fac. 2:19),* primită din neascultarea protopărinților, este întărită și de Noul Testament prin cuvintele Ap. Pavel care zice *„dacă cineva nu vrea să lucreze, acela nici să nu mănânce" (II Tes. 3:10).* Nu mai puțin este cunoscută, din înțelepciunea sfinților părinți, îndoiala – dacă un om

nu poate să se îngrijească de trupul său, atunci de suflet cum va fi posibil oare?

Încă din cele mai vechi timpuri avem mărturii că și anahoreții din pustii îmbinau rugăciunea cu munca – rucodelia. Împleteau coșuri și metanii pentru a-și procura pâine și poame sau se îndeletniceau cu munca intelectuală de transcriere și traducere a sfintelor cărți. Dacă anahoreții lucrau pentru procurarea hranei doar pentru ei înșiși, călăuziți fiind de cuvintele Mântuitorului *„Scris este că nu numai cu pâine va trăi omul, ci cu orice cuvânt al lui Dumnezeu"* (Lc. 4:4, Mt. 4:4) sau *„Priviți la păsările cerului, că nu seamănă, nici nu seceră, nici nu adună în jitnițe, și Tatăl vostru Cel ceresc le hrănește. Oare nu sunteți voi cu mult mai presus decât ele?"* (Mt. 6:26), atunci când e vorba despre o mănăstire a cărei organizare e „de obște", trebuie să se asigure siguranța zilei de mâine, dar nu mai mult decât siguranța Împărăției Cerurilor.

Făcând referire la Mănăstirea Vărzărești, putem afirma că, în afară de cele duhovnicești, Mănăstirea s-a îngrijit și de cele trupești. Primul care s-a îngrijit de aceasta a fost boierul Șendrea, care a făcut danie mănăstirii o livadă de pruni, o stână de oi și o pungă cu galbeni spre cele de trebuință celor care vor viețui în acest sfânt locaș. De la prima danie, ce constituia averea mănăstirii de la început, până în anii 1943–1944, până când se dețin informații privitoare la averea mănăstirii în formă documentară, nu mai există alte informații decât sporadic și, bineînțeles, de după 1770, când se reia cursul vieții mănăstirești.

Referitor la proprietatea mănăstirii în prezent, menționăm că în anul 1995 au fost înapoiate mănăstirii 7 ha de pământ, cel mai îndepărtat, de la hotarul cu satul Vărzărești, și de cea mai de proastă calitate. Mănăstirea a fost

nevoită să-l schimbe de două ori până când a rămas cu pădurea de pe vârful dealului. În ceea ce privește gospodăria mănăstirească, precizăm că în anul 1995 s-a construit grajdul și stâna Mănăstirii, unde din mila creștinilor s-au adunat 10 vite și 85 de oi. În anul 1996, Mănăstirea a fost unită la rețeaua telefonică. Tot ce s-a menționat până acum s-a realizat doar cu ajutorul și din jertfele creștinilor.

Poziționată pe vârful dealului, Mănăstirea era lipsită de apă. Despre vechiul apeduct nici nu s-a mai pomenit. Așa că a fost nevoie de a se realiza unul nou, cu o lungime de 3 km, lucrare care s-a efectuat în anii 1998–1999.

Biserica de iarnă, care a fost demolată până la temelie, nu a mai putut fi reconstruită. În arhiva mănăstirii s-a mai păstrat referitor la ea doar proiectul și câteva poze în stadiul de ruină.

Dintre evenimentele recente enumerăm:

- În anul 2007 s-a început pictura mănăstirii.
- În 2008 s-a demolat un corp de chilii vechi cu intenția de a construi un bloc pentru ateliere. Celelalte căsuțe vechi care au servit drept chilii mai sunt încă locuite de maicile bătrâne, deși se află într-o stare rea.
- La 31 decembrie 2008 un incendiu a afectat un corp de chilii.
- În primăvara curentă s-a finisat pictarea altarului.

Existența a două biserici parohiale în comuna Vărzărești nu a împiedicat pe credincioși să-și îndrepte pașii către Sfânta Mănăstire, pentru a-și dobândi liniștea sufletească, pe care și-o epuizează în vâltoarea grijilor zilnice ale vieții și de care au atâta nevoie pentru a-și restabili pacea sufletească. Acest fapt, în decursul timpului, a contribuit la prosperitatea mănăstirii, iar numărul de pelerini a început a crește considerabil.

SUMAR

Arătarea răposatei fecioare Vera
3

Minunea din Barnaul – 1965
13

O mare minune din vremea noastră
27

Întâlnire cu veşnicia
66

Mănăstirea Vărzăreşti
112

Minuni din vremea noastră. – Ch. :„Cu drag" SRL, 2010. – 120 p. – (Colecţia „Viaţa după moarte").
ISBN 978-9975-9814-8-4
27-29
M 75

Editura *Cu drag*
Chişinău, bd. Gagarin, 10. E-mail: editura@cudrag.net
Tel./fax: (+373 22) 27-98-47; mob.: (+373) 672-77-500

Această culegere este propusă de către duhovnicii mănăstirii Vărzăreşti tuturor credincioşilor pentru a-i îndemna să chibzuiască încă şi încă o dată încotro merg fiecare dintre ei şi să înţeleagă cât mai clar ce au de făcut pentru a câştiga marea Milă a lui Dumnezeu şi Viaţa cea Veşnică. „De-ţi vei aduce aminte de ceasul morţii în veac nu vei greşi!" – ne învaţă Sfânta Scriptură.